LORI COPELAND

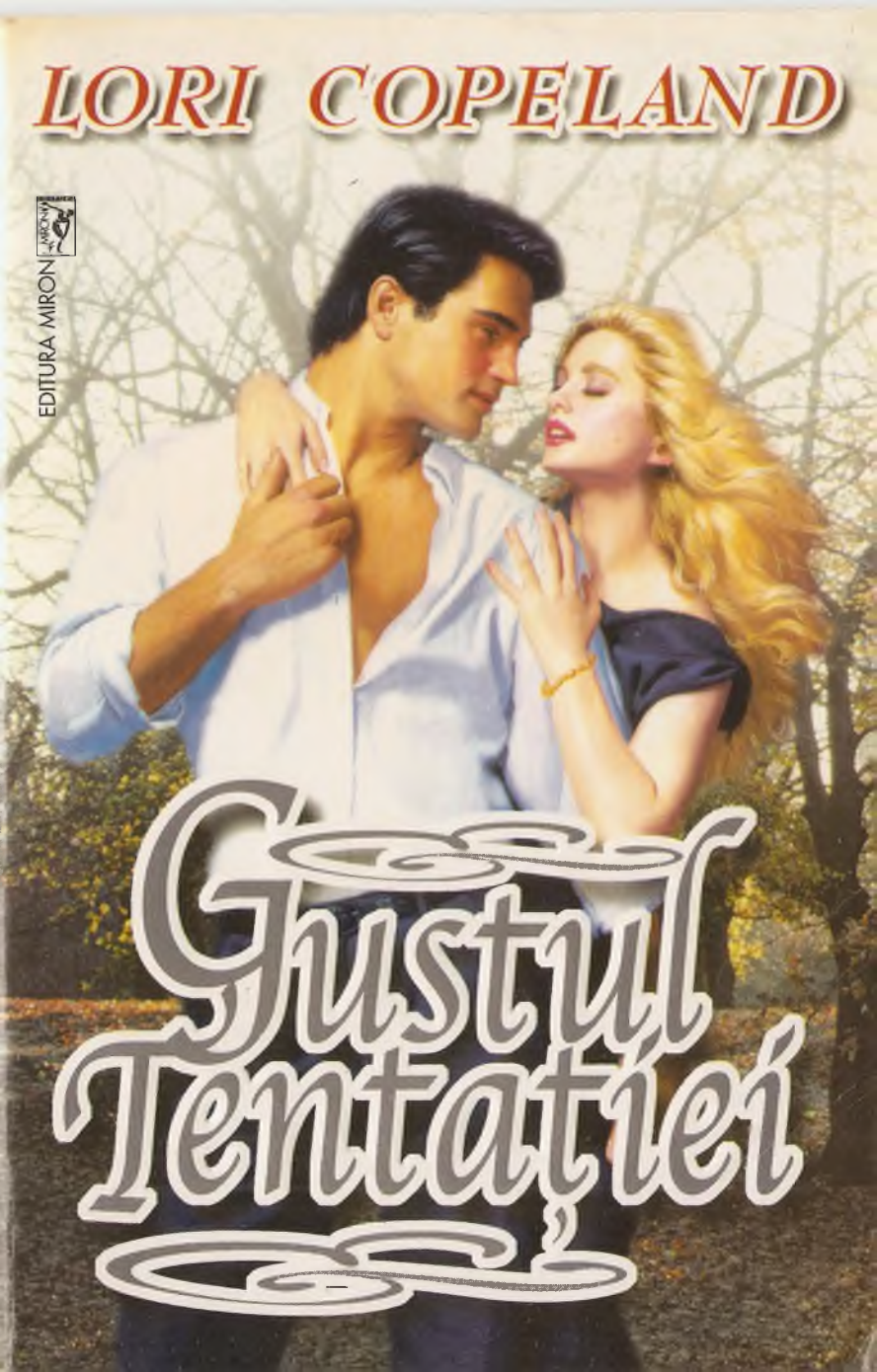

EDITURA MIRON

Gustul Tentației

Romane de dragoste, pe care nu le veți uita niciodată, scrise de autori cunoscuți ai genului.

Era frumos, cu o reputație de playboy, exact genul care nu îi plăcea...

Dar el i-a doborît sistemul de apărare cu o pasiune plină de tandrețe, hotărît să îi demonstreze că este un bărbat adevărat și că pasiunea poate dura toată viața.

Lei: 11500

Loveswept

LORI COPELAND

Gustul tentației

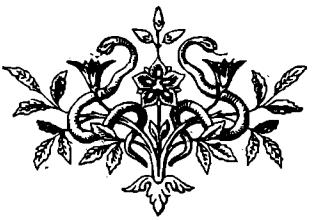

Capitolul 1

Toată lumea ştia: Taylor McQuaid era uşuratic.

Însăşi prezența lui o făcea pe Annie Malone să nu se simtă în apele ei. Avea o neîncredere instinctivă față de un asemenea tip. De ce a trebuit ca dintre toți bărbații din Colorado Springs, să-l nimerească tocmai pe unul ca el? Îşi încrucişă brațele şi îşi aşteptă soarta, cu un tel în mînă.

Annie ştia să gătească. Învățase noțiunile de bază la o vîrstă fragedă, în timp ce mama ei lucrase ca să le poată întreține pe amîndouă. Ca adolescentă, Annie ținuse curat apartamentul lor şi pregătise masa.

Dorise să învețe să gătească unele mîncăruri internaționale, aşa încît se înscrisese la un curs seral care se intitula *„Mîncarea, expresia univer-*

sală a dragostei", care se ținea de două ori, între semestrele universitare. Denumirea era cam căutată, după părerea ei, dar descrierea cursului îi trezise interesul: *„Pentru începători şi experimentați, preparați deliciul gurmanzilor inspirîndu-vă din culturi apropiate şi îndepărtate. Creați propria dumneavoastră capodoperă"*

Prima seară a lui Annie la *Colegiul de artă culinară creatoare* al domnişoarei Le Beau era deja sortită să fie un dezastru.

Grupul mare era format dintr-o amestecătură de studenți, femeile fiind strînse într-o parte a uriaşei bucătării profesioniste, iar bărbații în cealaltă. Domnişoara Le Beau anunțase că, după ce a citit biografiile depuse odată cu cererea de admitere a cursanților, a împărțit clasa pe perechi, combinîndu-l pe fiecare începător cu un bucătar experimentat.

Ea explicase că studiul pe perechi este inovator şi eficient pentru toți. Apoi, domnişoara Le Beau a dat citire primei perechi: Taylor McQuaid şi Annie Malone.

De obicei, situațiile noi îi trezeau entuziasmul dar, în seara aceasta, Annie simțea că fusese prinsă în cursă. Îşi afişă pe față un zîmbet curajos, dar încruntarea dintre sprîncene îi dezvăluia decepția. Cu coada ochiului, îl spiona pe Taylor McQuaid.

El stătea lîngă doi colegi, fiind mai înalt cu un cap decît ei; cei doi se sprijineau de tejghele, de o parte şi de alta. Din cînd în cînd, ea arunca o privire spre acel trio. Chipurile prietenilor săi erau frumoase, de parcă ar fi fost de la Hollywood, dar ea aprecie cu părere de rău că Taylor arăta şi mai bine. Părea că experienţa îi cizelase caracterul pe faţă. Dar Annie îşi reaminti că aspectul poate induce în eroare.

Ţinuta lui reflecta mîndrie, ba, mai mult chiar, o aroganţă abia mascată, pe care o găsea supărătoare. Exasperată, Annie se plimba prin cameră, controlînd instrumentele de lucru.

Înainte de a-şi da prea bine seama, îşi închipui în mintea ei imaginea lui Taylor McQuaid, cu umerii lui laţi, atingîndu-i pe ai ei în timp ce lucrau alături, în locul lor strîmt, şi o trecu un fior involuntar de excitaţie.

Oftă, dînd vina pe ea însăşi, la gîndul că va fi strivită de eul colosal al lui Taylor.

De ce nu a cerut ea oare, imediat, să facă pereche cu altcineva? Ai zice că, la douăzeci şi şase de ani, o femeie se poate apăra singură. Annie era furioasă şi îşi freca ceafa. Apoi, trebui să recunoască cinstit, bărbatul nu-i făcuse niciodată vreun rău, astfel încît a-l refuza ca partener la gătit ar fi părut nu numai nepoliticos, dar şi absurd. Nu se putea retrage acum.

Vocea domnişoarei Le Beau se auzi peste glasurile tuturor:

– În seara asta, gătim în stil italian – pui cu parmezan. Am pregătit o rețetă, dar nu vă ignorați instinctele. Acesta nu e un curs la care trebuie să mergem toți pe aceeaşi cărare culinară bătătorită. Ridică din umeri. Experimentați. Exprimați-vă. Vocea îi deveni blîndă. Amintiți-vă calea proverbială spre inima bărbatului... Rîsete. Va fi, continuă ea, o provocare a minții şi inteligenței, pentru că – făcu o pauză pentru efect dramatic – la sfîrşitul cursului de două săptămîni, patru dintre voi, din această grupă, veți fi aleşi pentrù a vă prezenta capodopera originală la o serbare de binefacere din Vail. Rețetele cîştigătoare vor fi publicate în revista *Bucătăria creatoare* şi vor participa la un concurs național. Marele premiu: o vacanță în doi la Paris, cu toate cheltuielile plătite.

Un murmur de aprobare se auzi printre cei douăzeci de studenți.

– Deci... creați ceva minunat. Succes şi poftă bună!

Privirea lui Taylor cercetă chipurile din jur. O văzuse pe Annie Malone cu un grup de prieteni în cîteva localuri, vinerea după-amiază, dar nu se cunoşteau. Ceva din comportarea ei îi sugerase totdeauna că prietenele ei o trăgeau după ele mai mult fără voia sa. După cîte îşi amintea, era fru-

moasă, dar atitudinea ei îi păruse totdeauna oarecum distantă. Întîlnise destule femei atrăgătoare în cei treizeci şi trei de ani ai săi şi le prefera pe cele prietenoase.

Prin mulțimea de persoane care se grăbeau în toate direcțiile, Taylor o văzu pe Annie cu telul în mînă îndreptîndu-se spre el. O roşeață îi sublinia tenul ca de fildeş, iar părul castaniu, lung pînă la umeri, strîns într-o coafură clasică, îi scotea în evidență fața în formă de inimă. Ochii distanțați, verzi, ca izvoarele leneşe, îl urmăreau, iar buzele ei pline făceau să-i piară din cap orice gînduri despre puiul cu parmezan.

– Trebuie să fii Annie. Băieții mi-au spus să aştept o brunetă superbă.

Un zîmbet îi apăru în colțul gurii în timp ce făcea ultimii cîțiva paşi, cu mîna întinsă:

– Taylor McQuaid.

– Ann Malone.

Ea îi încuraja doar pe prieteni să-i spună Annie. Dar zîmbetul lui Taylor nu se şterse în timp ce strînsoarea lui fermă îi cuprinse mîna în întregime. *E blînd,* se gîndi ea, *foarte blînd.*

– Ei – Taylor se uită la telul din mîna ei stîngă – hai să vedem ce putem face cu puiul ăla.

Se duseră la locul lor de lucru, unde Annie luă cartonul cu rețeta de pe tejgheaua cu placă de plastic, în timp ce Taylor sorta ingredientele împa-

chetate, adunate pentru ei într-o cutie de carton.

Annie îi dădu lui rețeta şi începu să despacheteze legumele.

– Se pare că avem tot ce ne trebuie, spuse ea.

Taylor ridică ochii de pe rețetă.

– Ştii să găteşti?

– Tu nu ştii?

Ea se ocupa cu aranjarea ingredientelor pe tejghea.

El îşi descheie cămaşa la manşete şi începu să-şi suflece mînecile.

– Păi, pentru asta m-am înscris la curs.

– Ca să înveți?

Ea îşi retrase privirea de la brațele lui puternice, bronzate, luă o tigaie de pe stelajul de sus şi aprinse ochiul cel mai mare de la aragaz.

– Aşa faci totdeauna?

– Adică, ce? Mîinile i se opriră în timp ce îl privea.

– Răspunzi la o întrebare cu altă întrebare?

– Aşa am făcut?

El se aplecă şi o privi direct în ochi, iar ea uită să mai respire. O speria văzînd cît de aproape era fața lui de a ei. Putea vedea petele mici pale din ochii lui de un albastru închis. Brusc, i se înmuiară genunchii.

În şoaptă el spuse:

– Asta faci şi acum.

Ea se uită în altă parte.

– A, îmi pare rău.

Încercă să inspire adînc, dar simți că nu poate, de parcă o greutate o apăsa pe piept.

– De fapt, m-am plictisit să tot mănînc mereu la restaurant. Iar un curs de două săptămîni nu e o treabă prea solicitantă. Luă unul din şorțurile mari albe de bucătar, îl îmbrăcă peste cap şi şi-l legă la spate. Cred că mi-ar plăcea să fac bucătărie – în plus, este cam obositor să-ți alegi mîncărurile în secția de alimente congelate.

Ea dădu din cap. *De ce oare un bărbat sexy arată încă şi mai sexy într-un şorț de bucătar?* se întrebă ea.

– Acum ştim amîndoi că eu sînt începătorul; tu trebuie să fii bucătăreasa experimentată.

Îi dădu al doilea şorț.

Ea ridică din umeri.

– Mă descurc.

Îşi trecu şorțul peste cap, iar el îi apucă bridele de la spate înaintea ei. Încercă să ignore senzația degetelor lui care îi făceau lent nodul la spate, dar îi trecu un fior pe şira spinării.

– Găteşti pentru o singură persoană?

Privirea lui se îndreptă, peste umărul ei, spre mîna ei stîngă, fără verighetă.

Ea privi în lături. *Aşadar, domnule Blîndu, nu ți-a trebuit mult timp ca să mă studiezi: singură,*

mai mult ca sigur disponibilă. Ei bine, ai dat de o femeie care nu-ți va oferi toate răspunsurile.

– Uneori şi pentru doi, făcu ea cu indiferență, dorindu-şi ca bătăile inimii să-i revină la normal.

– Bine. Dat fiind că ştii mai multe decît mine, ce-ar fi să împarți sarcinile şi să-mi spui ce să fac mai întîi?

Ea expiră fără să-şi dea seama că-şi ținuse răsuflarea şi începu să adune ustensilele. Se va simți mai bine dacă va conduce ea. O părticică a ei se întreba dacă nu cumva ştia şi el asta şi îi făcea pe plac.

– Uite, îi dădu ea un vas cu marginile înguste – sfărîmă crutoanele pînă arată ca un pesmet mai gros.

– Se face, spuse el.

Ea presără diverse mirodenii peste crutoane, în timp ce el le sfărîma cu un bătător. Luînd un ou crud, îl lovi de marginea unui bol, vărsînd conținutul înăuntru. Cu o furculiță, bătu uşor oul. Apoi, trecînd prin spatele lui Taylor spre raft, turnă puțin ulei de măsline în tigaie.

Cînd se aplecă să potrivească flacăra, se lovi cu şoldul de şoldul lui.

– Iartă-mă.

Ea se îndreptă repede, dîndu-se un pas înapoi de parcă s-ar fi ars – şi într-adevăr chiar aşa se simțea.

El îi zîmbi, plin de amabilitate şi căldură.

– O să trebuiască să renunți la scuze. Asta e o bucătărie în care te loveşti fund în fund. Ridică din umeri. Precis că o să se mai întîmple asta.

Nu, dacă depinde de mine. Ea se aplecă în partea opusă ca să vadă flacăra.

– În regulă – zise trecînd pe lîngă el – pesmetul arată bine. Îi venea mai uşor să vorbească despre ceea ce făceau. Poți să desfaci pieptul de pui.

Cînd el fu gata să facă asta, ea îi luă carnea din mînă.

– Gîndindu-mă mai bine, cred că o să-l clătesc puțin în apă caldă.

Se întoarse spre chiuveta din apropiere.

– Nu e curat?

– Niciodată nu poți fi prea sigur.

Ea îşi dădea seama că el nu s-ar fi obosit cu asta.

Ei, îşi spuse ea, *cui îi pasă ce gîndeşte el?* După ce clăti doi piepți de pui, i-i dădu lui. Degetele li se atinseră şi ea simți că un fel de mici scîntei ies din acest contact, dar refuză să-l privească.

– Acum, trecem pieptul de pui prin ou, aşa. Îi demonstră cu primul. Apoi îl tăvăleşti prin pesmet, aşa. Îl puse deoparte pe farfurie şi se duse la

maşina de gătit, să facă flacăra mai mică.

Se uită în sus să vadă dacă îi urma sfaturile. El făcu un gest spre pieptul de pui tocmai dat prin pesmet.

– Ţi se pare bine?

– Splendid.

Îl urmări cum înmoaie un alt piept de pui prin ou, întrebîndu-se dacă nu-şi făcuse o impresie greşită despre el. Părea destul de inofensiv, în afară de reacţiile neobişnuite ale trupului ei la prezenţa lui, copleşitor de virilă.

Apoi, îşi aminti că văzuse la rubrica mondenă fotografia lui Taylor cu o femeie frumoasă după alta, ducîndu-se undeva, făcînd una sau alta. Erau zvonuri că el conducea grupul local de tineri la toate galele, de aici la Aspen, la Los Angeles şi înapoi.

– Tu faci să pară totul uşor, spuse el, urmărind-o cum încălzeşte cuptorul în prealabil. Îmi place să gătesc în stil italian. Spune, şi îi atinse braţul cu degetele, ştii întîmplător cum se face *fettucine Alfredo?*

– Sigur, asta-i o mîncare clasică.

– Ah, mîncarea mea preferată. Oftatul lui spunea totul. Îmi place la nebunie.

Inima ei tresăltă, dar mintea i se strînse ghem.

– Ei, acum că eşti la cursul ăsta, spuse ea cu

răceală, poți eventual învăța să faci singur *fettucine Alfredo.*

El o privi cu blîndețe.

– Poate că am să învăț, răspunse glumeț.

– De ce nu prăjeşti puiul – făcu un gest spre ochiul mai îndepărtat al maşinii – în timp ce eu pregătesc sosul?

– În regulă.

Taylor puse cu grijă bucățile de pui în uleiul încins şi începu să le împingă cu o spatulă de lemn în tigaie. Aroma mirodeniilor şi a uleiului se ridică din tigaie. Annie inhală mulțumită; va fi mai uşor să ignore parfumul de mosc al loțiunii lui de ras, după ce puiul va fi gata.

– Hei, McQuaid, arăți destul de casnic. Un tînăr cu o tunsoare modernă, lucioasă, veni şi îl trase pe Taylor de bridele şorțului. Cine-i noua ta prietenă?

– Partenera mea la gătit, Ann Malone. Taylor făcu un gest cu spatula, în timp ce făcea recomandările. Nathan Patrari.

Nou-venitul arăta de parcă ar fi ieşit din revista *GQ*, iar Annie îl recunoscu: era unul dintre bărbații care stăteau cu Taylor înainte de începerea orei. Ea dădu din cap, în timp ce continua să amestece sosul roşu.

– Bună, spuse Nathan uşor. Mă gîndeam dacă

voi nu aveți cumva, din greşeală, două pachete de brînză. Îşi înclină capul spre frumoasa lui parteneră la cîteva standuri de lucru mai departe. Wesley şi-a ieşit din fire pentru că noi n-am primit nici unul.

Taylor puse spatula pe marginea tigăii şi se duse la tejghea. Annie aruncă o privire la cutia goală, apoi continuă ce avea de făcut.

– Avem doar un singur pachet de brînză, spuse Taylor.

Nathan ridică din umeri.

– N-are importanță, bătrîne. Am s-o caut pe domnişoara Le Beau. Bătrîna mă omoară.

Se îndreptă nonşalant în direcția profesoarei.

Taylor se întoarse la maşina de gătit, clătinînd din cap.

– Un prieten de-al tău? întrebă Annie, indiferentă.

– O cunoştință. Am fost în aceeaşi serie la colegiu şi el continuă să-şi cumpere maşinile de la mine. Farsele lui Patrari s-au cam învechit, dar nu e periculos.

– Am auzit de farsele lui.

Oricine din Colorado Springs putea povesti farsele lui Nathan Patrari, un notoriu Casanova al pîrtiilor de schi. Alături de McQuaid, desigur.

Taylor ridică hîrtia cu rețeta şi se uită la lista

de instrucțiuni; Annie înțelese că era gata să schimbe subiectul. Ea se ocupă de salată.

Taylor plecase de puțin timp, cînd Annie simți un miros înțepător, de ceva ars. Uitîndu-se peste umăr, văzu fumul care se ridica din tigaia lor. Înăbuşindu-şi un țipăt, se repezi acolo apucînd un şervet.

– Lasă-mă pe mine. Taylor apăru alături de ea pe neaşteptate şi o opri din drum.

– Am pățit-o, spuse ea, împingîndu-l fără să se gîndească. Stai puțin pe loc, să pot trece pe lîngă tine.

Cînd trase deoparte tigaia, flacăra se ridică în sus şi aprinse marginea şervetului.

Taylor o trase la chiuvetă unde răsuci robinetul tare şi apucă pulverizatorul. Datorită marii presiuni a apei, el stropi şervetul, conținutul tigăii... şi pe Annie.

Ea rămase tăcută, cu buzele strînse, fumul care se înălța din tigaie înnegrind-o, şi se uită urît la el.

El îi luă tigaia din mînă, o puse în chiuvetă şi începu să-i şteargă cu vinovăție petele negre de pe bărbie, cu partea curată a şervetului.

Continuînd să-l privească furioasă, stătu nemişcată, în timp ce el îi tampona partea din față a bluzei plină de apă.

Zîmbind prosteşte, Taylor îi şterse o şuviţă udă de păr care îi atîrna pe frunte. El i-o dădu peste cap de două ori, dar aceasta îi cădea din nou în ochi, cu încăpăţînare. Vocea lui era plină de scuze atunci cînd murmură:

– N-am vrut să te ud.

– Frumoasă treabă, McQuaid.

Taylor se întoarse şi îl văzu pe Patrari rînjindu-i. Taylor era gata să relateze întîmplarea din punctul lui de vedere, cînd observă clasa adunată în cerc în jurul locului lor de activitate.

Domnişoara Le Beau trecu printre gură-cască, făcîndu-şi loc.

– Toată lumea la locuri. Aici totul e sub control.

– Mmm. Patrari se strîmbă uitîndu-se în tigaia din chiuvetă. McQuaid, ai prins de minune tehnica asta a înnegritului. O să le înnebuneşti sigur pe fete cu felul ăsta de pui bronzat.

– Patrari, întinde-o!

– Întoarce-te la locul dumitale, domnule Patrari, interveni domnişoara Le Beau cu blîndeţe. Chicotind, Patrari se îndepărtă. Necazurile astea se întîmplă mai des decît gîndiţi.

Domnişoara Le Beau puse o mînă pe umărul lui Annie şi una pe a lui Taylor şi un zîmbet cald îi îmblînzi trăsăturile feţei.

– Ei, nu vă descurajaţi.

Privirea lui Annie se roti peste locul de muncă şi se opri la maşina de gătit, unde flacăra gazelor dansa încă înaltă.

– Eu însămi am aranjat flacăra. Se uită uluită spre Taylor. Ai făcut-o tu mai mare?

– Nici n-am atins-o, spuse el defensiv.

– Păi – Annie întinse mîna să stingă focul – butonul e răsucit la maximum.

Domnişoara Le Beau ridică din umeri.

– Dacă numai voi doi aţi fost aici, începu ea blînd, unul din voi, din greşeală...

– Am senzaţia că am fost victimele unei farse deloc amuzante, o întrerupse Annie, uitîndu-se la Taylor. Privirea lui trecu spre Patrari, care zîmbea larg şi îi saluta cu două degete.

– Foarte nostim, mormăi Taylor.

– N-are importanţă cum s-a întîmplat, spuse domnişoara Le Beau împăciuitoare, din moment ce învăţăm din asta. Arătă spre tigaia fumegîndă din chiuvetă şi vocea i se ridică energică. Hai să ne adunăm ca o echipă şi să nu lăsăm această... ă... întîmplare nefericită să ne strice plăcerea.

Annie oftă şi se duse la chiuveta dublă unde făcu un munte de spumă într-o parte şi curăţă rămăşiţele arse din tigaie în cealaltă. Taylor se sprijini de tejghea şi o urmări pe domnişoara Le Beau făcînd ceea ce se ştia că reuşea cel mai

bine – să conducă oamenii.

– Acum, ciripi domnişoara Le Beau, care dintre voi are bucătăria cea mai bine utilată?

Annie rămase tăcută.

– Probabil că ea, zise Taylor, arătînd spre Annie. Bucătăria mea constă dintr-un cuptor cu microunde şi un deschizător de conserve.

– Şi eşti liber mîine seară, domnule McQuaid? întrebă domnişoara Le Beau.

Sugestia unui zîmbet apăru în colţul buzelor lui Taylor.

– Da, doamnă, eu sînt.

Domnişoara Le Beau se aplecă peste tejghea şi se uită în ochii lui Annie.

– Şi tu, draga mea, tu eşti liberă mîine seară?

Annie se crispă.

– Nu, sînt ocupată.

– Dar poimîine seară? continuă domnişoara Le Beau. Ştii, cursul acesta e scurt, dar necesită teme acasă. Voi doi trebuie să găsiţi timp să veniţi şi cu o reţetă originală pentru concurs.

Annie îi aruncă femeii o privire care trebuia să o descurajeze să mai continue în acelaşi sens. Taylor era în spatele ei, aşa încît ştia că nu-i putea vedea chipul.

Domnişoara Le Beau acceptă tăcerea lui Annie ca pe un răspuns pozitiv.

– Deci, înțeleg că vei fi liberă poimîine.

Annie se simți constrînsă.

– Da, oftă ea.

– Minunat. Ce-ar fi, domnule McQuaid, să iei nişte pui şi să te duci la Annie pe la, să zicem, şase jumătate, poimîine, după-amiază?

– Da, pot face asta, spuse cu veselie Taylor.

– Minunat! zise domnişoara Le Beau adunînd restul ingredientelor. N-o să mai fiți tulburați de ceilalți; o să faceți o mîncare delicioasă. Păstrați-mi şi mie puțin să gust şi gîndiți-vă la capodopera voastră pentru concursul de la Vail. Să nu uităm asta. O mîngîie pe braț pe Annie. Şi, ce-i mai important, o să-ți recapeți încrederea.

Cînd domnişoara Le Beau se îndepărtă, Annie îşi scoase mîinile din chiuvetă şi o urmă. Cînd cotiră la colț spre următorul loc de lucru, Annie o trase repede pe profesoară deoparte.

– Domnişoară Le Beau, cred că domnul McQuaid şi cu mine nu prea ne potrivim.

– Oh? domnişoara Le Beau se uită la ea fără expresie. Ce vrei să spui mai exact?

Annie era încurcată.

– Nu vreau să-l critic, spuse ea repede. Doar că sîntem firi opuse. El e un om bogat, iar eu o artistă...

– Eşti artistă? Ce interesant! Domnişoara Le

Beau zîmbi dulce. Pictezi?

– Sînt sculptoriță în lemn.

– O! Unde îți pot vedea lucrările, draga mea?

Annie simți că voia să-i abată atenția. Dacă o făcea intenționat sau nu, nu era sigură.

– Partenerul meu şi cu mine avem o mică galerie, Sculpturi colecționabile.

– Unde-i asta, draga mea?

– Piața Pickwick, curtea cu magazinele de antichități şi ceasurile sus pe...

– A, îmi place cartierul acela, are atîta farmec! Am să-mi notez să trec pe acolo săptămîna asta. Ce minunat e că avem o artistă în mijlocul nostru!

Annie înțelese că nu va ajunge nicăieri prea curînd.

– Vă rog, nu am intenția să fac agitație, dar dacă ați putea să ne schimbați, pe mine şi pe domnul McQuaid, înainte de următoarea oră, v-aş...

– Draga mea, nu mai pot schimba partenerii acum, o întrerupse domnişoara Le Beau. Ceilalți lucrează deja la felul lor de mîncare. Sînt sigură că domnul McQuaid nu a intenționat să ardă puiul. O bătu uşor pe Annie pe braț. Sînt sigură că, dacă îi mai dai o şansă...

Annie oftă din greu. Era la ananghie. Cu un gest din cap, îşi acceptă soarta şi se îndreptă spre locul ei. Taylor clătea ultimul vas şi îl aşeza

în rastelul de scurs, cînd ea apăru.

Privindu-i chipul, el ghici subiectul conversației cu domnişoara Le Beau. În jurul lor, alți elevi îşi scoteau cratițele din cuptoare şi îşi admirau rezultatele. După ce clăti ultima tigaie, Taylor o puse în scurgător. El nu era omul care să se vîre cu forța pe sub pielea cuiva.

În timp ce îşi ştergea mîinile, o privi pe Annie direct.

– Nu prea mă placi, aşa-i?

Ea fu surprinsă de reacția lui directă.

– Păi... nu te cunosc.

Sprîncenele lui închise se ridicară, invitînd-o să se explice. Sub privirea lui, ea simți că i se usucă gîtul şi inima începu să-i bată tare. Luă un şervet curat şi începu să şteargă vasele, aşa încît să nu trebuiască să-l privească. Cînd nu mai suportă liniştea adăugă:

– Nu ştiu mai nimic despre tine, de fapt.

– Oricum, mă simt uşurat să ştiu că nu ți-am vîndut ponturi. Asta se întîmplă uneori şi la agenția mea.

– Nu fi îngrijorat, îl asigură sec Annie. Eu nu sînt una din proprietarele maşinilor voastre sport atît de luxoase.

El îi urmărea fața, ghicindu-i starea de spirit şi auzind şi ceea ce ea nu rostea.

– Înțeleg, spuse el liniştit, de parcă ar fi înțeles-o perfect.

Ceva în felul în care spusese asta, o enervă sau poate simțea o uşoară vină că părea atît de sentențioasă.

– Uite, nu sînt o snoabă introvertită care găseşte defecte oamenilor doar pentru că au maşini scumpe.

El ridică din umeri.

– Atunci, poate că purtarea mea te îndepărtează, pur şi simplu.

Aş vrea să fie aşa. Cu o tresărire, ea îşi dădu seama că el o atrăgea mai mult decît oricare bărbat pe care îl întîlnise în ultima vreme. Şi cu cît vorbea mai mult cu el, cu atît i se părea că îi slăbeşte apărarea. Privirea lui Annie rătăci prin cameră spre prietenii lui, apoi se întoarse la el.

– Să zicem doar că nu prea am multe în comun cu grupul de playboy.

– Grupul de playboy, repetă el liniştit, înclinînd capul ca să-i vadă mai bine ochii. Lasă-mă să ghicesc: eşti mai tristă, dar mai înțeleaptă, aşa-i? Un prieten vechi, bogat, probabil alintat, ți-a frînt inima.

Ea clătină din cap, luptîndu-se cu impulsul de a rîde.

– N-ai nimerit-o!

Părea sinceră, aşa că o crezu, dar amîndoi bănuiau că încercarea lui de a ghici nu fusese complet în afara țintei.

– Deci, nu există o dragoste veche, pierdută?

– Eu nu mă joc cu focul, domnule McQuaid. Privirea lui se mută spre şervetul ars de pe tejgheaua din spatele ei, iar privirea ei îl urmări. De data asta, ea nu-şi putu reține un chicotit.

– Sau cel puțin nu m-am jucat, înainte de a te întîlni.

Capitolul 2

După cum se temea Annie, o maşină trase în faţa casei, exact la şase treizeci, marţi seara. Uitîndu-se printre jaluzele îl văzu pe Taylor McQuaid ieşind din maşina lui neagră, Porsche.

Se uită în jur să vadă dacă pantofii ei nu erau pe undeva prin camera de zi, apoi îşi controlă imaginea în oglindă, în timp ce asculta ecoul paşilor lui pe treptele de lemn ce duceau la apartamentul ei de la etajul doi. Îşi dădu părul de pe faţă, nevrînd să arate de parcă s-ar fi străduit mult pentru seara asta. În fond, se întîlneau doar ca să lucreze pentru o treabă de bucătărie, nimic mai mult.

Răspunse la uşă la cea de-a treia bătaie.

– Bună. Intră.

Ochii lui arătau că-i place cum e îmbrăcată,

cînd îi trecu în revistă bluza din bumbac de culoarea jadului şi jeanşii strîmți. Părea că nu-i place numai îmbrăcămintea – privirea lui o făcu să se simtă neplăcut de goală.

– E în regulă dacă am parcat pe alee?

Făcu aşa încît vocea să-i pară indiferentă.

– Sigur. Clienții galeriei parchează în față, oaspeții în spate.

Se uită în jur prin cameră, cînd intră cu două pungi maronii în mînă.

– E drăguț.

– Mulțumesc. Să locuieşti deasupra locului de muncă prezintă unele avantaje. Uneori, seara, cobor şi lucrez la un proiect care mă pasionează. Alteori e greu să te desprinzi de lucru.

– Parcă eu nu ştiu! Îi întinse o pungă cu o sticlă de vin. Mi-ar plăcea să vizitez galeria odată.

Ea se întreba dacă asta se numea o invitație.

– Vizitatorii sînt totdeauna bineveniți, spuse ea formal, scoțînd sticla de vin din pungă. Scuză-mă, să pun asta la rece.

El o urmă în bucătărie şi puse punga mai mare pe masa de lucru.

– Ce găteşti? Miroase minunat. Întinse mîna spre mînerul cuptorului. Se poate?

Ea aprobă din cap.

El deschise cuptorul şi ridică capacul cratiței.

– Să fie oare ce cred eu? Se uită înăuntru şi

fața i se lumină de un zîmbet larg. *Fettucine Alfredo.*

Annie simți că i se înroşeşte fața. Amîndoi ştiau că pentru a pregăti sosul *Alfredo* era nevoie de timp şi efort, iar ea nu voia ca el să creadă că se omora pentru el.

– M-am gîndit că va înlocui puiul cu parmezan, murmură ea.

– Niciodată!

Zîmbi fără să vrea. Trecuse multă vreme de cînd nu mai gătise pentru cineva care să fie atît de entuziasmat. Fratele ei vitreg şi totodată partener în afaceri, Bear, o aprecia totdeauna cînd gătea pentru el. Dar pentru că se obişnuise cu mîncărurile ei bune, laudele erau modeste.

Începu să golească punga lui Taylor.

– Ai adus destul pentru un regiment.

– Mă gîndeam că s-ar putea să dăm peste altă catastrofă.

Luă puiul şi îl duse la frigider.

– Cred că ştim amîndoi cine a provocat-o pe ultima.

– Nathan e un glumeț. Îți datorez scuze.

El o surprinse. Credea că ştie la ce să se aştepte de la el, dar observații ca aceasta îi produceau o stare de confuzie. În fond, poate că nu îl descifrase bine. Dar apoi, îşi reaminti singură că apărea pe toate listele publicate cu celibatarii cei

mai buni de însurătoare. După părerea ei, bărbații aceştia aveau mult farmec şi puțină substanță.

– Nu aşteptam scuze. Începem treaba?

– Cred că-mi amintesc prima parte a rețetei, spuse el.

– Bun.

Mai tîrziu, cînd puiul cu parmezan fusese preparat şi era în cuptor, Annie îşi îndreptă atenția asupra salatei.

– Nu ştiu cu ce sos o preferi, zise ea, aplecîndu-se să citească etichetele de pe sticlele înşirate pe uşa frigiderului.

– Ăsta-i singurul lucru pe care-l prepar eu, mărturisi el.

Ea se îndreptă zîmbind.

– Îți faci singur sosul pentru salată?

– Da, dar nu e foarte bun.

Zîmbetul său de autosubestimare îi acorda mai multe puncte bune decît ar fi dorit ea să-i dea.

Ea eliberă o parte din masa de lucru şi se dădu un pas înapoi.

– Hai, fă-l.

– E atît de simplu, mă simt jenat.

Zîmbetul lui era cu adevărat dezarmant, observă ea.

– Nu fi jenat. Cu cît mai simplu, cu atît mai bun.

Ea îl urmări cu privirea, în timp ce punea maioneză într-o pungă de plastic, puțin usturoi, sare şi alte mirodenii.

– Nu m-aş fi gîndit niciodată la o pungă de plastic.

– Urăsc să spăl vase, mărturisi el. În plus, aşa nu împrăştii peste tot suc de roşii.

Spălă o roşie foarte coaptă şi o ținu în pungă, trăgînd cu ochiul la Annie să vadă dacă îl urmăreşte.

– Eu îi spun „tehnica Taylor". Strînse pumnul şi sfărîmă roşia. Zeama țîşni în pungă; o stoarse, pînă rămase doar pulpa.

– Tehnica asta e fără rival, remarcă ea sec.

Zîmbind şmechereşte, el scoase mîna din pungă şi se spălă. Apoi, ținînd punga închisă, îi stoarse fundul ca să se amestece ingredientele.

– Foarte interesant, făcu Annie.

– Dar mai întîi să gustăm. Băgă mîna în pungă, luă puțin sos pe deget şi îi întinse să guste.

Ea ezită.

– O, pot să aştept salata.

– Hai, mi-am spălat mîinile. Suna aproape ofensat.

A-l refuza însemna să fie nepoliticoasă. Aplecîndu-se spre el, îşi dădu seama cît i se apropiase fața de el şi bătăile inimii i se accelerară. Ochii ei

se întîlniră cu ai lui cînd gustă, ezitînd, sosul de pe degetul lui.

– Bun? El duse degetul la gură şi linse restul. Privirea ei rămase la gura lui o secundă mai mult decît era necesar, dar părea imposibil să nu observi cît de ferme şi bine formate erau buzele lui.

– Ei?

Un moment ea nu se putea gîndi la nimic potrivit de spus.

El îşi înclină capul spre ea.

– Îți place?

– Da. Răspunsul ei sună fără suflu, aşa că îşi drese glasul şi încercă din nou. Da, desigur. E foarte plăcut.

– Plăcut? el arăta distrus.

– Delicios, se corectă ea şi se întrebă de ce oare o făcea atît de conştientă de prezența lui. Făcu un pas înapoi ca să se simtă mai în siguranță. *N-a fost mare lucru să lingă sos de salată de pe degetul lui,* îşi zise în sinea ei. Oamenii ling în fiecare zi cornete cu înghețată. Totuşi, într-un fel, a simțit o oarecare intimitate între ei, în acel moment.

– Poate ar trebui să prezentăm sosul tău de salată ca rețeta noastră pentru concurs.

Vorbea repede. *Nu începe să turui,* îşi spuse ea. *Întotdeauna faci aşa cînd eşti nervoasă.*

– Să prezentăm sosul meu de salată? Fu sur-

prins de această remarcă. Putea pune pariu pe maşina lui, Porsche, că ea îi ceruse domnişoarei Le Beau să facă un schimb de parteneri. Nu era sigur de ce avea un asemenea sentiment de uşurare că ea era, evident, gata să continue cursul cu el pînă la sfîrşit.

– Cred că putem realiza mai mult decît un sos de salată, spuse el cu modestie. Nu este nimic spectaculos. Avem nevoie de un desert dinamită sau de un fel principal grozav.

– Şi ce sugerezi? Annie puse o oală cu apă pe maşina de gătit şi aprinse focul. În timp ce fierbeau tăiţeii, ei sorbeau vin, schimbînd observaţii banale despre mîncărurile favorite.

La *fettucine Alfredo* şi pui cu parmezan încercară să găsească o reţetă pentru concurs care să fie şocantă şi, în acelaşi timp, originală. În timp ce Annie turna cafeaua, încă nu se hotărîseră.

– Cred că ne mai influenţează puiul cu parmezan, observă ea.

– Poate, dar nimic nu se compară cu *fettucine* pe care îl faci tu. Oftatul lui era pură apreciere, în timp ce aduna ultimii tăiţei din bol. Rămase cu lingura în aer, cînd îi veni un gînd:

– De ce n-am prezenta asta la concurs?

Ea zîmbi.

– Îmi pare rău să-ţi comunic, dar *fettucine Alfredo* nu e ceva original.

Pe chipul lui apăru o falsă neîncredere.

– Glumeşti.

Ea clătină din cap zîmbind fără să vrea.

După un moment el întrebă:

– Mai ai şi alte idei?

Ea ridică din umeri.

– Sînt sigur că ai. Atitudinea lui era anemică. Gîndeşte-te. Ce mîncare faci fără rețetă? Vreau să spun că eu am compus sosul de salată într-o seară cînd am descoperit că nu mai am jos *„Zeița Verdețurilor"*. Ce mare lucru e să amesteci ingredientele tale preferate?

– Ingrediente preferate, zîmbi ea. Păi, îmi plac sosurile cremă ca *Alfredo,* de pildă. Uneori fac asta cu iaurt şi vin sec alb şi îl torn peste pui.

– Doar iaurt şi vin alb?

– Păi, nu, mai pun cîte puțin ba una, ba alta – ştii tu, ierburi şi mirodenii pe care le are fiecare în casă.

– Te uiți la o rețetă pentru asta?

– Nu, o fac la întîmplare. Un pic din asta, un pic din aia – de fapt, nu ştiu ce cantități folosesc. Ridică din umeri. Tot pun mereu pînă are gustul care trebuie.

– E tot atît de bun ca ăsta? Arătă spre *fettucine* cu furculița.

– Bănuiesc că depinde de gust, zise ea evaziv, nevrînd să-l facă să se entuziasmeze pentru ce

putea fi o dezamăgire.

– Haide, nu-i momentul acum să fii modestă. Doar vorbeşti cu coechipierul tău.

Ea zîmbi puțin. Pentru ea erau o pereche nepotrivită, dar căldura lui era molipsitoare.

– Aş spune că e cam pe aproape de acela. E bine?

– Foarte bine. Hai să-l facem.

De ce oare făcea el ca totul să sune ca o activitate intimă?

– Dar abia am mîncat, îi aminti ea, cu o voce uşoară.

– Hei, discutăm aici despre invenții. Crezi că Einstein a zis „Nu acum. Abia am mîncat"?

Ea dădu din cap.

– Eşti îngrozitor.

Ca să nu spun îngrozitor de sexy. Nu s-ar fi gîndit că este amator de *fettucine Alfredo*, după fizicul lui subțire, musculos.

– Ascultă-mă, continuă el neînduplecat. Am adus destulă carne de pui. Spune-mi doar de ce mai ai nevoie şi mă duc să cumpăr.

– De fapt, iaurtul se ieftinise săptămîna trecută şi am luat o grămadă şi cred că mai am nişte haginã. Iar vin alb – se uită pe masă la sticlă – a rămas destul ca să-l preparăm.

– Mai ai nevoie de altceva?

– Restul este în raftul cu mirodenii.

El se ridică şi începu să adune farfuriile.

– Spune-mi cu ce să încep?

Ea clătină din cap şi îl urmă în bucătărie. El avea destul entuziasm pentru amîndoi.

– Îmi închipui că n-ai dificultăți la vînzarea maşinilor.

El puse farfuriile pe masă, apoi luă un şervet şi începu să-l răsucească de parcă urma s-o lovească cu el.

– Insinuezi că sînt un vînzător de maşini pisălog?

– Nu! Ea nu voia să-l încurajeze, dar era greu să se abțină să zîmbească.

– Aşa-i mai bine. Aruncîndu-şi pe umăr şervetul, se întoarse spre chiuvetă şi începu să o umple cu apă fierbinte.

– Ți-ai fi putut pierde spălătorul de vase, doamnă. Ține minte asta.

Annie prăji ceapă verde şi piepți de pui şi îi aşeză pe un platou cald, în timp ce Taylor termină de spălat vasele.

– Acum, hai să vedem dacă pot să-mi amintesc ce am pus în sos.

El o urmări turnînd puțin vin din sticlă în tigaie. Cu o lingură de lemn, ea amestecă.

– Mi-ar plăcea să-i înving pe Patrari şi pe Barlow, mustăci Taylor, mai ales după ce ne-a făcut Nathan ca să ne anuleze şansele.

– Mie nu-mi pasă cine se duce la Vail, zise ea, introducînd jumătate de cutie de iaurt, atîta timp cît nu sînt ei aceia.

Sorbiră vin şi adăugară mirodenii la sos, luînd din cînd în cînd cu lingura din el, să-l guste.

– Arată prea subţire, mai are nevoie de iaurt ca să-i dea consistenţă, zise ea, adăugînd cîteva linguri pline. El contribui cu un pic de zeamă de lămîie şi un praf de scorţişoară.

Făcură glume în legătură cu ingredientele, în timp ce mai adăugau cîte puţin din fiecare.

– Mai are nevoie de puţin vin, zise el, turnînd direct din sticlă.

Ea opri curgerea generoasă, cu o mînă ameninţătoare.

– Cred că nici unul dintre noi nu mai are nevoie de vin în momentul ăsta.

Zîmbetul ei era relaxat, iar el decise că o place mai mult cînd e aşa: bine dispusă, glumeaţă, fără pavăza aceea de arici.

Dădu peste cap paharul ei şi al lui.

– Bun a fost, dar s-a terminat. Deschise dulapul de sub chiuvetă şi aruncă sticla în coşul de gunoi.

Îi veni în gînd că el învăța să se mişte prin bucătăria ei şi învăța cum să se poarte şi cu ea. Se bucura de compania lui, *poate chiar prea mult,* se gîndi ea. Se întreba dacă acesta era adevăratul Taylor McQuaid, sau dacă juca un rol pe care ştia că ea îl va accepta. Clătină din cap şi înlătură ideea, ca fiind prea paranoică.

El luă o lingură şi gustă sosul din tigaie.

– Delicios, absolut delicios. Ăsta trebuie să fie felul nostru pentru concurs.

Ea gustă puțin.

– Mai are nevoie de mirodenii.

Adăugară pînă cînd Annie ridică mîinile în semn de final.

– E gata, dar nu e perfect.

– Ce nu e în regulă? Eu cred că e grozav. E biletul nostru pentru Paris, ai încredere în mine.

Ea ridică din sprîncene, sceptică.

– Dacă putem să-l mai repetăm.

– Am reuşit o dată; ar trebui să putem să-l facem din nou.

Ea zîmbi la logica lui.

– Ştim ce cuprinde, dar tot nu ştim cantitățile şi ordinea.

El ridică din umeri.

– Nimerim noi. Dă-mi o listă şi am să aduc ingredientele. Tu poți aduce conținutul dulapului

tău cu mirodenii. Sînt sigur că putem repeta ce am făcut în seara asta.

– Eu nu sînt chiar atît de sigură, Taylor. Ridică mîinile cu palmele în sus. Vreau să spun, e uşor să fii creator cînd te simţi bine. Altceva este cînd eşti băgat pînă peste cap în competiţie.

– Chiar aşa să fie?

Ea rămase uimită.

– Chiar aşa, ce anume?

– Chiar te simţi bine?

Îşi simţi inima bătînd tare. Poate era vinul sau faptul că stătea atît de aproape de maşina de gătit, dar simţi că îi este neplăcut de cald sub privirea lui fixă.

– Sigur, zise ea repede. A fost... bine.

El zîmbi la încercarea ei de a nu recunoaşte că s-a bucurat de compania lui. I se păru că el nu avusese o asemenea distracţie de multă vreme. Schiase şi dansase în numeroase locuri cu diverse doamne, dar nu se destinsese ca în seara asta. Un moment, impulsiv, avu de gînd să-i spună lucrul acesta, dar, instinctiv, ştiu că ea va crede că-i întinde o undiţă.

Uitîndu-se în ochii lui albaştri, ea îşi dădu seama cît erau de aproape, cît de jos îşi lăsase apărarea.

– Aş prefera să mă duc la lecţie cu reţeta

scrisă în mînă. Se străduí să nu privească spre el, să reziste atracției magnetice a privirii lui. Prefer să merg după un plan.

– Zău? Eu am sentimentul că lucrezi cel mai bine cînd improvizezi.

Ea făcu un pas înapoi, întorcîndu-se spre masa de lucru. Va fi mai uşor să-i facă față dacă va avea mîinile ocupate. Se trezi că acoperă cu folie de plastic vasul cu mîncare, în timp ce încerca să-şi adune gîndurile.

De unde ştia el asta? Oare bărbații mă pot descifra atît de uşor? Majoritatea persoanelor pe care le cunoştea găseau că e greu să o înțeleagă. Îi puneau contradicțiile pe seama temperamentului artistic. Dar acest bărbat – un bărbat atît de deosebit de ea, un bărbat atît de deosebit față de orice alt bărbat pe care l-a cunoscut, ghicea despre ea anumite lucruri pe care nu intenționase vreodată să le dezvăluie.

– Nu lucrez aşa de obicei, minți ea. Am nevoie să fiu organizată, să am țeluri, să merg pe un drum precis.

– Asta merge pînă la un moment dat, dar uneori lucrurile bune vin într-un moment cînd nu le aştepți. Zîmbi. Uneori trebuie să te laşi dus de curent... să ai încredere în instincte.

– Unii oameni îşi pot permite să trăiască aşa,

lăsînd lucrurile în voia lor sau lăsînd totul baltă cînd vor. Îi puse vasul în mîini. Unii dintre noi avem răspunderi. *Şi vise*, dar asta nu-i spuse. Poţi să iei asta. Se uită la vasul cu mîncare şi făcu un pas spre uşă.

Acesta era semnalul ei că era timpul să plece. O secundă, el se uită la mîncarea pe care o gătiseră amîndoi. Cu cîteva minute în urmă ar fi fost încîntat să o capete. Dar acum, din anumite motive, i se păru ca un premiu de consolare.

Capitolul 3

La sfîrşitul cursului domnişoarei Le Beau, în agitația activității, se simțea peste tot un val de emoție. Perechile, aplecate cu atenție, se ocupau de proiectele lor culinare. Spiritul de întrecere făcea ca atmosfera să fie tensionată.

Annie încerca să pară calmă, dar în interior era o masă de nervi. Era sigură că mîncarea lor de pui nu va reuşi, avînd prea mult iaurt sau poate că ar fi trebuit să pună mai puțin vin? În acelaşi timp, se întreba dacă o parte a nesiguranței ei nu izvora din sentimentele confuze pe care le simțea de fiecare dată cînd se gîndea la Taylor McQuaid.

Zile întregi, făcuse speculații dacă se va oferi să o ducă cu maşina la curs. Erau momente cînd spera că nu o va face, pentru că se convinsese

că va fi mai confortabil dacă va petrece mai puțin timp împreună cu el. Apoi, erau momente cînd simțea valuri de dezamăgire la gîndul că s-ar putea să nu se ofere şi, mai rău decît atît, nici măcar să nu se gîndească la aşa ceva.

Tîrziu, după-amiază, el sunase la galerie şi-i propusese simplu să vină să o ia, dat fiind că era în drumul lui. Atunci, se simți deja atît de frustrată, încît se trezi că se scuză, spunînd că trebuie să meargă cu maşina ei, că mai are curse de făcut după aceea. El nu încercase să o facă să-şi schimbe părerea sau să se amestece în planurile ei de după curs, iar acum nu ştia nici ea ce simțea.

În timp ce prăjea puiul, îşi spuse că luase o hotărîre înțeleaptă punînd o oarecare distanță între ei. Se uită la Taylor, apoi în altă parte. În seara aceasta, părea foarte preocupat de treabă – politicos, gata să dea ajutor, dar fără solicitudine. I se păru chiar că o evită.

Poate că în seara asta purta masca jocului său. Sau poate că seara trecută nu-i făcuse nici o plăcere. De fapt, poate că pentru el fusese o înjosire să cineze şi să se învîrtească într-o bucătărioară, după ce cinase în cele mai bune restaurante de pe ambele coaste şi în numeroase locuri în care erau admise doar anumite persoane în exclusivitate.

Ea încercă să urmeze aceeaşi ordine de pregătire ca şi în seara anterioară, dar era greu să o facă atîta vreme cît imagini ale chipului lui îi răsăreau din amintiri, ca să-i întrerupă concentrarea.

– Ce nu merge? şopti Taylor cînd confuzia începu să apară pe fața ei gînditoare.

– Nu ştiu, nu pot să mă concentrez. Am folosit suc de lămîie sau nu?

– Am folosit suc de lămîie.

El luă lămîia din mîna ei şi stoarse o cantitate generoasă în tigaie.

– E prea mult!

– Nu, e exact aceeaşi cantitate pe care am folosit-o aseară.

Cu atenție, luau din sos ca să-l guste, clătinînd din cap cu îngrijorare. Colaborînd în şoaptă în legătură cu alte adaosuri, continuară gătitul. Toți în jurul lor urmăreau cu grijă rețetele scrise, controlîndu-le cu încredere şi metodic înaintea fiecărui nou pas.

– Poate că trebuie să fim piliți ca să facem asta, sugeră Taylor. În seara aceea băuseră cam multişor vin.

– Cum merge, drăguțo? se auzi o voce moale lîngă urechea lui Annie.

Speriată, ea tresări şi se uită în jur încruntată. Aplecat peste umărul ei, era Nathan Patrari, zîmbitor.

– Întinde-o, replică ea fără să se gîndească.

Pe fața lui Patrari se văzu o oarecare neîncredere. Își încreți fruntea și îi aruncă lui Taylor o privire care părea să ceară o explicație.

– Da, Patrari, întinde-o, repetă Taylor absent, storcînd mai multă zeamă de lămîie în tigaie.

Îndepărtîndu-i mîna, Annie îl dădu deoparte pe Nathan și se întinse după scorțișoară.

– Bine, asta-i mulțumirea pe care o primesc pentru că îmi răpesc din timp să vin aici să vă spun bună ziua.

Fața lui Patrari era bosumflată.

Taylor ridică în sus cuțitul pe care-l folosise și își trecu ușor degetul peste lamă.

– Șterge-o.

– Au, ce nervoși sîntem! Privirea lui Patrari se îndreptă spre Annie. Trebuie să fie din cauza companiei în care te afli.

Annie zîmbi dulce peste umăr direct în ochii lui Patrari.

– Te temi că ai să pierzi?

– Eu, să pierd? Nostim, draga mea. Patrari își ridică bărbia și plecă.

Annie îl privi pe Taylor cu o nouă sclipire de hotărîre în ochi.

– Cred că mai trebuie hagină.

– Nu știu, așteaptă o clipă.

Taylor desfăcu o mică ceaşcă cu puțin pui cu sos, pe care i-l dăduse acasă. Luă cu lingura şi îi dădu să guste.

– Ce gust simți?

– Praf de usturoi.

– Bun.

Ea dădu din cap şi adăugă puțin praf de usturoi în amestec. Gustară din nou din tigaie şi apoi din ceşcuță.

Mai trecură douăzeci de minute, iar fețele lor erau roşii de efort. Era aproape, dar încă nu ce trebuia.

Taylor se uită în cele din urmă în jur şi văzu că toți ceilalți îşi băgaseră mîncărurile în cuptor.

– Ar fi mai bine să-l punem să se coacă.

Ținu uşa cuptorului, în timp ce ea aşeza cratița pe grătarul din mijloc. În grabă, aranjă masa de lucru, aruncînd priviri îngrijorate la ceas.

Celelalte perechi începuseră să-şi aranjeze creațiile pe platouri de servit, pe o masă lungă. Multe platouri fuseseră împodobite artistic, cu pătrunjel sau boabe de struguri, altele cu flori făcute din ridichi sau din pepene galben, în forme diferite.

– Trebuie să fie gata imediat, mormăi Taylor, cînd prinse privirea cenzorială pe care domnişoara Le Beau o trimitea în direcția lor.

Annie se uită prin fereastra uşii cuptorului, urmărind sosul care tocmai începea să facă bule.

Clătină din cap.

– Încă nu.

Taylor intră în panică, atunci cînd o auzi pe domnişoara Le Beau bătînd din palme ca să facă linişte. Ea ridică mîinile şi făcu semn ca toată lumea să se adune în jur.

– Acum, anunță ea, există un număr lîngă fiecare platou de pe masă; vreau ca fiecare dintre voi să ia cîte o mică mostră din fiecare fel prezentat pe o farfurie. La capătul mesei, luați un tabel pentru notări şi un creion. După ce ați gustat din toate, puteți repeta, dacă este necesar. Apoi treceți în ordine cinci feluri care v-au plăcut mai mult. Dați-le număr: favoritul numărul unu, al doilea, şi aşa mai departe. Apoi îmi dați mie tabelele ca să le totalizez. La sfîrşitul serii voi anunța cele două perechi cîştigătoare care vor participa la concursul de gătit în beneficiul săracilor din Vail, de la sfîrşitul săptămînii viitoare. Acum, grăbiți-vă.

Aprobînd din cap, Annie îi făcu semn lui Taylor să scoată puiul, tocmai cînd domnişoara Le Beau îşi lua locul în capul mesei cu platouri. Annie presără repede boia de ardei peste sosul care mai fierbea încă, iar Taylor se grăbi cu paşi mari, ducînd mîncarea fierbinte şi purtînd mănuşi roz,

speciale pentru cuptor.

– Locul vostru e aici, la capăt, domnule McQuaid, spuse cu amabilitate domnişoara Le Beau, arătînd spre un loc mic.

El aşează mîncarea pe un suport şi se uită la numărul de lîngă vas.

– Mulțumesc, murmură el. Apoi, în şoaptă, ca numai Annie să-l audă, adăugă:

– Am sfeclit-o.

Numărul lor era treisprezece.

După ce se tot învîrtiră o oră, gustînd şi iar gustînd, toți studenții îşi făcură alegerea şi predară notele. Annie şi Taylor şedeau unul lîngă altul, cînd Nathan Patrari veni la ei, încrezător şi satisfăcut.

– Ei, copii, cum v-a plăcut crema mea de anason şi alune?

– Interesantă, răspunse Taylor.

– Este excepțională, spuse Patrari, conspirativ, în şoaptă. A plăcut tuturor şi ce originală e!

– Mmm. Îmi aminteşte de crema de alune care se serveşte la *Couture Cuisine*, cu o picătură de lichior de anason deasupra, spuse Taylor cu un aer gînditor.

– Eu nu cred de fel că are un asemenea gust. Patrari se întoarse pe călcîie atît de repede, încît

părul lui blond se clătină ca franjurile unui abajur de mătase.

Cînd domnişoara Le Beau se întoarse în cameră, se lăsă tăcerea. Spre surprinderea ei, Annie se trezi că îşi ţine respiraţia. Nu se gîndise că rezultatul va avea o asemenea importanţă pentru ea. În fond, nu participase la curs ca să cîştige, ci ca să înveţe.

– Am rezultatele, anunţă domnişoara Le Beau. Avem doi cîştigători clari. Au avut cele mai multe voturi şi, destul de curios, aproape acelaşi număr. Oricum, ambele perechi merg la Vail. Iar cîştigătorii sînt – şi făcu o pauză de efect – Nathan Patrari şi Wesley Barlow... şi Annie Malone şi Taylor McQuaid.

Urmară aplauze.

– Spune-mi, domnule Patrari, începu domnişoara Le Beau, cum v-aţi denumit desertul, dumneata şi domnul Barlow?

Patrari se ridică mîndru.

– Întrucît două dintre ingredientele secrete sînt anasonul şi alunele, am hotărît să îl numim *„Cremă dublu A"*

– Ce potrivit! şopti Taylor atît de încet, încît doar Annie îl putea auzi.

– Iar dumneavoastră, domnişoară Malone, şi cu domnul McQuaid, cum v-aţi numit capodopera?

Annie şi Taylor schimbară o privire rapidă. Nu se gîndiseră niciodată la un nume, nu s-au gîndit ce vor face dacă vor cîştiga. Taylor o auzi pe Annie inspirînd brusc.

– Păi, începu el, îi spunem *„Pui Malone".*

Umerii lui Annie căzură uşurați, iar ea îi simți mîna strîngînd-o pe a ei, pe sub masă. Era ca un curent electric ce trecea între ei, dar Annie îşi spuse că era doar emoția că au fost aleşi că concureze la Vail.

– Ce drăguț, spuse domnişoara Le Beau. Acum, atît domnişoara Malone şi domnul McQuaid, cît şi perechea Patrari şi Barlow trebuie să sosească la hotel *Raphael*, în Vail, vinerea viitoare, după-amiază, cu rețetele lor secrete şi o listă de ingrediente. Hotelul le va asigura cele necesare, iar sîmbătă va avea loc prepararea creațiilor. În acea seară, capodoperele vor fi prezentate editorilor revistei *Creative Cuisine,* iar rețetele voastre vor fi acceptate pentru concursul național. Să ținem pumnii, ca laureații din seara aceasta să fie cîştigătorii marelui premiu!

Urmară aplauze furtunoase.

– Toate rețetele cîştigătorilor regionali din toată țara vor fi publicate în numărul din decembrie al revistei, anunță domnişoara Le Beau.

Inima lui Annie tresări. Îşi dorise totdeauna

apariția unei rețete care să-i poarte numele. Ar fi fost un omagiu adus mamei ei. Pentru Annie, a avea ceva publicat sub numele de Malone însemna, într-o oarecare măsură, o fărîmă de recompensă pentru mama ei, care avusese parte de atît de puțin în lumea asta şi împărtăşise totul cu Annie.

Destul de straniu că tocmai Taylor McQuaid făcuse posibil acest lucru.

Capitolul 4

Vinerea următoare după-amiaza, Taylor parcă maşina pe alee ca să o conducă pe Annie la Vail. Uşa din spate a galeriei se deschise şi ea ieşi cu geanta de voiaj în mînă.

I se păruse mai uşor să-l aştepte acolo. În plus, nu dorea să-i trimită semnale greşite. Nu voia ca acest sfîrşit de săptămînă să i se pară o întîlnire – sau, mai rău, o întîlnire romantică.

El deschise portiera maşinii lui lungi, joase, Porsche.

– Urcă-te.

– Mulţumesc.

Alunecă pe scaunul lucios din piele şi inhală mirosul de maşină nouă. După ce îşi aranjă geanta de voiaj, Taylor porni încet pe aleea îngustă, spre stradă.

– Iată informația pe care mi-a trimis-o Le Beau. Îi dădu un plic. Pe el erau scrise frumos numele lor.

– McQuaid şi Malone, citi ea cu glas tare.

– Sună ca o firmă juridică, glumi el.

Prin capota deschisă, soarele de septembrie arunca aur în părul lui negru şi, pentru o clipă, Annie putu vedea de ce fetele se prostesc din cauza lui. *Eu, nu!* îşi jură ea, obligîndu-şi pulsul să nu se grăbească. *Nicidecum.*

În stradă, Taylor aşteptă o întrerupere în circulație, apoi se înscrise şi el în flux. Annie se lăsă pe spate sprijinindu-se de scaun, iar vîntul îi flutură prin păr.

– Ştii, trebuie să fim nebuni să intrăm în concursul ăsta, spuse ea.

El rîse.

– Nu ştiu ce crezi tu, dar eu m-am calificat.

Annie îl privi. În interiorul strîmt al maşinii păreau atît de aproape unul de altul, la distanță de un fir de păr. Statura şi forța lui o făceau să se simtă mică şi vulnerabilă. Se uită în sus. O lună tenace, subțire, se ridica într-un colț al cerului azuriu din Colorado.

– O colecție interesantă de aparate, remarcă ea arătînd spre bord.

– De orice ai nevoie, inclusiv de un calculator.

– Nu folosesc niciodată aşa ceva, zise ea.

– Zău? Ochii li se întîlniră o clipă. Cum îți urmăreşti afacerea?

Ridică din umeri.

– Am un calculator cam vechi, dar, de regulă, fac totul singură.

Privirea lui căzu leneşă spre locul unde şedea ea şi zîmbi cu apreciere sinceră.

– Ei bine, eu n-aş schimba nimic în privința asta.

Simțindu-se mai bucuroasă decît ar fi dorit de tonul lui admirativ, ea roşi spunînd brusc:

– N-ar fi mai bine să urmăreşti traficul?

– Dacă trebuie!

În ciuda tonului rece, el se simți în mod inexplicabil atras de ea. Buzele ei încăpățînate dar senzuale erau suficiente ca să-i înfierbînte sîngele. Cînd încetini şi luă o curbă, se întrebă ce gust aveau oare.

Ea se uita la peisaj şi nu era pregătită pentru acea curbă. Aplecîndu-se spre stînga, brațul ei îl atinse pe al lui. I se opri respirația în gît şi avu senzația unui foc lichid care aleargă prin ea. Nu o caracteriza o reacție atît de tulburătoare la cel mai mic contact fizic cu un bărbat. *Concentrează-te la peisaj,* îşi zise.

Cînd ajunseră în vîrful dealului, ea văzu o firmă: *Clubul „La doi pini": privat, numai pentru membri.* Dincolo, se întindea o pajişte bine îngri-

jită, pe care străluceau picături de rouă ca o mie de prisme. Atunci le zări.

– Taylor, opreşte pe dreapta!

– Ce s-a întîmplat?

– Ssst. Desfăcu geanta mare de la picioare. Repede. Taylor opri lîngă nişte porți mari.

– Ce-i, ce s-a-ntîmplat?

– Căprioare, şopti ea. O căprioară şi puiul ei pasc. Doar un minut. Trebuie neapărat să trag.

– Să tragi? Nu se poate! Sezonul de vînătoare nu se deschide decît peste cîteva săptămîni. Eşti nebună? Mai sîntem încă în zona oraşului, o avertiză el.

– Doar n-am puşcă, pentru Dumnezeu.

Scoase din geantă un aparat de fotografiat ce părea scump şi îi ataşă cu îndemînare lentilele telescopice. Aplecîndu-se periculos peste capota deschisă începu să regleze aparatul. Taylor întinse mîna să o echilibreze, ținînd-o de talie.

– Mulțumesc, şopti ea de nevoie. Deşi strînsoarea lui îi permitea să balanseze aparatul, îi dădea senzații nebune.

Căprioara se opri din păscut agitată, tresărind des spre puiul de lîngă ea.

– Uşurel, şopti Annie. Asta n-o să-ți facă nici un rău. Aparatul țăcăni uşor. Căprioara îngheță, căutînd o cale de scăpare. Făcu cîțiva paşi şi se uită înapoi. Puiul o urmă. În spatele lor, pe iarbă,

un steag flutura în vînt. Vor fi grozave, şopti Annie, trăgînd poze una după alta. Căprioara alergă spre un gard, urmărind mereu maşina. Sări peste gard şi se pierdu în lăstărişul înalt. Numai capul i se mai vedea, apărînd şi dispărînd. După o ezitare de o secundă, puiul dispăru.

– Frumos! Annie zîmbi victorioasă, reaşezîndu-se pe locul ei. Ochii îi străluceau. Îmi pare rău de întrerupere, dar asemenea ocazii nu apar în fiecare zi.

– Nici o problemă.

Taylor îi studie trăsăturile îmbujorate. Annie era totdeauna drăguță, dar în acest moment entuziasmul o transforma într-o frumusețe. El încercă să nu dea atenție senzației stranii pe care o simțea de cîte ori se uita la ea.

– N-am ştiut ce aveai de gînd. Eşti şi fotografă?

– Nu, dar fotografiile pe care le fac îmi servesc drept model pentru sculpturile mele în lemn. Îndepărtînd lentilele, ridică din umeri. Aş putea folosi fotografii din cărți şi reviste, dar nu-i acelaşi lucru. Capăt mai multă energie – sau să o numim inspirație – din scenele pe care le fotografiez eu însămi. Puse la loc aparatul şi închise geanta. Adun fotografii cu animale pentru o serie pe care o lucrez. Recunoştința îi îmblînzi tonul. Mulțumesc că ai oprit.

– Aş vrea într-adevăr să-ţi văd lucrările, spuse el liniştit.

– Clienţii noi sînt totdeauna bineveniţi, replică ea uşor.

Uitîndu-se în sus prin capota deschisă la ramurile grele de deasupra capului, găsi ocazia să schimbe subiectul.

– Uite – arătă ea spre frunzele de toamnă de culoarea aurului – plopii de munte sînt atît de frumoşi în această perioadă a anului!

Stratagema ei vizibilă îl făcu să zîmbească în timp ce întoarse cheia de contact. Reintră în şosea şi plecă.

După cîteva mile ea se lăsă pe spătar, relaxîndu-se puţin. Annie plănuia să se poarte rece în acest sfîrşit de săptămînă. Taylor nu-şi va face o impresie greşită despre ea. Erau atît de deosebiţi. Ea a trebuit să se lupte pentru fiecare lucru, iar el a avut de toate.

Este clar că a fost crescut în lux, se gîndi ea, uitîndu-se la el, urmărind soarele pe deasupra copacilor care aruncau umbre jucăuşe pe coapsele lui musculoase şi... Brusc, ea îşi întoarse capul.

– S-a întîmplat ceva rău?

– Nu! răspunse ea repede, sperînd că nu o văzuse uitîndu-se. Nimic! Punîndu-şi mîna la gură, se uită pe fereastră.

– Mă controlezi?

– Poftim? se bîlbîi ea, privindu-l alarmată, apoi își mută brusc privirea.

– Te-am văzut, o acuză el.

– Nu-i adevărat! Inima îi bătea nebunește; se simți prinsă în cursă. Cum de văzuse oare acea unică privire inocentă?

– Recunoaște. Te uitai.

– A fost neintenționat, murmură ea.

– Hai să fim cinstiți unul cu celălalt, Annie.

– Putem abandona subiectul? zise ea scurt, atît de jenată încît ar fi vrut să intre sub scaun. N-o să se mai întîmple!

– În regulă, dar n-am întîlnit încă o femeie care să nu fie curioasă.

– Poftim?

– Dacă îți pui întrebări, vorbește.

– Ai o impresie greșită.

– Nu-i nevoie de scuze. Eu înțeleg.

Ea se foi în scaun, abia putînd suporta tonul lui rațional.

– Hai, zise el glumeț, recunoaște. Erai atît de sigură că depășesc viteza încît te-ai uitat ca să mă controlezi. Hei, mergeam doar cu treizeci și cinci de mile pe oră. Ai văzut doar tu singură pe vitezometru.

– A! Bine! Ea se simți ușurată.

– Unii tipi se enervează cînd cred că cineva îi controlează, pe mine însă nu mă deranjează.

Dacă merg prea repede, spune-mi.

– Mulțumesc, şopti ea.

– Ultimul lucru pe care mi-l doresc e o amendă pentru depăşirea vitezei.

– Desigur.

– În fond, sîntem coechipieri. Se uită spre ea şi zîmbi. Am dreptate?

– Ai dreptate.

Ridică din sprîncene, preocupat.

– Arăți cam palidă. Te simți bine?

– Doar puțin tensionată. Inspiră adînc să-şi recapete puterea. Concursul care se apropie şi toate celelalte...

– Nu te îngrijora, am presimțiri bune pentru sfîrşitul de săptămînă. Cred că vom avea ceva de sărbătorit. Vorbea în şoaptă, conspirativ.

– Sper şi eu.

El se uită din nou la ea, cu un zîmbet care îi oprea bătăile inimii.

– Am memorie bună pentru chipuri frumoase. *Iar ea avea stil şi lustru*, se gîndi el. Nu te-am văzut oare prin oraş conducînd o maşinuță roşie?

Ea aprobă din cap.

– E pe ultimii ei metri. Dar, desigur, nu oricine îşi poate permite un Porsche.

– Să fie oare o notă de sarcasm în ce spui?

– N-am vrut să pară că te invidiez, îmi pare rău.

– Nu, dă-i înainte. Ceva în legătură cu mine te deranjează. De ce să nu scoatem totul la lumină?

– Te rog să mă ierți, dar eu nu-i înțeleg pe oamenii care simt nevoia să conducă mașini puternice şi să aparțină unor cluburi exclusive.

– Cluburi exclusive? El se întrebă ce anume o deranja cu adevărat. Din momentul în care s-au întîlnit, el simțise o furie abia mascată sub aspectul exterior. Erau momente cînd jura că putea vedea resentimente apărînd în ochii ei.

– Tu faci parte din toate clubuřile, aşa-i?

El aprobă din cap.

– E bine pentru afaceri.

– Şi din *Clubul Porsche.*

– Şi ce-i cu asta?

– Nu-i aşa că nu poți face parte din club dacă nu ai un Porsche?

El ridică din umeri, plictisit.

– Sincer să fiu, n-am întîlnit pe nimeni fără un Porsche care să fi vrut să intre în club. Este o chestiune de alegere.

– Şi de bun gust, desigur, adăugă Annie.

– Natural. Amuzamentul îl făcea să zîmbească şi Annie deveni tot mai iritată cînd văzu că el rîdea de ea.

– Ei bine, mie mi se pare exagerat că nu oricine îşi poate permite să cumpere o asemenea maşină.

– Ei, asta nu e chiar adevărat, afirmă el, încetinind viteza. Ia, de pildă, vechile 1914. Unele costă mai puțin decît a ta. Ea ar fi vrut să nege, dar el era specialistul. Şi automobile puternice? Oare nu e o expresie puțin cam pretențioasă?

– Poate. Annie ar fi dorit să nu fi deschis discuția.

El trase pe dreapta, se opri şi se întoarse să o privească în ochi.

– Annie, eu nu sînt prea bun ca să conduc altă maşină – privirea lui era pătrunzătoare, personală – dar nu sînt nestatornic.

Ea ar fi dorit să întrerupă discuția, dar privirea lui i-o fixa pe a ei.

– Doresc ceea ce-mi place, continuă el.

Capul lui se aplecă brusc şi inima ei bătu tare cînd îşi dădu seama că intenționează să o sărute.

Tocmai atunci se auzi un claxon care sparse vraja. Taylor se uită în oglinda retrovizoare.

– Hei, McQuaid, dă-i drumu'.

În urma lor, doi bărbați într-o maşină decapotabilă galbenă, făceau cu mîna. Şoferul claxonă iar.

– Arată-i ce poți, diseară!

– La naiba! mormăi Taylor recunoscîndu-i pe indiscreți.

– Cine sînt? Annie se uită la maşina din urma lor.

– Patrari şi Barlow – cine altcineva? Nu ştiai că Patrari va fi pe şosea în acelaşi timp cu noi?

– Care-i problema cu el?

– Are prea mult timp liber.

Taylor răsuci cheia de contact şi intră din nou pe şosea.

– Nathan a moştenit la naştere o grămadă de bani, aşa că nu lucrează. Îşi petrece timpul concurînd la un sport sau altul. Ar face aproape orice ca să cîştige, la orice întrecere ar participa.

Annie aprobă din cap. Îi suna familiar, prea familiar.

Taylor o luă pe drumuri laterale, ca să evite să circule pe aceeaşi şosea cu Patrari.

La o trecătoare înaltă de munte, trase într-o parcare ca să poată admira priveliştea care îți tăia respirația. Nu erau alte maşini în jur. Au stat un moment prelungit, admirînd panorama fără vorbe.

Ea oftă.

– E o regiune frumoasă, nu-i aşa?

– E uluitor cum mă fascinează încă munții. Poate ăsta-i motivul că am rămas aici.

Ochii ei deveniră jucăuşi cînd se uită în sus la Taylor şi văzu că acesta intenționează ceva.

– Eşti minunată cînd zîmbeşti. El nu voise să spună asta cu glas tare dar, întrucît o făcuse, întinse mîna şi îi mîngîie gîtul moale ca o petală,

rămînînd cu degetul mare acolo unde tresărea pulsul.

– De-a dreptul urîtă cînd nu zîmbesc, hm? adăugă ea sperînd să-l distragă.

– Nu te-aş respinge. O lumină senzuală îi apăru în ochi.

– Se face tîrziu. Zîmbetul ei dispăru ca soarele după un nor.

Taylor dădu drumul aerului pe care-l ţinuse în plămîni. Ea îl uluia.

– Ce ai împotriva mea? întrebă el cu blîndeţe.

Ea se uită în altă parte şi ridică din umeri.

– Nimic împotriva ta personal. Pur şi simplu, nu sînt obişnuită cu un playboy. Ei iau ce vor şi nu se uită niciodată la ce lasă în urmă.

Amintirea expresiei distruse de pe faţa mamei ei, în ziua în care tatăl ei plecase de acasă, încă o mai obseda. Din ziua aceea, mama ei îi imprimase în minte faptul că banul corupe. Mama ei era convinsă că soţul o părăsise pentru viaţa uşoară pe care o poate oferi banul. După divorţ, tatăl lui Annie a avut o legătură cu o moştenitoare bogată şi fusese prea ocupat cu măcinarea averii ei ca să-şi petreacă prea mult timp cu fetiţa din prima căsătorie. În cele din urmă, s-a însurat din nou, a procreat, abandonînd un alt copil, şi s-a dus după altă femeie cu bani...

Dacă Annie învăţase ceva din acei ani dure-

roşi, a fost faptul că nu trebuia să aibă încredere în cei bogați. Cu timpul, ajunsese să asocieze viața bună a celor bogați cu abandonarea şi copilăria ei singuratică.

Privirea tulburată din ochii lui Annie îl sperie pe Taylor. Un moment, ochii ei fură trişti, vulnerabili. O parte din el dorea să o întrebe, o altă parte voia să o ia în brațe. Ea n-ar permite una ca asta; era sigur.

– Eşti nedreaptă.

– Poate că da, acceptă ea. Apropo, n-ai făcut la stînga.

– Unde?

– Trebuia să o iei la stînga.

La naiba! De ce oare trebuia să fie atît de exasperantă!

De ce oare era el atît de dezagreabil? Cu coada ochiului, Annie studie partea de sus a profilului lui. Era sigură că ar fi fost perfect pentru o sculptură intitulată *„Aroganță"*.

El dădu înapoi, apoi luă curba. Porsche-ul porni repede, depăşind acum limita de viteză.

Să vorbească, n-avea rost. Ea părea că-l atrage doar ca să-l respingă iar. *Minunat,* se gîndi el, întorcînd volanul ca să iasă dintr-o curbă în ac de păr. *Jocul poate fi jucat în doi.*

Annie era dezgustată de ea însăşi. Ar fi trebuit să-l lase să o sărute acolo, mai înainte. Cu puțin

efort, Taylor îi aprindea pasiunea ca o scînteie în lemn uscat. Nimic nu se întîmpla aşa cum era de presupus.

După mile de tăcere, el se uită, în cele din urmă, la ea, observîndu-i încruntarea de pe frunte.

Taylor putu vedea rigiditatea maxilarului ei.

– Eşti serios îngrijorată în legătură cu cîştigarea concursului? întrebă el.

– Nu, sînt bine. Mă simt bine. Spera să fie adevărat.

O oră mai tîrziu, Taylor opri la o staţie să pună benzină. Annie dispăru la toaleta doamnelor să-şi refacă machiajul.

– Ţi-e foame? întrebă el cînd ea reveni la maşină.

– Sînt moartă de foame. Starea ei de spirit se răcorise pe lungile mile de drumuri cu hîrtoape. Hotărîse că aveau înaintea lor un sfîrşit de săptămînă lung şi nervozitatea unuia faţă de celălalt nu făcea decît ca drumul să pară şi mai lung.

– Te deranjează dacă luăm ceva la pachet? Încetini cînd trecură pe lîngă un bistro pentru automobilişti.

– Nu, sînt de acord.

Taylor parcă lîngă anunţul cu meniul existent şi îl studiară un moment, înainte ca Taylor să

apese pe buton.

– Buna zi... pîr, pîr. Bine ați venit la... pîr, poc, poc. Pot să vă iau... comanda... poc, pîr... vă rog? pîrîi şi pocni banda.

– Eu vreau un cîrnat cu brînză şi o băutură nealcoolică, hotărî Annie.

Reveni o voce egală.

– Cîrnat... trebuie... murăt...?

– Poftim?

– Cîrnat... trebuie... murăt... poc, pîr... măr caldă... poc, pîr... azi.

Ea se uită la Taylor fără să înțeleagă.

– Ce spune?

– Vrei murături şi muştar la cîrnat şi vrei să încerci plăcinta caldă cu mere, azi?

Ea se aplecă peste el, vorbind în receptor.

– Nu, doar cîrnat cu brînză, ketchup şi muştar şi un Pepsi mic de regim.

– ... pîr, pîr, poc... brînză?

– Da, vreau cîrnat cu brînză.

– Trebuie... pîr, pîr... extra ceapă...

– Scuză-mă, şopti ea aplecîndu-se din nou peste el.

– Îți stau la dispoziție. Răsuflarea lui îi mişcă părul de lîngă ureche şi ea simți vibrația bătăilor inimii lui sub cămaşă. Îşi forță atenția din nou spre listă.

– Un cîrnat cu brînză, fără ceapă, fără mu-

rături, doar muştar şi ketchup şi o Cola de orice fel!

– Asta... e... pîr, poc... tot? întrebă vorbitorul.

– Aşteaptă. Ea se uită la Taylor, feţele lor fiind foarte apropiate. Tu ce vrei?

Ochii lui îi spuneau că ceea ce dorea nu era pe listă.

Cu un oftat de disperare, se retrase în contururile moi ale scaunului ei şi închise ochii. Taylor îşi drese glasul şi se întoarse spre aparat.

– Dublează comanda şi adaugă cartofi prăjiţi, o porţie mare.

– Mulţumesc. Trageţi la prima fereastră.

Acum, vocea era limpede ca sunetul unui clopot.

Taylor trase maşina la prima fereastră, plăti, apoi îi dădu lui Annie pungile albe.

– E un parc peste drum, zise ea, ar fi plăcut să ne dăm jos din maşină cîteva minute.

– Bine.

Era un parc public şi i-ar fi plăcut să-şi dezmorţească picioarele.

Taylor a parcat la umbra unui stejar uriaş. Desfăcînd o pătură veche de armată, o întinse pe jos. Ea se simţi jenată cînd el se aşeză alături, dar trunchiul copacului le oferea un reazem comun.

– E plăcut să te întinzi. Annie îşi întinse picioa-

rele şi se lăsă pe spate.

În timp ce mîncară în tăcere, un curent subteran circula între ei. Annie găsi că masculinitatea lui copleşitoare nu putea fi ignorată. Cînd îi oferi nişte cartofi prăjiți, ea se uită în sus la el şi nu se putu opri să chicotească.

– E ceva în neregulă? întrebă el.

– Eşti primul care se sprijină de pomul ăsta, după atîta timp.

Ea întinse ambele mîini, ca să înlăture pînza fină de păianjen prinsă în părul lui.

– Apleacă-te încoace.

Ascultător, el se aplecă spre ea şi rămase nemişcat în timp ce ea îşi trecu degetele lungi prin părul lui negru bogat. Respirația lui caldă îi mişca şuvițele rebele, iar ea aspira mirosul lui, o nuanță de lămîie şi un parfum unic al lui.

Tăcerea apăsă greu un moment.

– Cred că te-am curățat, spuse ea încercînd ca vocea ei să sune obişnuit.

– Mulțumesc.

Terminară de mîncat într-o tăcere plăcută. După ce se ridicară să plece, Taylor strînse pătura şi o luă sub braț. Uitîndu-se în sus, ea observă că el o privea fix.

Îi aruncă un zîmbet în stare să-i topească şi oasele.

– Annie, ce-ar fi ca tu şi cu mine să facem un

armistițiu? Eu promit că nu-ți mai fac curte în timpul acestui sfîrşit de săptămînă, ca tu să te poți relaxa.

Ea aprobă din cap, jenată că sentimentele ei sînt atît de transparente.

– Aşa e mai bine. Zîmbind, el îi ținu deschisă portiera maşinii ca să urce, iar ea se simți cu totul stîngace şi nepricepută.

– Ah, frumosul Vail, remarcă Annie, cînd intrară în ceea ce părea un fel de mică Elveție.

Continuară să circule pe străzile înguste, trecînd pe lîngă magazine frumoase. Minunatul orăşel, aşezat într-o scobitură a unui munte înalt din Colorado era plin de schiori şi turişti.

– Este sfîrşitul de săptămînă al sărbătorii muncii şi oraşul e plin, remarcă Taylor, intrînd în circulația aglomerată.

– Aici e! Annie arătă spre ceva ce arăta ca un mic castel din Bavaria. Taylor descoperi parcajul hotelului şi se plasă pe ultimul loc liber.

Hotelul *Raphael* era splendid. Covoare orientale acopereau pardoseala de marmură din import. Candelabre de cristal atîrnau din tavane înalte, împodobite cu stucaturi foarte complicate. Taylor şi Annie intrară în holul aglomerat, căutînd cu privirea biroul rezervărilor.

– E în partea opusă, observă Taylor.

O femeie corpolentă cu o valiză într-o mînă şi ţinînd cu cealaltă doi pudeli cu o lesă cu două capete, bara drumul.

– Scuzaţi-mă, spuse Taylor, încercînd să se strecoare pe lîngă ea.

– Tinere – femeia îl înghionti pe Taylor cu cotul în coaste – îmi poţi recomanda un hotel bun în oraşul ăsta? spuse ea cu un oftat exasperat.

– Acesta e plăcut, replică Taylor.

– Ăsta-i plin. Ar fi bine să ai o cameră aici, pentru că, pe o distanţă de mile, nu a mai rămas nimic! spuse ea gîfîind.

– Trebuie să mai fie ceva. Taylor continuă să o îndrume pe Annie mai departe.

– Mai recomandă-mi şi altceva! Am avut rezervare pentru fete şi pentru mine, strigă femeia după el. Uitîndu-se la căţeii ei bine îngrijiţi, oftă. Sînt arhipline, toate camerele sînt reţinute pentru grupul de nebuni ce participă la concursul acela prostesc de gătit.

– Asta-i o veste bună, îi spuse Taylor drept răspuns, grăbindu-se spre biroul de rezervări.

– Camerele rezervate pentru Malone şi McQuaid, vă rog.

Annie şi Taylor aşteptară ca funcţionara de la rezervări să introducă informaţia în calculator.

– Sper că sînt pregătite, şopti Annie, sînt moartă de oboseală.

– Camera nu e încă gata, doamnă. Am avut mare aglomerație azi. Poate doriți să încercați la *„Ora fericită"*, în partea opusă a hotelului.

– Cît timp mai durează pînă putem intra în cameră? insistă Annie.

– Nu prea mult. Rezervarea e confirmată dar curățenia a rămas puțin în urmă.

– Haide, au să ne anunțe cînd e gata! zise Taylor, punînd capăt protestelor lui Annie. Ea oftă resemnată şi se îndreptară spre camera de odihnă.

Camera era primitoare, cu pereții ei din lemn deschis. Pe fiecare masă străluceau lumînări, iar pe lungimea unui perete se întindea un bar îmbrăcat în alamă.

– Ce vrei să bei? Taylor găsi o masă şi îi trase un scaun tapițat.

– Vin alb, te rog.

– E aglomerație. Mă duc să fac comanda la bar.

Sprijinindu-se de spătarul scaunului, Annie îl urmări pe Taylor traversînd sala, observînd cum se întorceau capetele cînd trecea. Nu era doar faptul că era bărbat bine, dar avea o aureolă de siguranță care îi făcea pe alții să se îndrepte în scaun şi să-i acorde atenție. O strălucire de mîndrie apăru pe chipul ei, iar asta o surprinse. El nu era aici, dar se simțea mîndră de el.

În timp ce Taylor îşi croia drum înapoi, îi zîmbi,

iar inima ei păru să realizeze un salt mortal involuntar.

– Mulțumesc, zise ea cînd el îi dădu paharul cu vin. O clipă, degetele lui le atinseră pe ale ei şi privirile li se întîlniră. Ea se uită în altă parte ca să rupă contactul plin de tensiune, întrebîndu-se dacă simțise şi el la fel.

Chiar dacă simțise, nu făcu nici o referire. Şedea sorbind bere şi privind mulțimea.

Descriind cercuri pe paharul aburit, încercă să se gîndească să spună ceva deştept şi original.

– Hei, uite cine-i aici! Se pare că păsărelele îndrăgostite au ajuns totuşi! Se întoarseră şi îi văzură pe Patrari şi pe Wesley Barlow. Sînteți de mult aici, domnule McQuaid?

– Nu, replică Taylor. Dar voi?

– Nu demult. Nu credeam că o să vă mai vedem atît de curînd. Mi-am închipuit că voi doi sînteți pe undeva, pe lîngă şosea. Tonul lui era plin de subînțelesuri. Vă deranjează dacă ne alăturăm şi noi? întrebă el, trăgîndu-şi un scaun.

Taylor mai sorbi din bere înainte de a răspunde.

– Ați putea să vă bucurați de o masă proprie – făcu o pauză – în partea cealaltă a sălii. Tonul lui nu lăsa loc vreunui compromis.

– Ah, Taylor, nu fi atît de acru. Iertați-ne dacă v-am deranjat, se scuză Nathan, deloc sincer. Se

uită de la Taylor la Annie. Ştiţi ceva? În seara asta o să vă lăsăm singuri. Rînji spre Wesley. Ştim că aveţi o zi importantă mîine şi aveţi nevoie de odihnă.

– Aşa să faceţi, zise Taylor.

– S-a făcut, spuse Nathan peste umăr.

– Voi doi, distraţi-vă bine, chicoti Wesley cînd o şterseră.

Annie oftă şi se lăsă pe spătarul moale al scaunului, sorbindu-şi vinul. Era bucuroasă că plecaseră.

– Cred că am să mă duc să văd dacă sînt gata camerele; sînt frîntă.

– E prea curînd, prezise Taylor. Ştia că atunci cînd funcţionarul de la rezervări spune despre curăţenie că e „rămasă în urmă", asta înseamnă că ai de aşteptat, nu glumă. N-am cinat încă. Putem comanda ceva aici, dacă vrei.

– De ce nu?

După ce mîncă un sandviş, Annie se simţi mai bine. Vinul – şi farmecul caracteristic al lui Taylor – au ajutat-o să se relaxeze. Sorbind o cafea irlandeză, în timp ce orchestra cînta încet, Annie urmărea perechile dansînd pe micul ring.

Treptat, îşi abandonase suspiciunea. Interesul lui pentru sculpturile ei părea sincer, iar Annie se trezi că îi vorbeşte despre visele ei.

– Ştiu că dorinţa de a ajunge la recunoaştere

națională în arta mea sună a utopie, încheie ea, stînjenită. *E un joc*, îşi aminti ea. *Interesul lui nu e decît un joc, ca să mă convingă.* În fond, Taylor McQuaid era un afemeiat.

– O să reuşeşti să realizezi asta, spuse el liniştit.

– Cum poți fi atît de sigur? zîmbi ea neîncrezătoare. Ne cunoaştem doar de puțină vreme.

– Am petrecut împreună gătind mai multe ore decît petrec unele perechi într-o lună de întîlniri. Tonul lui era uşor ironic.

– A, dar noi n-am avut întîlniri.

– Nu – el puse paharul pe masă – am spus clar lucrul ăsta.

– Îmi pare rău. Dar îmi aminteşti de cineva – asta-i tot.

– Lucrurile n-au mers bine cu acel cineva, ghici el.

Ea oftă, ştiind că fusese tăioasă. În fond, ce-i făcuse Taylor?

– Nu a mers cum am sperat eu, recunoscu ea.

– Şi în ce fel îi semăn eu?

– Era un playboy.

El făcu un gest de dezgust, apoi îşi reveni.

– Lasă-mă să ghicesc – conducea o maşină sport?

– De fapt – făcu o pauză, neputînd să nu zîmbească puțin – da.

El dădu din cap.

– Mi-am închipuit.

– Bărbaţii cu maşini sport urmăresc femeile pentru a face sport, declară ea. Din acest motiv, nu mă duc la întîlniri cu tipul de bărbaţi cu maşini sport. Nu e nimic personal la adresa ta.

– Nu am considerat-o o ofensă.

– Îmi pare bine că ne înţelegem unul pe celălalt. Ea îşi împinse scaunul înapoi. Camera aia trebuie să fie deja gata, dacă nu o construiesc acum.

– Cred că eu am să mai rămîn un timp pe aici.

Desigur, ca să vadă femeile.

– Atunci, ne întîlnim la micul dejun?

– Cum spui tu.

– În hol? La ora nouă?

Ridicînd paharul, o salută.

– În hol. La nouă.

Annie îi făcu semn unui băiat de serviciu, în timp ce lua cheia camerei.

– Vrei să intri în camera de odihnă şi să-i spui domnului McQuaid să-mi dea bagajul din maşină?

– Da, doamnă.

Băiatul se îndreptă spre bar în căutarea lui Taylor.

Cu cheia în mînă, Annie stătea nerăbdătoare

în fața ascensorului, apăsînd mereu butonul.

– Stați așa, se auzi o voce masculină.

Întorcîndu-se, Annie se răsti:

– Ce mai e?

– Am vrut doar să vă conduc, doamnă. Nu trebuie să vă duceți sus singură. Băiatul de serviciu îi zîmbi conciliator. Poate aduce ghinion, știți.

– Am avut destul, recunoscu ea. *Probabil vrea bacşiş*, se gîndi Annie.

În timp ce vechiul ascensor urca în ritmul lui propriu, ei schimbară zîmbete jenate.

– Îmi pare rău că m-am răstit, se scuză ea.

– Nu face nimic. Băiatul zîmbi. Aveți dreptul să fiți nervoasă. El se dădu înapoi cînd se deschise ușa.

Curios lucru a spus. Apoi, își dădu seama că, probabil, vorbise de concursul de gătit. Urmîndu-l pe băiatul de serviciu la capătul holului, ea îl privi cum descuie ușa şi o deschide larg, cu un gest complicat. Aprinzînd o mică lampă la intrare, el îi puse geanta în dulap şi reveni la uşă, făcînd o pauză de aşteptare.

– Şedere plăcută.

Ea pescui cîteva hîrtii şi i le dădu.

– Seară bună, spuse el aproape chicotind, cînd închise ușa în urma lui.

Annie intră să vadă camera, aprinzînd luminile. *Este mare şi frumoasă*, se gîndi ea. Dar

rămase cu gura căscată cînd văzu uriaşul pat cu baldachin îmbrăcat în satin alb. De fapt, toată camera era albă: damasc cu modele pe pereţi, brocart la fereastra înaltă şi mătase pe cele două fotolii mici care flancau un cămin de marmură cu focul deja aprins, lebede aurite...

Trebuie să fie o greşeală. O dusese probabil în altă cameră.

Se duse la noptieră şi ridică receptorul unui telefon franţuzesc, ornamentat.

– Aici e Annie Malone, de la camera opt sute douăzeci şi patru. Camera asta arată a – făcu o pauză – apartament nupţial.

Capitolul 5

– Păi... ă...da, e apartamentul nupțial, doamnă McQuaid. Am controlat baia cu spumă acum cîteva minute şi era la temperatura cerută.

– Cerută de cine? întrebă ea.

– De bărbatul care a făcut rezervarea. Instrucțiunile au fost precise, continuă el sec. Şi am apreciat că le-am primit înainte. Sper că totul e pe gustul dumneavoastră.

– Nicidecum. Tremura de furie. Cum îndrăznea Taylor McQuaid să-i facă aşa ceva?

– Îmi cer scuze, doamnă. Vocea funcționarului degaja surprindere. Cum vă putem face să vă simțiți bine?

– Camera este este înregistrată pentru Annie Malone?

– Să controlez. Sînt două nume, numele de

căsătorie McQuaid şi numele de fată, pentru a se evita orice neînțelegere.

– A fost deja o neînțelegere. Vreau să mă mutați imediat în altă cameră!

– Sîntem gata să pregătim din nou camera ca să vă satisfacem cerințele.

– Singurul mod în care puteți să-mi satisfaceți pretențiile este să-mi dați altă cameră, pe care o voi ocupa singură, țipă Annie.

– Înțeleg cererea dumneavoastră, doamnă McQuaid, dar...

– Nu sînt doamna McQuaid! Eu sînt Annie Malone. Taylor McQuaid nu e soțul meu.

– Nu cred că asta e treaba mea, de fapt, zise el. Tonul lui protector începu s-o zgîrie pe Annie pe nervi. Problema e că nu avem alte camere libere în momentul acesta. Totul e ocupat.

Annie îşi aminti de proprietara cățeilor.

– Uite, spuse devenind disperată, aş putea face schimb de cameră cu cineva?

– Îmi pare rău, doamnă, asta nu se poate.

– Nu veți fi plătiți pentru camera asta, amenință ea.

– Camera a fost achitată dinainte.

Trîntind receptorul în locaşul lui auriu, se aşeză pentru un moment.

– Dacă McQuaid crede că o să-şi petreacă noaptea în camera aceasta, se jură ea, o să se

trezească cu altceva.

Se auziră două bătăi în uşă.

– Şi o să fie plăcerea mea să-i spun unde poate să se ducă!

Annie se ridică, traversă camera cu paşi furioşi. Deschise brusc uşa.

– McQuaid, tu...

Vorbele i se opriră în aer, cînd un comisionar îi aduse un coş mare cu fructe.

– Din partea administrației.

– Mulțumesc. Rostise vorbele din obişnuință. Luă coşul şi voi să închidă uşa.

– Iată şi bagajul dumneavoastră, doamnă.

Băiatul intră, lăsă bagajul înăuntru, se întoarse pe călcîie şi plecă. Nici măcar nu aşteptase un bacşiş. Annie presupuse că personalul cunoştea nemulțumirea ei şi se părea că toți încearcă s-o mulțumească.

Aşezînd coşul cu fructe pe masă, se uită la cantitatea de satin alb ca neaua de pe patul pentru luna de miere. *Dacă el crede că această mică şaradă îi va asigura o noapte de plăcere sportivă, greşeşte foarte rău,* se gîndi ea.

Dar viziunea ei, cu Taylor sub plapuma pufoasă, îi invadă gîndurile şi, plină de furie, luă coşul şi îl aruncă, fructele sărind în toate direcțiile.

Incapabilă să stea liniştită, umbla prin cameră. Dar patul uriaş domina camera şi imaginația ei.

Ducîndu-se la baie, îşi acoperi gura cu mîna ca să-şi oprească un ţipăt de frustrare. O clipă, camera păru plină de oameni. Apoi, observă pereţii îmbrăcaţi în oglinzi, reflectînd lumina unei duzini de lumînări grupate în colţul unei uriaşe căzi de două persoane plină cu spumă. Două prosoape groase stăteau la îndemînă pe margine.

– Trebuie să recunosc, Taylor, că te-ai gîndit la toate.

Se auzi o nouă bătaie în uşă. Ce-o mai fi acum? Calul troian? mormăi ea, deschizînd uşa.

Din nou văzu expresia jenată a băiatului de serviciu.

– De la serviciul în cameră, doamnă.

– A, ce drăguţ. Ce avem aici?

Omul înghiţi nervos şi se uită la bonul de pe cărucior.

– Şampanie şi icre negre.

– Din partea administraţiei? întrebă Annie, tensionată.

– De la domnul McQuaid, doamnă.

– Adu-le înăuntru, bineînţeles! Domnul McQuaid ăsta se gîndeşte la toate, nu-i aşa? spuse ea dulce, deschizînd larg uşa.

Băiatul împinse căruciorul înăuntru şi se grăbi să iasă, din nou, fără să se oprească pentru bacşiş.

Annie începu să măsoare camera, să se învîr-

tească în jurul căruciorului ca un animal în cuşcă. Toată ziua, Taylor şi-a imaginat probabil cum se vor distra toată noaptea, în acest loc de joacă pentru doi. Fața îi ardea de ruşine, cînd îşi aminti cum rîdea cu el, cum îi făcea confidențe, de fapt, se încălzea alături de el!

– Ce tîmpită sînt!

Auzi o cheie în broască şi îngheță, iar inima îi bătea puternic. Uşa se deschise larg şi Taylor intră cu spatele, trăgîndu-şi bagajul.

Întorcîndu-se, el se opri uluit.

– Ce faci aici?

– Lasă actoria. N-o să-ți meargă. Luna de miere s-a încheiat.

El se uită fix la ea, uimit.

– Despre ce vorbeşti?

– Ieşi afară din camera mea.

– Camera ta? El ridică cheia, citind din nou numărul.

– Chiar aşa! Trecu pe lîngă el dezgustată, văzînd cît de departe putea merge acest bărbat.

Taylor lăsă jos bagajul şi se îndreptă spre telefon.

Annie îl urmă.

– Explică-mi de ce apartamentul pentru luna de miere e înregistrat pe numele nostru, ca soț şi soție? îl întrebă ea.

Taylor formă stoic numărul recepției.

– E clar că e vorba de o greşeală.

– După părerea mea, spuse Annie cu răceală, e greşeala ta.

– Stai puţin, spuse el. N-am nici un amestec în treaba asta.

– Atunci, cum s-a întîmplat?

Întîlnindu-i privirea, el spuse la fel de rece:

– De unde ştiu că nu ai aranjat *tu* toate astea?

– Eu? Asta-i o prostie.

Luă nota de plată de la şampanie şi i-o băgă sub nas.

Taylor luă nota şi citi semnătura.

– Eu n-am semnat asta.

– Desigur că nu.

Funcţionarul de la rezervări răspunse la telefon, iar Taylor primi acelaşi mesaj: camera a fost înregistrată pentru McQuaid şi Malone, e vorba de o căsătorie, iar alte camere libere nu sînt.

– Trebuie să existe o explicaţie, zise el împăciuitor, cînd închise telefonul. Dar să fiu afurisit dacă ştiu despre ce-i vorba.

– Sînt sigură că este – poate e o mică eroare în judecata ta?

– Uite, spuse el enervat. Eu nu mă folosesc de şmecherii ieftine ca să aduc o femeie în patul meu. Privirea i se plimbă prin cameră. Şi încă într-un apartament pentru luna de miere. Dădu din cap. Nu e defel stilul meu.

– Pleacă de aici, pur şi simplu, repetă ea.

Luîndu-şi bagajul, el făcu o pauză.

– Eşti foarte sigură pe tine, nu-i aşa?

– Cum adică?

– Adică, domnişoară Malone, nu-mi amintesc nici măcar *să fi lăsat să se înțeleagă* că mă atragi. Eşti atît de al naibii de convinsă că alerg după tine? Imaginația ta lucrează cam tare.

Luînd un kiwi de pe podea, ea îl aruncă în el.

O zeamă verzuie se răspîndi pe covor cînd uşa se închise în urma lui.

Cînd se iviră zorile peste oraşul adormit, Annie deschise ochii şi încercă să se uite la baldachinul ca fildeşul de deasupra capului. Se întinse şi căscă, înainte de a privi la satinul neşifonat de lîngă ea. Era singură.

Apoi, proptindu-se pe coate, îl văzu pe Taylor întins într-un fotoliu, cu picioarele aruncate pe celălalt, aflat în apropiere. Degetele îi atingeau covorul gros, iar gîtul i se răsucea neliniştit, sprijinit de spătarul drept şi tare. Se răsucea încoace şi încolo, căutînd în zadar contururi mai moi.

Brusc, ea simți cum i se topeşte hotărîrea. *Deoarece era sfîrşitul de săptămînă dinaintea Zilei muncii*, se gîndi ea, *nu se mai găsiseră locuri libere*. Taylor trebuie să fi venit înapoi în timpul nopții, dar avusese cel puțin decența să nu-i

invadeze patul. O umbră de îndoială îşi făcu loc în mintea ei. Dar dacă porcăria asta nu fusese opera lui?

Annie se strecură din căldura plăcută, nevrînd nici o clipă să asculte impulsul care o trăgea spre el. Îl scuturã uşor. Cum el nu răspunse, se duse la fotoliul din faţa lui şi i-l trase repede de sub picioare, care-i căzură la podea cu zgomot, iar el se trezi brusc.

– Ce mai...

– Ssst, îl întrerupse ea, aplecîndu-se spre el. Îi ridică braţul pe umeri şi îl ajută să se ridice. Era mai greu şi mai înalt decît îşi amintea şi aproape că se prăbuşi, cînd el se sprijini de ea.

– Mergi, îi comandă ea, împungîndu-l cu cotul. *Vor cădea amîndoi curînd,* dacă nu se ţinea pe picioare, se gîndi ea.

Picioarele lui abia se tîrau pe lîngă ale ei şi reuşiră cu greu să aterizeze pe burtă, în pat. Prinsă sub greutatea lui, Annie încercă să se mişte.

– Dacă mă vrei în patul tău, există căi mai simple, mormăi el.

– Sînt sigură, făcu ea. Lasă-mă să mă ridic, nu pot respira.

Cînd se rostogoli pe o parte, o cuprinse cu braţele şi repede îi acoperi gura cu gura lui. Surprinsă, Annie îi lăsă buzele să se mişte peste ale

ei, calde, convingătoare. Sărutul se adînci, cînd buzele ei se deschiseră în fața limbii lui cuceritoare, iar trupul ei încordat se relaxă, cînd el se lipi de ea. Mătase şi doc, moliciune şi putere – ceva primitiv luă naştere între ei.

Ea mirosea a trandafiri sălbatici, evocînd imagini ale unor încîntări nedescoperite. Gustul ei era de o dulceață ameţitoare, numai miere şi vin. Iar el se simți îmbătat de senzații, cînd mîinile lui larg desfăcute se plimbară pe un material aproape la fel de suav ca şi pielea de sub el.

Prinsă fără apărare, ea îşi abandonă inhibițiile obişnuite şi răspunse instinctiv. Aceasta era excitația pe care şi-o interzisese mereu, îşi dădu ea seama, cînd atingerea lui îi provocă fiori. Se minuna de forța umerilor lui, sub mîngîierea mîinilor ei. Înaintînd spre ceafă, degetele ei trecură la față, trasînd, modelînd, memorînd.

Căldura şi pasiunea făceau ravagii în interiorul ei, amenințînd s-o ia în stăpînire. Dacă l-ar lăsa, bărbatul acesta ar putea deveni o obsesie. Aşa cum ceața se strecoară deasupra apei în zori, teama i se strecură prin membre, pînă ajunse la inimă.

Desfăcîndu-se din îmbrățişarea lui, se rostogoli spre marginea patului. El întinse mîna după ea, dar era prea tîrziu.

– De ce fugi? întrebă el, cu un aer de ne-

încredere care îi încruntă fruntea.

– Nu voiam să se întîmple asta. Vocea ei era o şoaptă răguşită.

– Dar m-ai tîrît încoace.

Nu-i venea să creadă ce noroc dăduse peste el cînd ea îl trezise şi nici nu înţelegea de ce se răzgîndise şi fugise de lîngă el. Dorinţa o cuprinsese şi pe ea. De asta era sigur.

– De ce, Annie?

– Mi-a părut rău de tine.

Ea se îndepărtă, presimţind pericolul.

– Ţi-a părut rău de mine? Rămase descumpănit. Nu m-ai sărutat aşa, pentru că ţi-a părut rău de mine.

Ea se îndepărtă pînă la jumătatea camerei.

– Te-am mutat în pat, pentru că ştiam că nu stăteai bine acolo.

Ei, se gîndi el, *ajungem totuşi undeva.*

– Atunci, vino înapoi, nu stau bine aici fără tine.

Privirea lui o chema şi o mîngîia, iar Annie era tentată să facă acest prim pas, dar se reţinu.

– Nu, insistă ea, încrucişîndu-şi braţele.

– Annie... vocea lui era o mîngîiere, dulce şi intimă.

– Uite, îl întrerupse ea. Eu mă schimb şi mă duc jos. Am să spun să te sune cu o jumătate de oră înainte de ora cînd trebuie să fim în bucătărie.

Înainte de a se răzgîndi, Annie încuie uşa băii în urma ei. Inspiră adînc, ca să-şi liniştească tremurul, înainte de a face duş şi a se îmbrăca în timp record.

Cînd se strecură din nou în dormitor, în drum spre ieşire, privirea ei îl găsi culcat pe spate, cu un braț sprijinit pe frunte. Vederea lui o emoționă, dar se grăbi să iasă pe uşă, iar apoi să coboare în hol.

În timp ce uşile ascensorului se închideau în urma ei, ea se hotărîse. Se duse la biroul din hol, dădu bagajul funcționarului şi îl căută pe recepționer. Intrată în biroul acestuia, ea îi explică liniştită că eroarea în privința rezervării camerei o umilise. Şi, deşi n-ar vrea să aducă această nefericită situație la cunoştința patronului hotelului, dorea măcar să examineze împreună registrele şi să descopere cum s-a putut întîmpla aşa ceva. În silă, administratorul fu de acord să deschidă registrele.

În afara rezervărilor pentru participanții la concursul de gătit, hotelul primise nişte instrucțiuni de a reține un apartament pentru luna de miere pe numele domnului şi doamnei McQuaid. Plata s-a făcut separat, cu carte de credit. Annie scoase un oftat deziluzionat.

Mai exista însă o posibilitate. Ceru un control al numărului cărții de credit. În timp ce administra-

torul telefona, Annie îşi ţinea respiraţia. Ea scoase un oftat prelung, cînd veni informaţia. Cartea de credit nu-i aparţinea lui Taylor McQuaid; era a lui Nathan Patrari.

Nathan Patrari, bufonul din maşina decapotabilă galbenă. Zîmbetul lui batjocoritor îi trecu fulgerător prin minte. Parcă auzea vorbele de despărţire rostite cu o seară înainte, ceva în genul de a-i lăsa singuri. Într-adevăr, îi lăsase singuri, în apartamentul pentru luna de miere.

– Nu, o asigură el, Patrari nu era înregistrat în acest hotel. *Cel puţin, nu sub numele său,* presupuse Annie. După ce mulţumi, se duse repede la cafenea.

Aşadar, fusese o farsă. Apartamentul pentru luna de miere fusese o altă farsă copilărească a lui Patrari. *Dar de ce?* se întrebă ea. După Taylor, singurul lucru important pentru Nathan era să cîştige. Oare a făcut aşa ceva ca să-i distragă şi să obţină un avantaj? *Desigur*, conchise ea. De ce nu? Nathan nu părea să aibă scrupule şi avea destui bani.

Era exact ceea ce ar fi făcut tatăl ei, într-un moment de inspiraţie. *Erau croiţi din acelaşi material,* hotărî ea, întorcîndu-şi ceaşca şi uitîndu-se la chelneriţă cum toarnă cafeaua. Dar oare erau chiar la fel? Oare Taylor era la fel ca şi prietenii săi? Inima ei îi spunea că nu este. Mintea ei îi

spunea că n-avea importanță – oricum nu-l va mai vedea după concursul de gătit.

El îi adusese numai necazuri, chiar mai multe decît îşi imaginase. Acele momente în brațele lui o dovediseră; el îi putea întoarce lumea cu dosul în sus. Dar nu va permite niciodată să se întîmple aşa ceva. Avea țeluri, avea un viitor pentru care muncise şi nu era să arunce acum toate astea la gunoi.

Chelnerița luă comanda: ouă şi suc de portocale. În timp ce-şi sorbea cafeaua, Annie îşi cîntărea opțiunile. Să iasă din concursul de gătit era lucrul cel mai sigur. Putea să se retragă şi să fugă, să prindă o maşină înapoi spre Colorado Springs şi să nu-l mai vadă niciodată pe Taylor. Era o soluție sigură şi înțeleaptă, dar vădea şi laşitate, conchise ea.

Sosi micul dejun şi, în timp ce-şi ungea pîinea prăjită cu gem, Annie se gîndi la Nathan Patrari. Dacă ea ar fi plecat, Taylor va ieşi şi el din concurs iar şansele lui Nathan de a fi victorios creşteau, exact aşa cum plănuise el.

Păi, n-are rost, se gîndi ea, ținînd cuțitul în aer. De ce să-i ofer un triumf uşor? Nathan va trebui să muncească pentru trofeu.

Uitîndu-se la ceas, termină repede micul dejun. Luase o hotărîre. Lăsă un bacşiş, plăti nota şi se duse la telefon.

Formă numărul camerei şi numără cinci apeluri.

– Ce este? întrebă iritată o voce bărbătească.

– Taylor?

– Ce este? întrebă el ameţit.

– Trezeşte-te! E timpul să mergem la bucătărie.

– Annie?

– În carne şi oase, zise ea glumeţ, încercînd să-l aducă într-o stare de spirit mai bună. Ce-ai vrea pentru micul dejun? Am să te aştept cu el în cafenea.

– Fă-mi o surpriză. În vocea lui se citea o anumită ironie.

– Se poate face! răspunse ea.

– Ceva ce nu ştiu! Am nevoie de cincisprezece minute.

– Ai douăzeci.

Cînd intră în cafenea, după exact optsprezece minute, pulsul lui Annie se acceleră. El cercetă camera cu privirea, apoi se bucură cînd o văzu. Prezenţa lui era tulburătoare. Urmărindu-l cum se instalează pe scaun în faţa ei, la masă, ea inhală mirosul lui curat, masculin. Arăta reconfortat, iar faţa bronzată îi era bine rasă. Doar ochii lui trădau oboseală.

Annie simţi o săgeată de remuşcări pentru contribuţia ei la starea lui neplăcută. Se forţă să

înlăture această senzație şi îi făcu semn chelneriței. Farfurii cu şuncă şi ouă fierbinți, sos şi biscuiți fură aşezate în fața lui. Tot timpul, ochii lui o studiau, ca şi cînd ar fi căutat motivări pentru atitudinea ei. Ea se simți neliniştită văzîndu-se analizată.

– Asta se numeşte micul dejun al omului de la munte. Făcu un gest spre farfuriile din fața lui. M-am gîndit că ți se potriveşte.

Încercarea ei de a-i abate privirea eşuă. Nervoasă, îşi umezi buzele cînd privirea lui deveni mai pătrunzătoare.

– Nu e frumos să te uiți aşa, fix, spuse ea, încercînd să pară relaxată.

El clătină din cap. Cum să nu se uite fix? Gîndul la ea îl urmărise în ultimele douăzeci şi patru de ore. Şi, cu fiecare moment, părea şi mai atrăgătoare. Era vrăjit. Asta era. Poate, cînd se va termina afurisitul ăsta de concurs de gătit, va uita ce gust are ea, cum îl îmbată parfumul ei, dulce şi misterios. Apoi se gîndi că nu va fi chiar atît de nenorocos.

– Presupun că există un motiv pentru – făcu o pauză – toată atenția asta.

El încerca să lupte cu frustrarea, prin sarcasm.

Ironia lui o durea. Dar la ce se aşteptase ea oare? Un playboy răsfățat nu face totdeauna pe bosumflatul cînd nu capătă ce doreşte?

– Toată atenția asta, după cum o numeşti tu, are drept scop să te readucă în formă. Avem de cîştigat un concurs de gătit.

– Întotdeauna mă surprinzi, domnişoară Malone. Credeam că ai renunțat.

Privirea lui Annie îl urmări mîncînd o bucățică de şuncă.

– Nu sînt omul care abandonează, domnule McQuaid.

Sprîncenele lui negre se ridicară brusc, transmițîndu-i îndoiala în această privință. Degetele i se crispară pe ceaşca de cafea. Era momentul să-l lămurească.

– Poate vrei să ştii cine ne-a organizat luna de miere fericită, zise ea, văzîndu-l cum îşi îndreaptă spatele.

– Cine? Ochii i se îngustară.

– Camera a fost achitată cu cartea de credit a lui Nathan Patrari.

– Fiul ăla de...

– Înjurăturile nu ajută, îl întrerupse ea. Eu le-am încercat deja pe toate, plus cîteva combinații creatoare.

Colțurile gurii lui tremurară, văzînd-o cum se enervează.

– Ai dreptate. Cred că nu în felul ăsta trebuie să i-o plătesc.

– Dar eu ştiu cum să i-o plătesc, îi mărturisi ea

cu un ton confidențial.

– Da?

Se bucură văzînd cum i se aprind ochii. Ochii aceia verzi, atît de minunați. Îi plăcea să-i vadă sclipind de furie şi întunecîndu-se de pasiune.

– Am putea cîştiga concursul! Dădu viguros din cap, iar părul îi căzu în față, măturîndu-i obrajii roşii. Dacă i-o luăm înainte, va fi cea mai bună răzbunare.

– Asta o să-l potolească, aşa e, fu el de acord. Asta, şi un picior dat undeva.

– Nimic nu se poate compara cu smulgerea victoriei pe care o doreşte atît de mult.

Taylor îşi unse un biscuit cu sos.

– Nathan mizează pe faptul că noi o să ne retragem.

– Atunci, hai să cîştigăm!

Annie întinse mîna să parafeze înțelegerea. Taylor se uită în sus şi ezită cîteva secunde, recunoscînd că, dacă merge împreună cu ea acum, este condamnat. Ea îl atrăgea aşa cum nu i se întîmplase cu nici o altă femeie.

– De acord.

Solemn, îşi strînseră mîinile. Strînsoarea mîinii lui fu fermă şi scurtă, dar Annie simți un şoc electric trecîndu-i prin braț.

Taylor se uită la ceas.

– Mai bine să mergem.

Dînd aprobator din cap, ea bău restul de cafea şi se ridică.

Găsiră informaţiile în hol. Annie se uită pe foaie.

– Ora noastră la bucătărie este zece, spuse ea. Nu ştiu ce vor de la noi.

– E greu de negociat cînd nu înţelegi termenii.

Ochii lui îi aţintiră pe ai ei şi ea înţelese că vorbea şi despre altceva, în afară de concurs.

Mai bine ar fi dacă nu m-ar înţelege niciodată, se gîndi ea.

– Trebuie să încheiem acest eveniment.

Şi să încheiem unul cu celălalt, îşi zise ea. El stătea aproape, simţindu-i respiraţia, în timp ce îi urmărea pulsul în scobitura gîtului.

– N-ai uitat ceva?

Vocea lui suna leneş, dar curentul subteran era insistent.

– Nu.

Răspunsul ei veni prea repede, prea defensiv. El îşi ridică o sprînceană şi ea roşi. Dispăruse camaraderia de la micul dejun. Din nou se simţea jenată.

În privirea lui era o familiaritate, o intimitate, care făcea să i se strîngă stomacul. O dorea. Se vedea în ochii lui; nu făcea nici o încercare să ascundă asta. Şi ştia, în străfundul sufletului, că el vedea dincolo de apărările ei grăbite, că ştia

că şi ea îl doreşte.

– O să cîştigăm. Tonul lui era încrezător.

– La gătit, sublinie ea.

– Şi la asta.

Ea plecă. Simțea că o urmăreşte, dar era mai uşor, decît să se uite fix în ochii aceia albaştri.

– Fii atentă, şopti el aproape de urechea ei, tulburîndu-i simțurile. O singură greşeală şi avem probleme.

–Atunci nu mă distrage, îi atrase ea atenția, încercînd să se concentreze la foaia din mînă. Vor fi planificate două grupe la bucătărie: una dimineața şi una după-amiază. Noi sîntem dimineața.

– La fel ca şi Nathan, adăugă el, privind lista peste umărul ei. Taylor se uită în parcare. Nu se vede urmă de domnul Patrari.

– O să apară, spuse Annie cu un oftat resemnat.

Cînd se întoarseră să plece, o decapotabilă galbenă, cunoscutăă, intră în parcaj.

– Exact la timp, mormăi Taylor printre dinți.

– Trebuie să mergem la bucătărie, zise Annie, apucîndu-l pe Taylor de braț.

Taylor dădu din cap şi se îndreptară spre ascensoare.

Dimineața trecu repede, căci gătitul le ocupă tot timpul. Patrari se afla în partea opusă a bu-

cătăriei uriaşe, aşa încît nu-l zăriră decît puţin.

Annie gustă sosul pentru ultima oară.

– Nu-i rău, McQuaid.

Îi plăcuse cum îi rostise numele. *Muncă de echipă,* se gîndi el.

– Totul datorită ţie, spuse el cu sinceritate.

Ea întoarse capul şi îl privi. În acel moment, Taylor nu i se păru că seamănă cu Nathan Patrari; nu era lacom de glorie. Era generos şi dornic să împartă meritul.

Împotriva voinţei, ea simţi că zidul dintre ei se mai prăbuşise puţin.

Capitolul 6

Arome delicioase se amestecau în bucătăria hotelului *Raphael* în timp ce diverse perechi de participanți la concurs îşi elaborau cu grijă mîncărurile ce sperau că vor fi cîştigătoare.

Annie şi Taylor văzură cînd Nathan, plin de mîndrie, duse crema lui la cele două ajutoare care stăteau la intrare spre camera frigiderelor. Urmăriră cînd cei doi, îmbrăcați în alb ca bucătarii, puseră o etichetă pe forma complicată a lui Patrari, înainte de a o duce la un compartiment de frigider. În timp ce un ajutor închise uşa camerei de răcire, celălalt puse lacătul. Annie scoase un oftat de uşurare cînd Patrari şi Barlow ieşiră din bucătărie.

După multe corectări, adăugiri şi după ce gustară de nenumărate ori, Annie şi Taylor terminară

de compus *Puiul Malone.* Hotărîră să-l pună în cuptor cu o oră înainte de a fi servit. Pînă atunci, va sta în frigider. Asistentul puse eticheta pe vas şi îl aşeză într-un compartiment în frigider.

Annie se uită îngrijorată la Taylor cînd se îndreptară spre cafenea şi şopti:

– Ştii, noi tot nu avem reţeta pusă pe hîrtie.

El dădu din cap.

– Aşa-i, dar ştim ce cuprinde.

– Dar lipsesc proporţiile şi ordinea instrucţiunilor – trebuie să le fixăm înainte de a da o reţetă comitetului. În fond, reţeta cîştigătoare o să se publice în *Creative Cuisine* care se difuzează în toată ţara.

El alese o nişă şi se aşeză pe un scaun în faţa ei.

– O să scriu doar ingredientele şi vom aproxima cantităţile.

Annie se uită la el neîncrezătoare.

– Nu poţi vorbi serios?

– Cine o să ştie?

El întoarse o ceaşcă şi chelneriţa care îi turnă cafeaua îi zîmbi.

Femeia umplu şi ceaşca lui Annie şi îi mai zîmbi o dată lui Taylor.

– Pot să mai fac ceva pentru dumneata? îl întrebă chelneriţa.

Annie simţi un sentiment nejustificat de pro-

prietate asupra lui Taylor şi trebui să se abțină să nu se strîmbe la chelnerița prea prietenoasă.

După ce femeia plecă, Taylor continuă:

– Ce, parcă oamenii urmează rețetele exact? Dacă se întîmplă să nu am un ingredient, renunț la el.

Lui Annie nu-i venea să creadă ce-i auzeau urechile.

– Şi ți-a reuşit?

– Păi, făcu el cam evaziv, nu totdeauna.

– Asta poate fi valabil pentru un bucătar experimentat, dar nu şi pentru un începător. Annie îşi îndreptă umerii. În plus, nu-mi pun numele pe un lucru care se poate transforma într-un dezastru.

– Ei, s-ar putea să nu aibă un gust atît de bun pe cît ştim noi că poate avea, dar, orice ar face cineva cu ingredientele astea, trebuie să aibă gust bun.

– Bun? Se îndreptă în scaun. Bun nu e suficient ca să fie *Pui Malone.*

Taylor o privi şi clătină din cap. Avea atîta dreptate uneori!

– În ce mă priveşte, bun este destul ca să fie numit *Pui McQuaid.*

Ea îi aruncă o privire de gheață.

– Ai spus că o să-l numim *Pui Malone*. Acum revii asupra denumirii?

Ochii lui se făcură mari.

– Ce mare scofală? Are într-adevăr importanță cum îl numim?

Ea nu-şi putu ascunde dezamăgirea.

– Crede-mă, are importanță.

Ea îi admirase atitudinea cînd numise mîncarea lor *Pui Malone*. Acum, descoperea că nu se referise la ea din mărinimie, numele aproape că nu avea nici o importanță pentru el.

Era obişnuit să negocieze cu oameni care uneori deveneau supărăcioşi, dar cînd vocea ei deveni condescendentă, răbdarea lui păru să dispară repede. Era gata să o lase baltă şi să plece cînd văzu că ochii i s-au înnourat de durere. Nu o putea lăsa aşa.

– Uite, începu el cu un ton împăciuitor, s-o luăm pe rînd. Deocamdată, hai să avem grijă de banchetul din seara asta. Putem să ne ocupăm de rețetă mai tîrziu.

– Banchetul! aprobă ea din cap. Începe la ora şapte, cu o recepție, după cîte îmi amintesc.

Aveau în continuare o singură cameră – apartamentul nupțial. Hotelul nu putuse să le mai ofere încă o cameră. El îi simți tensiunea şi îi ghici cauza.

– Foloseşte tu mai întîi camera. Cît timp ai nevoie. La mine, nu durează mult ca să fiu gata.

– Bine.

Sugestia lui părea corectă, dar nu atingea pro-

blema aranjamentului de dormit pentru la noapte. Ei, se gîndi ea, uitîndu-se la cafeaua pe care abia dacă o atinsese, s-o luăm pe rînd. Mai întîi, să treacă banchetul. Apoi vor putea negocia, unde doarme fiecare. Se uită la ceas. Era frîntă. Cel mai mult i-ar fi plăcut să stea puțin culcată, înainte de duș.

– Aș putea folosi camera, să spunem, pînă la patru, sugeră el. Asta îmi va da timp să dorm și eu puțin și să mă schimb. Am putea să ne întîlnim în hol, la șapte.

Ea aprobă din cap.

– În regulă.

Cînd ea începu să se strecoare din nișă, el ridică mîna.

– Iei și masa de prînz?

Ea dădu din cap.

– Nu mă gîndesc la asta. Sînt mai mult obosită, decît flămîndă.

– Avem o seară lungă înaintea noastră, spuse el liniștit. Vrei să leșini și să cazi jos în fața tuturor?

Ea se gîndi un moment. Desigur, oameni ca el erau totdeauna atenți la aparențe. El nu voia ca ea să-l pună într-o situație neplăcută în public.

– Sigur, să luăm masa de prînz.

El îi făcu semn chelneriței.

Annie comandă un sandviș și o ceașcă de

supă. După ce mîncase cam jumătate, ochii îi deveniră grei. Se scuză şi se duse în cameră.

Cînd intră pe uşă, viziunea unor nori de material de culoarea fildeşului aflaţi peste tot o izbi din nou, ca un suflu de bombă – apartamentul nupţial. Fusese atît de ocupată în dimineaţa aceea, încît aproape că uitase de cameră. Privirea i se mişcă spre fereastră, unde draperii lungi de mătase se strîngeau deasupra covorului ca zăpada, ca trena bogată a unei rochii de mireasă.

Un moment, simţi o oarecare deziluzie că şederea ei acolo era doar o farsă. Apoi se scutură singură. Probabil că era mai obosită decît crezuse. De ce să se simtă deziluzionată? Doar nu dorise să se căsătorească.

Făcu un duş rapid şi se întinse pe pat. Dacă ar putea măcar să-şi odihnească ochii cîteva minute...

Se trezi speriată, cînd auzi cheia în broască. Razele după-amiezei tîrzii, ce treceau prin draperii, scăldau camera într-o lumină blîndă, portocalie. Se aşeză în pat, încercînd să-şi concentreze privirea la silueta care se mişca prin cameră.

– N-am vrut să te sperii. Taylor stătea la capătul patului. Credeam că vei fi...

– Cît e ceasul? îl întrerupse ea, în timp ce se uita la cadranul luminat de pe noptieră. Ah! Nu se

poate, mormăi ea, e patru şi treizeci, era rîndul tău încă de acum o jumătate de oră.

Cu o senzație neplăcută îşi dădu seama că ar fi trebuit să aranjeze să fie trezită, pentru orice eventualitate.

– Nici o problemă. Am ceva de cumpărat.

Aş putea să mă întorc peste, să zicem...

– Am să ies de aici într-o jumătate de oră sau mai puțin, îl întrerupse ea. Îmi pare rău, Taylor, zău.

El respinse scuzele, cu un gest al mîinii, şi închise uşa în urma lui.

Ea sări din pat şi se repezi la dulap.

O jumătate de oră mai tîrziu, era îmbrăcată şi se afla pe coridor. Terminase în timp record, ținînd seama că se pregătise pentru o seară de gală. Apăsă pe butonul ascensorului, apoi îşi pipăi părul la spate, ca să se asigure că îi era bine fixată coafura franțuzească.

Uşile ascensorului se deschiseră în lături şi Taylor, care tocmai urca, rămase o clipă înăuntru, uitîndu-se la ea. Cînd uşile începură să se închidă automat, amîndoi întinseră mîinile să le oprească. Mîinile lui Taylor le prinseră pe ale ei.

El ieşi din ascensor lăsîndu-i încet mîinile libere. Cu un zîmbet cald de apreciere, o privi de sus în jos.

– Arăți minunat!

Obrajii ei se îmbujorară. Încercase să-şi spună că alesese rochia neagră, de cocktail, pentru că voia să arate bine la banchet, dar pe fiecare rochie pe care o încercase săptămîna trecută o apreciase cu gîndul la ce anume i-ar plăcea lui. Aprobarea lui o încîntă, deşi ar fi dorit să nu fie atît de importantă pentru ea.

– Mulţumesc, şopti ea graţios.

– Asta-i pentru tine.

Îi întinse o cutie mică, albă.

Ochii lui Annie se măriră surprinşi. Prin capacul transparent, văzu o floare de pus la corsaj. El deschise cutia şi scoase o gardenie albă, perfectă, parfumată.

– Am găsit o florărie în satul Vail.

– Taylor... ce atent eşti!

Era mişcată cu adevărat.

Ridicînd din umeri de parcă acest cadou i se cuvenea în mod firesc, el aşeză floarea în dreptul rochiei şi ridică din sprîncene.

– Aici, e bine?

Ea dădu din cap automat, închipuindu-şi că el are mai multă experienţă decît ea în asemenea lucruri.

– Presupun că da.

Roşi puţin, cînd el îi apucă cu două degete decolteul şi-i prinse floarea. Nimic pe faţa lui sau în atingerea lui nu arăta că avea altă intenţie

decît prinderea gardeniei, dar cînd respirația lui îi atinse bucla de deasupra urechii, inima ei bătu de două ori mai repede.

– Tot nu știu de ce ai făcut asta.

Se simți descumpănită că vocea ei era atît de fără suflet.

El ridică din umeri, nepăsător.

– Cînd o să cîștigi premiul, or să-ți facă fotografii. Florile adaugă întotdeauna ceva în plus.

Tu știi asta. În minte i se ivi un colaj de fotografii din paginile ziarelor pe care le văzuse, prezentîndu-l pe Taylor McQuaid cu o debutantă la *Balul Tulipei*, la *Dansul Fulgilor de nea*, la *Serata îndrăgostiților.*

Da, el știe ce înseamnă florile pentru o fată. Și nu vrea să-i fie rușine cu mine, dacă se publică pe undeva vreo fotografie cu noi, se gîndi ea. În plus, ce-ar putea el să vadă la ea, cînd însoțise deja atîtea fete ce făceau parte din crema societății?

Gîndul acesta o înțepă acolo unde credea că nu mai este vulnerabilă. Se uită în jos la gardenie și parfumul ei amețitor o copleși.

– Mulțumesc.

Vocea ei devenise plată și Taylor se întrebă încă o dată ce se întîmplase de își schimbase starea de spirit atît de brusc.

Ușile ascensorului se deschiseră din nou și

mai multe persoane ieşiră trecînd pe lîngă ei. Annie prinse ocazia şi intră. Ochii ei îi întîlniră pe ai lui Taylor, puţin înainte ca uşile să se închidă.

În timp ce Taylor folosea camera, Annie se duse la bucătăria hotelului. Îşi puse un şorţ de bucătar, ceru cratiţa lor şi o puse într-un cuptor. Înainte ca mîncarea să fie complet gata, ea o înfăşură în folie metalizată şi o puse într-un cuptor de încălzit, să stea acolo pînă va fi nevoie de ea.

La momentul potrivit, un ajutor de bucătar avea să pună ceea ce pregătiseră ei, alături de celelalte preparate, pe o masă lungă, gen bufet. Cu un oftat de uşurare, Annie înapoie şorţul şi se îndreptă spre recepţie, unde soseau deja oaspeţii.

Tocmai cînd lua un pahar de şampanie de la un chelner ce purta o tavă, îl văzu pe Taylor intrînd în sală. Arăta bine în haina de seară şi se simţea în largul lui, de parcă ar fi purtat zilnic aşa ceva. De unde stătea ea, vedea cu uşurinţă cum se întorceau capetele în direcţia lui. Grupuri de celebrităţi şi oameni de societate se bucurau să-l salute. El dădea din cap cu amabilitate la unii şi la alţii şi luă dezinvolt un pahar de şampanie de pe tavă, uitîndu-se mereu prin sală.

Annie îşi dori să participe şi ea la această scenă. Pentru o clipă, ar fi vrut să se poată bu-

cura şi ea de aceeaşi primire caldă, ca şi Taylor. Îşi reveni. Era ridicol. Desigur că voia să fie acceptată cu plăcere în cercurile artistice locale şi din New York. Voia să fie apreciată pentru talentul ei şi pentru felul în care şi-l folosea, nu pentru aspectul ei şi pentru situaţia ei socială. Totuşi, admiră felul cum lua Taylor toate astea, cu nepăsare, de parcă i se cuveneau.

El e în elementul lui, se simte confortabil, încrezător, relaxat, îşi zise ea. *Pe cînd eu stau deoparte şi privesc din afară.*

Privirea lui i-o întîlni pe a ei prin sală şi, pe deasupra capetelor din jurul lui, îi făcu semn cu capul, încet. Ochii ei se îmblînziră cînd îi răspunse tot din cap. Cu un zîmbet şi un murmur, el ieşi dintr-un cerc de cunoscuţi.

Se strecură prin mulţime cu paşi uşori şi veni lîngă ea. Fără cuvinte, îşi atinse paharul de al ei şi ea auzi un clinchet uşor. Se uitară unul la altul şi sorbiră din paharele delicate.

– Arăţi... încîntător, spuse el.

Un mic zîmbet îi apăru pe buze.

– Aş putea spune acelaşi lucru despre tine.

Se întoarseră cînd maestrul de ceremonii bătu în microfon.

– Doamnelor şi domnilor, a venit momentul să degustăm cele pregătite.

Bărbatul făcu un gest spre masa-bufet foarte

lungă, acoperită cu o față de masă de damasc, de culoarea fildeşului, încărcată cu tot felul de preparate.

– Juriul de celebrități va trece primul, gustînd din toate. După ce vor termina de gustat şi de votat, putem şi noi, ceilalți, să gustăm mîncărurile, dacă va mai rămîne ceva.

Se auzi un murmur de aprobare, cînd vreo douăsprezece personalități formară un şir, fiecare cu o farfurie goală, în mînă. Încet, o porniră pe ambele părți ale mesei luînd din fiecare fel de mîncare. Fiecare membru al juriului era urmat de un ajutor care purta un tabel pentru notări şi ținea pe platou porțiile aranjate în aceeaşi ordine, cu numerele lor respective de pe tabel.

Membrii juriului îşi luară platourile la masa destinată lor, unde gustară şi îşi notară aprecierile pe tabele.

În cele din urmă, Annie şi Taylor trecură şi ei în şir. Varietatea de mîncăruri era uimitoare. Annie ar fi dorit ca fluturii din stomacul ei să fie flămînzi, dar nu erau. Se aşează la masă în fața lui Taylor, care părea să nu aibă probleme în a mînca orice şi totul.

– Nu glumesc, felul nostru e cel mai bun.

Ea clătină din cap.

– Nu cumva eşti subiectiv?

El ridică din umeri, de parcă ar fi spus că

timpul o va dovedi.

Mai tîrziu, cînd fu anunțată, în sfîrșit, perechea cîștigătoare, Taylor se uită la Annie cu o privire, care spunea: ți-am zis eu!

Deși ea auzise numele lor pronunțat clar, rămase uimită.

– Trebuie să fie o greșeală!

După ce gustase și văzuse mîncărurile cu care concurau, își pierduse orice speranță.

– Nu cred. Taylor o trase de cot. Ne cheamă.

Ca într-un vis, Annie făcu un pas, apoi doi, pînă ajunse să stea lîngă maestrul de ceremonii. Ea clipi, văzînd marea de străini care aplaudau în picioare.

– Și ce nume are această capodoperă, domnișoară Malone? întrebă bărbatul, uitîndu-se la lista pe care o ținea în mînă.

Ea ezită.

– *Pui Malone*, spuse Taylor umplînd cu ușurință pauza.

– Și, domnule McQuaid – care a fost contribuția dumitale la această delicioasă creație? întrebă el cu oarecare surprindere în glas.

– De fapt, foarte mică. Urmară rîsete. Mai ales, am încercat să nu-i stau în cale.

Se auziră aplauze entuziaste.

Annie inspiră adînc, să se liniștească, și se uită la Taylor cu coada ochiului.

E atît de bun la treburi din astea, amabil, sigur pe el, se gîndea ea, *trebuie să mă ridic şi eu la înălţimea ocaziei. Dacă el poate, pot şi eu.*

Îşi îndreptă umerii şi îşi impuse să zîmbească. Imediat se simţi mai plină de încredere, aşa încît, atunci cînd vorbitorul îi întinse trofeul *„Lingura de argint"*, o lingură mare de argint montată pe un suport de lemn, ea îl luă şi oferi un graţios mulţumesc tuturor celor care au făcut posibil concursul în scopuri de binefacere.

– Şi aş dori să dedic produsul nostru şi acest trofeu memoriei mamei mele, Annabelle Malone.

Simţi la cot o uşoară apăsare în semn de susţinere din partea lui Taylor şi din nou lumea se ridică şi aplaudă viguros. O plăceau. Simţea cum o cuprinde un val de căldură. Era favorita lor, cel puţin în seara aceea.

Annie şi Taylor îşi croiră drum printre mese, strîngînd politicos mîini şi acceptînd cuvinte amabile de felicitare.

Brusc, Nathan Patrari se ridică de la o masă şi veni direct în faţa lor.

– Nu-mi vine să cred că m-aţi învins! mormăi el aspru.

Taylor îl privi în ochi.

– Te-ai învins singur, Patrari.

Vorbitorul bătu în microfon şi acesta scoase un ţiuit puternic.

– Vă rog să-mi acordați atenție, începu el. Am uitat ceva.

Mulțimea sîsîi, iar Annie şi Taylor se întoarseră spre vorbitor.

– Domnişoară Malone şi domnule McQuaid... juriul mi-a amintit – şi făcu o pauză, părînd puțin încurcat – să vă cer rețeta.

Rețeta. Annie înțepeni.

– Vă rog să vă întoarceți la microfon. Sînt sigur că oaspeții noştri mor de nerăbdare să audă secretul dumneavoastră.

La fel şi eu, se gîndi Annie privind spre Taylor.

La microfon, Annie îşi drese glasul. Simțea sprijinul lui Taylor în spatele ei. Cel puțin, nu încercase să o abandoneze.

– Ei bine, porniți cu piept de pasăre dezosat.

Una dintre membrele juriului, editoarea revistei *Creative Cuisine*, făcu un pas înainte, se aplecă spre Annie şi îi şopti:

– Draga mea, scoate cartonaşul cu rețeta şi citeşte-o!

Cînd pe chipul lui Annie apăru un aer de mirare, femeia continuă:

– Bineînțeles că o vom publica în numărul nostru de Crăciun, dar oaspeții din seara asta vor să scrie încă de pe acum rețeta. Asta îi face să se simtă bine că o află ei primii, ştii cum e.

Annie se uită şi văzu oamenii scoțînd car-

nețele şi pixuri, apoi ridicînd privirea spre ea, cu sprîncenele înălțate în aşteptare.

Cum putea să le spună? Abia o aplaudaseră şi o felicitaseră. Acum trebuia să-i dezamăgească, tocmai cînd se bucura de aprobarea lor. Nu era altceva de făcut, decît să le spună adevărul. Umerii lui Annie se lăsară în jos şi îşi simți inima ca o greutate de plumb. Înghiți din nou în sec şi începu cu mare grijă.

– De fapt, nu am...

– Annie încearcă să spună, o întrerupse Taylor cu blîndețe, că nu a adus cu ea rețeta. Ridică mîinile, de parcă cineva ar fi îndreptat o puşcă spre el. Puteți da vina pe mine. Deoarece făcusem deja mîncarea în după-amiaza asta, mi-am închipuit că tot ce trebuie să mai aducem cu noi aici este puțin noroc. Îmi pare rău, adăugă el, arătînd ca un elev care a chiulit şi îşi cere iertare. Sîntem novici în treaba asta.

Oamenii din auditoriu ridicară din umeri, cînd îşi puseră la loc carnețelele. Annie se uită la Taylor uluită. Bărbatul ăsta putea fermeca şi păsările din pom, atît de suav era.

Jurnalista se duse la microfon.

– De data asta, o să vă iertăm, domnule McQuaid. Puteți să ne dați rețeta mîine dimineață, la masă.

Auditoriul aplaudă.

Annie își aminti că la sfîrșitul acestei săptămîni era organizat un mare bufet, între micul dejun și prînz, oferit de bucătarul șef al hotelului și de subalternii lui. Taylor McQuaid obținuse o amînare, pînă a doua zi dimineață.

După o jumătate de oră de conversație cu persoane care îi felicitau, Annie și Taylor își făcură drum prin hol. Cînd se treziră că sînt aproape singuri pentru o clipă, el o îndrumă spre ascensor și apăsă repede pe buton.

– Unde mergem? întrebă ea.

El se aplecă și îi spuse moale la ureche:

– În cameră.

Annie se uită la el tăios.

– Ia stai puțin, dacă crezi...

– Trebuie să vorbim doar noi doi, o întrerupse el cu o șoaptă aspră.

În ascensor, Annie își smuci cotul din strînsoarea lui cînd se închiseră ușile.

– Credeam că am fost clară în problema asta.

– Perfect.

Vocea lui era rece și nu avea farmecul pe care-l auzise cînd vorbise la microfon, ceea ce îi confirma suspiciunea că el putea, după bunul său plac, să fie sau să nu fie actor.

– Trebuie să punem pe hîrtie rețeta.

– Sigur! Încîntă oamenii într-un moment și îi prostești în momentul următor.

Ea nu era sigură dacă se referea la auditoriu sau la ea însăşi.

El o privi încruntîndu-se.

– Ai fi preferat să te las singură la microfon căutînd o explicaţie?

Cînd uşile ascensorului se deschiseră, el ieşi şi porni pe coridor. Ea ezită un moment. Uşile începură să se închidă. Ieşi repede din ascensor. Uşile se închiseră în urma ei, iar ea o porni în fugă să-l ajungă din urmă.

El lăsase uşa camerei larg deschisă iar lucrul acesta o enervă; intră şi închise uşa în urma ei, supărată că el era atît de sigur că-l va urma.

– În regulă, spuse ea simţindu-se mai în siguranţă, care-i problema?

– Problema este că trebuie să punem pe hîrtie reţeta aia.

Se duse la noptieră şi deschise sertarul. Răscolind prin el cîteva secunde, scoase un carneţel şi un creion. Se aşeză pe pat, puse carnetul pe genunchi şi se uită la ea în aşteptare.

Ea se duse în partea opusă şi se aşeză pe un fotoliu de lîngă cămin.

– Bun! spuse el începînd să scrie de zor. Mai întîi piepţii de pui. Cîţi?

– O jumătate de kilogram... Cred. La privirea lui fixă ea ridică braţele în aer, spunînd: Mă uit, pur şi simplu, la pachete, pînă văd unul care e

destul de mare.

– O jumătate de kilogram de piept de pui dezosat, spuse el cu fermitate, în timp ce scria.

– Mai bine pune trei sferturi de kilogram.

El oftă din greu, în timp ce făcea corectura.

– Bun! Apoi, iaurt. Se uită la ea. Cît?

Ea se lăsă pe spate şi privi în tavan.

– Să vedem, opt uncii într-o cutie... eu folosesc două cutii... ba nu, uneori pun mai mult, alteori mai puțin.

– Douăzeci şi patru de uncii de iaurt, spuse el scriind.

– Douăzeci şi patru de uncii! Sună cam mult. Spune doar două cutii... şi jumătate de cîte opt uncii. Făcu un semn cu mîna. Sună mai bine aşa.

El se uită urît la ea.

– Ştii că la creioanele astea nu ne furnizează şi gume de şters.

– Ei şi! Taie!

El lăsă capul în jos şi trecu repede cu creionul peste hîrtie. Din capătul celălalt al camerei, ea auzi cum se rupe vîrful.

– La naiba! Aruncă creionul pe noptieră. De ce n-or fi în stare să-ți dea un creion ca lumea, în hotelul ăsta?

Puse carnetul pe pat şi sări în picioare.

– Oricum, n-o să meargă aşa, zise ea calm.

El se plimba încolo şi încoace pe lîngă pat, cu

mîinile băgate în buzunare, cu umerii aplecați.

– Mie-mi spui?

Ea ignoră furia lui, simțindu-se din nu știu ce motiv mai calmă, pe măsură ce el se enerva mai tare.

– Singurul mod de a pune rețeta pe hîrtie așa cum trebuie este să facem din nou mîncarea, cîntărind, măsurînd și scriind, pe măsură ce avansăm.

El se opri și se uită la ceas.

– Este ora unsprezece și treizeci și cinci. Cum propui să facem treaba asta?

Ea se ridică oftînd.

– Urmează-mă!

Capitolul 7

Cîteva minute mai tîrziu, băteau la uşa bucătăriei hotelului. Printr-un mic gemuleţ, puteau vedea echipa de serviciu punînd vasele în maşina de spălat.

Taylor apucă de clanţă şi o scutură.

– Nu ajungem nicăieri. E încuiată şi nu ne aud, din cauza gălăgiei dinăuntru.

– Am altă idee. Annie o luă spre sala de banchet. Cu siguranţă că băieţii mai curăţau mesele. Taylor o urmă printr-o uşă batantă, în bucătărie.

Annie se opri şi se uită prin bucătăria mare, profesională, pînă îl văzu pe bucătarul şef turnînd un lichid gros într-o formă de cupru în trei etaje. Ea se apropie.

– Oh, domnule Pierre, sînt atît de bucuroasă că mai eşti aici.

Bărbatul solid, de vîrstă mijlocie, cu o bonetă albă, înaltă, se opri un moment şi o privi pînă o recunoscu.

– Felicitări, *chrie,* ai cîştigat concursul! Îşi şterse mîna de şorţul alb, înainte de a-i strînge mîna cu vigoare. Şi dumneata, domnule. Îi strînse mîna şi lui Taylor. Curînd, o să-mi luaţi slujba, *non?*

Annie duse mîna la gît.

– Nicidecum, Pierre. Slujba dumitale e sigură, în ce ne priveşte.

– Dar îţi place să găteşti, nu-i aşa? Unii dintre bucătari doar mimau azi! zise Pierre clătinînd din cap. Dar la voi doi vedeam un anumit interes. Îşi frecă degetele. Puneaţi o picătură din ceva şi gustaţi, apoi un pic din altceva, şi iar gustaţi. Aţi pus ceva din voi în mîncarea asta şi aşa se face că aţi creat o capodoperă. Ridică din umeri şi dădu ochii peste cap. Nu mă surprinde.

Annie îi atinse mîneca.

– Tocmai din cauza asta avem nevoie să vă cerem o favoare.

Sprîncenele groase ale lui Pierre se ridicară cu surprindere.

– Spuneţi, despre ce-i vorba?

– Vreau să dau reţeta exact aşa cum am făcut-o azi, aici, în bucătăria dumitale, dar cu tot gustatul şi adăugatul... am cam pierdut măsurile.

Ochii ei priviră spre Taylor şi apoi iar spre Pierre.

– N-ar fi corect să dăm cantități aproximative.

Studiindu-le fețele, Pierre părea că-i cîntăreşte.

Urmă o pauză neplăcută şi Annie vorbi ca să o umple.

– Dacă îți pui numele pe ceva... şi îl dedici amintirii cuiva... atunci trebuie să fie cît se poate de bun.

Pierre aprobă din cap.

– Asta înțeleg. Dar cum pot eu să vă ajut?

Taylor se aplecă spre el.

– Am putea folosi bucătăria dumitale ca să mai preparăm o dată mîncarea?

Pierre desfăcu brațele.

– Bineînțeles.

– Grozav, replică Taylor întorcîndu-se spre Annie. Alerg la supermarket şi mă întorc într-o jumătate de oră.

– Ce-i asta? întrebă Pierre. Credeți că eu nu am o bucătărie bine aprovizionată? Credeți că bufetul meu e gol?

Taylor ridică mîinile.

– N-aş îndrăzni...

Şeful Pierre ridică bărbia, ca şi cînd i s-ar fi făcut un afront, dar era şi autoritar în acelaşi timp.

– Am să-ți spun eu ce poți să îndrăzneşti.

Urmați-mă.

Îi duse într-o cămară plină pînă sus cu containere de restaurant, cu tot ce-şi puteau imagina.

– Spuneți-i ajutorului meu, Robert, de ce aveți nevoie şi el o să vă aducă. El va fi aici ca să amestece aluatul, în următoarele cîteva ore. Eu plec în curînd acasă.

Annie zîmbi spre Pierre.

– Cum te-am putea răsplăti vreodată?

Pierre înclină capul şi o privi cu ochi strălucitori.

– Ah, am crezut că n-o să mai întrebi niciodată. Chicoti. Ați putea să-mi împărtăşiți rețeta şi, eventual, să-mi lăsați un pic din creația voastră pentru prînzul meu.

Annie zîmbi.

– O să capeți tot ce doreşti.

Pierre îi trimise o sărutare şi se întoarse să plece.

Cu un carnețel la îndemînă, ei începură să adune ingredientele şi să-şi împartă sarcinile. Erau aplecați asupra lucrului cînd, din spate, auziră chinchetul unui pahar lovit de o sticlă.

Se întoarseră şi îl văzură pe Nathan Patrari, sprijinit de o tejghea cu o jumătate de sticlă de şampanie într-o mînă şi un pahar prea plin în cealaltă.

Taylor scoase un fel de oftat, simțindu-se prost dispus.

–Ce cauți tu aici?

– Aş putea să-ți pun aceeaşi întrebare, bătrîne.

Patrari se ridică în vîrful picioarelor să se uite la pregătirile lor de pe tejgheaua din spate.

– Credeam că voi doi puteți găsi ceva mai interesant de făcut împreună, decît doar să gătiți, să gătiți şi iar să gătiți. Mai ales acum, că ați cîştigat, zise el luînd o înghițitură de şampanie.

Ridică paharul în semn de salut, iar şampania se revărsă peste margine.

– Sînt surprins că nu eşti în oraş.

Taylor făcu un gest din cap spre uşă, lăsînd să se înțeleagă că ar fi momentul ca Patrari să plece.

– Totul la timpul potrivit. Rivalul lor înclină capul. Tocmai te căutam, McQuaid. M-am gîndit să închinăm un mic toast pentru succesul tău. Dar văd că sînteți ocupați.

– Atunci, vrei să o întinzi imediat? spuse Taylor tăios.

– Tocmai mă întrebam – Patrari luă o sorbitură – care sînt regulile acestei mici întreceri. De pildă, dacă cei ce cîştigă nu arată o rețetă, oare juriul nu îi descalifică şi dau premiul următoarei perechi clasate?

Atmosfera deveni tensionată; Annie se întoarse să micşoreze flacăra sub tigaia care sfîrîia.

Taylor se uită la Patrari.

– Nu cred că juriul trebuie să se preocupe de aşa ceva.

Patrari ridică din umeri.

– Timpul o să o arate.

Se retrase de lîngă tejghea şi chicoti cînd plecă.

– Voi doi, distraţi-vă deocamdată, strigă el înainte de a dispărea prin uşa batantă.

O hotărîre dîrză se simţea la Annie şi Taylor. Ore în şir, gustară şi adăugară, îmbunătăţind reţeta de fiecare dată, stabilind şi restabilind cantităţile.

Annie îşi şterse mîinile de şorţ şi se uită în ochii lui Taylor ca să vadă sinceritatea răspunsului.

– Ei, ce părere ai?

– E bun.

Ştia că nu mintea, dar i se părea că avea o reţinere.

– Dar nu e chiar cum trebuie.

El se sprijini de tejghea.

– E cît se poate de aproape de cum trebuie.

Annie scoase un oftat şi dădu din cap.

– Dacă mai ezităm mult, îl stricăm. Un sos cremă nu poate suporta prea multe modificări.

– Dacă asta te face să te simți mai bine, află că noi sîntem singurii care o să ştim că e atît de aproape de perfecțiune.

– Ce am uitat oare? Ce e diferit?

El ridică din umeri.

– Ne străduim prea mult.

Ea acoperi vasul, îi mulțumi ajutorului de bucătar şi îl lăsă să-l ducă la frigider.

– Îl ținem aici prea mult peste program.

Taylor dădu din cap.

– E timpul să plecăm.

Ea luă carnețelul.

– Am să recopiez asta şi o s-o predau mîine.

Ieşiră împreună. În timp ce aşteptau un ascensor, el o privi şi văzu mai mult decît oboseală în ochii ei.

– Tot te mai frămînți?

– Poftim? întrebă ea.

– Ai impresia că nu am reuşit chiar cum trebuie?

Ea aşteptă pînă fură singuri în ascensor.

– Probabil că îți par un fel de perfecționistă nepămînteană, obsedată.

– Nu! Făcu o pauză, de parcă s-ar mai fi gîndit. Ei, poate, puțin cam nepămînteană.

Îl bătu în glumă cu dosul palmei pe umăr.

– Pur şi simplu, încerci să mă liniştești, McQuaid.

– Eu? întrebă el cu o figură surprinsă, cînd ieşiră din ascensor şi o porniră pe coridor. Nicidecum.

– A fost drăguţ din partea ta că ai stat treaz o jumătate de noapte, ajutîndu-mă cu răbdare.

– Hei, potoleşte-te. O să-mi strici reputaţia de fustangiu, superficial şi libertin.

Schimbară un zîmbet; apoi, el văzu că faţa ei capătă o expresie gravă, cînd ajunseră la apartamentul nupţial.

Fu un moment de tăcere, înainte ca el să bage cheia în broască. Această cameră era singura pe care o puteau avea şi el spera să poată alunga brusca jenă dintre ei în favoarea camaraderiei dinainte.

– Uite, ştiu că vrei neapărat să stai tu singură pe fotoliile din faţa căminului, dar acestea sînt ale mele. Tu o să trebuiască să te mulţumeşti cu patul.

– Tu ai stat pe fotolii noaptea trecută.

El fusese corect cu ea şi voia şi ea să fie corectă cu el.

– Ia tu patul.

– Şi să-ţi las ţie toată distracţia?

O luă de umeri, o răsuci şi o împinse uşor.

Ea se uită la ceasul de pe noptieră.

– E patru dimineaţa. Se întoarse şi îl văzu deja şezînd pe un fotoliu, scoţîndu-şi pantofii. Cu un

oftat obosit, ea își dădu seama că el hotărîse deja pentru amîndoi.

– Peste cîteva ore ne schimbăm și o să stai tu în pat.

El se lăsă pe spate și își puse o pernă sub cap.

– Ai de gînd să vorbești toată noaptea sau vrei să stingi lumina și să mă lași să dorm?

– Bine. Dădu la o parte cuvertura și stinse lumina de la pat. Cum vrei tu.

El clătină din cap în întuneric. Nu era cum voia el. Nici pe departe.

A. M

Deschizînd cu greu un ochi, apoi celălalt, în lumina strălucitoare, Annie se răsuci și se uită la ceas. Era zece dimineața. Se uită în partea opusă a camerei și îl văzu pe Taylor tolănit într-un fotoliu și cu picioarele pe celălalt.

– Ah, nu se poate, mormăi ea. Intenționase categoric să schimbe locul cu el după cîteva ore, dar dormise adînc. Se tîrî din pat și se grăbi să vină lîngă el și să-l trezească.

– Taylor, e rîndul tău.

– Ce? Se uită la ea amețit.

– Vino. E rîndul tău.

El închise ochii și își clătină capul, de parcă ar fi vrut să-l limpezească. Cînd deschise ochii, privirea lui o cercetă din cap pînă-n picioare.

– Rîndul meu?

Abia atunci ea îşi dădu seama că purta doar cămăşuţa ei pală de mătase şi bikini. Fusese atît de tîrziu cînd s-au întors, încît ea nu făcuse altceva decît să se dezbrace şi să se bage sub pled.

– E rîndul tău în pat, zise repede şi se întoarse grăbită spre baie.

El o urmări închizînd uşa şi auzi cheia în broască.

– Mi se părea mie că sună prea bine ca să fie adevărat, mormăi el, ridicîndu-se.

Aproape că nu se mai uitară unul la celălalt, pînă nu se aşezară alături la masă, o oră mai tîrziu. Ziarista de la revista *Creative Cuisine* citi la microfon reţeta pentru *„Pui Malone"*, în timp ce mulţi o notau.

Annie se ridică de la masă şi se îndreptă spre bufet. Taylor o ajută, trăgîndu-i scaunul, cînd îl văzu pe Nathan Patrari ridicîndu-se în partea opusă a sălii. Urmîndu-i privirea, Taylor se înţelese din ochi cu Patrari. Nathan se întoarse şi ieşi din cameră. Cîteva secunde mai tîrziu, Barlow se ridică şi îl urmă.

Taylor o luă de braţ pe Annie şi se îndreptară spre mesele lungi, încărcate cu diferite feluri de pîine, cornuri şi boluri cu fructe proaspete. La capătul unui şir de gustări calde, stătea un bucătar care prepara omlete la comandă.

La o mică distanță, stătea bucătarul şef, Pierre, urmărind totul, îndrumînd discret echipa de dimineață. Privirea lui o prinse pe a lui Annie în timp ce îşi comanda omleta. Pierre îi făcu un gest cu degetele de la o mînă, ca un cerc, un semn care voia să spună că era straşnic. În acel moment, ea înțelese că gustase mîncarea pe care o preparase ea cu Taylor în orele mici ale dimineții şi pe care i-o lăsaseră cu un bilețel de mulțumiri. Ea zîmbi şi umerii i se lăsară uşurați. Rețeta ei trecuse examenul.

Pe drumul de întoarcere, Annie şi Taylor erau tăcuți în loc să fie veseli datorită victoriei, cum crezuse ea că vor fi. Annie ar fi dorit să fi nimerit combinația perfectă, aşa cum reuşiseră la concurs şi, cu toate că produsul făcut fusese destul de bun ca să merite premiul, ea se simțea descumpănită pentru că ştia că nu era chiar aşa cum ar fi putut fi.

Deşi nu voia să recunoască, starea ei de spirit melancolică era cauzată de altceva. După terminarea călătoriei de întoarcere, s-ar putea să nu-l mai vadă niciodată pe Taylor McQuaid, iar această eventualitate o tulbura.

Nu mai aveau ore de artă culinară la care să participe împreună. Şi, desigur, sfîrşitul lor de săptămînă la Vail nu inclusese şi legătura amo-

roasă cu care, probabil, era obişnuit.

El obţinuse satisfacţia de a-şi învinge rivalii, pe Patrari şi pe Barlow. Probabil că nu se va mai înscrie la un alt curs de gătit. Pentru un bărbat care se învîrtea în cercurile înalte, noutatea unui curs de gătit pentru gurmanzi nu mai era interesantă. Aşadar, ce l-ar mai putea atrage să o vadă?

Taylor se dovedise că nu era un uşuratic, cum îl crezuse ea la început. Totuşi, era un celibatar bine şi, la vîrsta lui, era probabil un celibatar convins. La ce se putea aştepta de la o legătură cu un asemenea bărbat? O aventură furtunoasă, plină de promisiuni deşarte, îşi răspunse singură la întrebare.

Annie îl privi cu coada ochiului. Curentul ce pătrundea prin capota deschisă a maşinii îi zburlea părul. Ea îşi aminti că îşi trecuse degetele prin buclele lui dese, negre, pentru a înlătura pînza de păianjen. Simţi brusc dorinţa să-şi bage degetele acum prin părul lui.

Avuseseră loc o mulţime de schimbări de cînd se opriseră la picnic, în drum spre Vail, cu cîteva zile înainte. Dar trebuia să recunoască faptul că ea fusese aceea care provocase schimbarea, cînd îşi abandonase garda şi îl lăsase să o domine.

Se forţă să se uite în altă parte. Era frumos –

prea frumos, spre norocul lui... sau poate şi al ei. Bărbații care arătau atît de bine atrăgeau femeile cu sau fără voia lor. Mai curînd sau mai tîrziu, cădeau pradă tentației, indiferent de promisiunile făcute cuiva. Era un lucru pe care-l înțelegea şi îl accepta şi, din această cauză, era hotărîtă să nu devină o victimă.

Trecură prin Munții Stîncoşi, care îți tăiau respirația, oprindu-se la pasul Ute ca să se uite în jos, la o vale în care rîul, cu meandrele lui, arăta ca un lanț de argint sub un cer de turcoaz.

Taylor arătă spre întinderile nesfîrşite de păşuni bogate care se întindeau de la un munte la altul.

– Indienii *Ute* credeau că Dumnezeu a făgăduit că această vale va fi a lor, pentru totdeauna. Cînd şi aceasta le-a fost luată, nu au putut ierta acest lucru niciodată.

Ea clătină trist din cap.

– Promisiunile nu durează.

Îi studie fața plin de curiozitate.

– Uneori, da.

Cînd o văzu ridicînd din umeri, fu sigur că ea se îndoia serios.

– Eşti prea tînără, ca să fii atît de pesimistă.

Ea îşi ridică bărbia.

– Sînt doar realistă.

El o luă spre vale, privind la o herghelie de cai

care fuseseră lăsați la iernat.

– Totul depinde de perspectivă.

Dar el simțise deja. În scurtul timp, de cînd o întîlnise, începuse să observe cînd începea să-şi ridice scuturile de apărare. Şi erau aşezate solid. *Ca nişte ziduri de închisoare*, se gîndi el.

Tot restul drumului, o lăsă cu gîndurile ei iar el rămase cu ale lui. Ajunşi la apartamentul ei, îi scoase bagajul iar ea insistă să şi-l ducă singură sus. Cînd îşi luară politicos rămas bun, i se păru că ea e convinsă că se văd pentru ultima oară. Aşteptînd în maşină, o urmări urcînd scările, descuind uşa şi închizînd-o în urma ei, fără să-i facă vreun semn.

Deci, domnişoară Annie Malone, crezi că m-ai văzut pentru ultima oară, îşi spuse el în gînd. *Mă foloseşti ca să cîştigi micul concurs de gătit şi apoi îmi spui un adio rece? Ei bine, dragă, nu conta pe aşa ceva.*

A fost un adio... doar pentru două zile.

Conducea maşina, căutînd un loc unde să ia o masă de prînz întîrziată, vineri. Nici una din vechile lui preferințe nu-l atrăgea. De fapt, lui Taylor nu-i era foame, nu-i mai era foame de două zile. El luase o gustare şi o masă decentă doar o dată pe zi, încercînd să-şi recapete starea bună de spirit. Îşi pierduse pofta de mîncare, dormea prost

şi se răstea la salariaţi. Poate luase vreun microb.

I-ar trebui vitamine. Avea nevoie doar de o doză masivă de vitamina C şi nişte B complex. Mai înaintă cîteva blocuri, hotărît să se întoarcă la o mică farmacie de unde să-şi cumpere nişte vitamine.

Atunci observă firma: *„Sculpturi pentru colecţii"*. Era cuibărită în colţul unei curţi pietruite, printre cîteva încîntătoare vitrine de magazine, într-un bloc de case pe care localnicii îl numeau *Pickwick Plaza.* Era magazinul lui Annie.

Fără să se gîndească, parcă lîngă trotuar şi opri motorul. Se uită la vitrina ei. Firma de deasupra era cioplită din trunchiul puternic al unui stejar. Iar la cîţiva metri în faţa ei, era o mică fîntînă arteziană. El era mai familiarizat cu aleea din spate, dar faţada magazinului era la fel de drăguţă.

Fără să mai stea pe gînduri, ieşi din maşină şi intră pe poarta de fier forjat. Paşii lui răsunau prin curte. Lîngă uşă era o bancă lungă. Aproape că şi-o putea imagina pe Annie stînd acolo şi cioplind.

Uitîndu-se la expoziţia din vitrină, văzu două raţe sălbatice, o pereche de raţe de pădure şi o gîscă de Canada în mărime naturală; fiecare pană a fiecărei păsări era atît de atent sculptată şi realist pictată încît, dacă n-ar fi ştiut despre ce era

vorba, ar fi jurat că toate sînt adevărate.

Annie le sculptase. Era sigur de asta, iar zîmbetul lui arăta mai mult decît o urmă de mîndrie. Se gîndi că nu era nimic rău dacă îi spunea cît de frumoase erau. În fond, pe firmă scria că vizitatorii sînt totdeauna bineveniți.

Deschise uşa şi intră înăuntru. Nu văzu pe nimeni, dar îşi închipui că acel clopoțel care suna deasupra uşii o va chema.

– Alo, făcu el.

De la distanță se auzea un motor. Se învîrti, privirea lui mutîndu-se de la o sculptură la alta. Nu-i venea să creadă amănuntele delicate a ceea ce părea a fi un mic lac de pădure, cu o broască aşezată pe o frunză de nufăr, în mijlocul lui. Cu cît se uită mai mult în jur, cu atît mai multe animale descoperea. Pe masa următoare, era aşezat un întreg oraş din vest în miniatură. Se uită în sus. Fu uluit văzînd cît de contrastantă era partea din spate a camerei. Un indian din lemn, în mărime naturală, stătea lîngă o masă cu scaune, cioplite din trunchiuri masive de copac, coaja fiind păstrată pe fețele laterale. Zgomotul unui motor deveni mai puternic, cu cît avansa mai mult în magazinul lung şi îngust.

Trecu pe lîngă mobile pînă în spate şi se opri în fața unei tejghele de lemn, aplecîndu-se să vadă micile sculpturi din cutia de sticlă aflată

dedesubt. Cînd se îndreptă, descoperi la capăt o antică maşină de înregistrat, făcută din alamă ornamentată. Se aplecă peste tejghea ca să se uite mai bine la toate butoanele din partea opusă. Erau în stare perfectă, deşi maşina era veche de o sută de ani, cu siguranță; era o adevărată frumusețe.

Brusc, uşa de dincolo de tejghea se deschise larg şi sunetul înfundat de motor îndepărtat deveni un zgomot asurzitor. Ochii lui Taylor se făcură mari. Un munte de bărbat umplea uşa, îmbrăcat cu o salopetă decolorată; avea ochii negri, ascunşi de ochelari de motociclist cu lentile albe, părul lung, negru, zburlit, şi avea aşchii de lemn şi fire de rumeguş în barba mare. Într-un pumn uriaş ținea un fierăstrău cu lanț, pentru tăiat lemne, care făcea un zgomot teribil, fiind încă în mişcare.

Ochii bărbatului trecură acuzatori de la Taylor la maşina de înregistrat şi înapoi.

Taylor se îndreptă şi, arătîndu-se cu un deget în piept, zise:

– Crezi că eu...? Dădu din cap viguros şi ridică mîinile. Admiram, asta-i tot, uriaşule.

Doamne, Annie nu i-a spus nimic despre acest King Kong. Poate că din cauza asta era atît de rece. Avea deja un prieten solid.

– Hei, firma spune că vizitatorii sînt binevenițI, strigă Taylor ca să acopere zgomotul, văzînd că

bărbatul întinde mîna liberă spre mînerul fierăstrăului mecanic.

– Am strigat cînd am intrat înăuntru, continuă el să țipe. Fierăstrăul se opri şi vorbele lui Taylor răsunară tare, în liniştea lăsată brusc. Dar n-a venit nimeni, încheie Taylor moale.

Pînă acum, se gîndi el, amintindu-şi scene dintr-un film care se intitula *Masacrul cu fierăstrăul mecanic*. Bărbatul îşi ridică ochelarii pe frunte şi puse pe tejghea fierăstrăul. Apoi îşi scoase o pereche de dopuri din urechi.

– Ce este?

Taylor răsuflă uşurat.

– Sînt un prieten de-al lui Annie.

Bărbatul masiv îşi ridică sprîncenele groase.

– Daa?

– Un prieten de la cursul de gătit, spuse Taylor, nevrînd să-i dea idei eronate.

Pe fața bărbatului se văzu un fel de zîmbet slab, în timp ce-l privea de sus pînă jos pe Taylor.

– Da, mi-a vorbit de dumneata.

Taylor înghiți în sec, întrebîndu-se ce amănunte interesante i-o fi relatat ea; o fi pomenit şi de faptul că au împărțit apartamentul pentru luna de miere de la hotelul *Raphael?* El privi spre dinții ascuțiți ai fierăstrăului mecanic şi apoi se uită din nou la uriaş. Era convins că acest Godzila nu l-ar crede dacă i-ar spune că au dormit separat.

– Cred că am să plec. Poți să-i spui că McQuaid i-a transmis salutări. Are un magazin frumos aici.

Taylor auzi un zgomot în spatele lui şi se întoarse pe călcîie.

– Bună, zise Annie, vrei un sandviş?

– Nu, mulțumesc, răspunse Taylor.

Annie împinse platoul pe tejghea.

– Iartă-mă, nu te-am auzit atunci cînd ai intrat. Eram sus, pregăteam masa. Eşti sigur că nu ți-e foame?

Taylor dădu din cap. Urmă o pauză neplăcută.

– Păi, începu Annie, bănuiesc că voi, bărbații, ați făcut cunoştință.

– Încă nu, spuse bărbatul masiv, întinzînd mîna peste tejghea. Eu sînt Bear Malone.

– Taylor McQuaid.

Taylor îi strînse mîna, încercînd să arate mai puțin şocat decît se simțea. Nu-i spusese niciodată că era căsătorită.

– Mă duc sus să iau ceaiul cu gheață. Annie se uită la Taylor. Ai prefera altceva?

– Nu, nu stau. Am trecut doar să te salut.

– Stai aici. Mă întorc imediat.

Spunînd asta, porni pe scară şi dispăru.

– Nu pleca din cauza mea, spuse Bear. Poți să mai stai. Eu am de lucru.

Taylor se uită la fierăstrăul mecanic. Pun pariu

că ai de lucru şi aş prefera să nu fiu de faţă.

– În plus, continuă Bear, ea crede că eu îi gonesc toţi prietenii dinadins. Crede că o protejez prea mult.

– Aşa! zise Taylor, făcînd un pas spre uşa care i se părea la o distanţă de un milion de mile.

– Trebuie însă să recunosc, spuse Bear ridicînd din umeri, că pe Annie o protejez. Taylor mai făcu un pas înapoi.

– Ai tot dreptul să ai asemenea sentimente.

– Desigur. Tonul lui Bear deveni hotărît. Ei bine, hai să terminăm treaba asta.

Taylor stătu pe loc şi luă o atitudine calmă; dacă trebuia să moară aici şi acum, asta n-o să se întîmple fără o luptă groaznică. El ridică o mînă ameninţătoare.

– Cred că ar fi bine să rămîi acolo pe loc.

– Îmi place să lămuresc lucrurile direct, zise Bear uitîndu-se în ochii lui Taylor. Ăsta-i stilul meu. Vezi, eu îţi cunosc reputaţia. Aşa încît, spune-mi care îţi sînt intenţiile faţă de sora mea?

– Sora dumitale?

– Vrei să termini cu ea?

Annie cobora treptele, ducînd o tavă mare.

Taylor văzu umerii bărbatului masiv lăsîndu-se în jos, cînd Annie îl împunse cu o privire tăioasă.

– Zău, Bear, e neplăcut.

– Îmi pare rău, surioară, zise Bear uitîndu-se

pe fereastră, apoi din nou la Taylor. Îmi cer scuze. Uneori o iau prea tare.

– Nu e nevoie de scuze, spuse Taylor. Sînt sigur că aş avea aceleaşi sentimente dacă ar fi... sora mea.

– Trebuie s-o întind.

Bear ridică fierăstrăul mecanic de pe tejghea tot atît de uşor de parcă ar fi fost o jucărie. Se întoarse şi ieşi pe uşă, închizînd-o în urma lui.

Annie îl privi pe Taylor un moment, înainte de a pune tava pe tejghea.

– Fratele meu e o persoană cu adevărat cum-secade. Ţi-a spus asta doar pentru că, atunci cînd i-am povestit că am cîştigat concursul de gătit, am făcut greşeala să-i menţionez că-l cunoşti pe Nathan Patrari. Se pare că lui Bear nu-i prea place Nathan.

Taylor zîmbi.

– Se pare că nici mie.

Annie chicoti.

–Vrei ceai?

– Mulţumesc.

Taylor acceptă un pahar şi rămase privind în ochii ei verzi ca marea, avînd senzaţia că au trecut zece ani de cînd o văzuse ultima oară.

– Sculpturile tale sînt frumoase, spuse el privind în jur.

– Mulţumesc.

– Munca ta e atît de delicată, de migăloasă. Privirea i se opri, cînd ajunse la mobila masivă. Mă rog, în cea mai mare parte.

– Bear le creează pe astea de aici, din spate, le fasonează din trunchiuri de copac brute cu fierăstrăul mecanic.

Luă loc pe unul din scaunele de copac şi îi oferi unul lui Taylor.

– Cred că l-am auzit „creînd" cînd am intrat.

Taylor se aşeză pe un scaun în faţa ei şi se aplecă ca să-i şoptească:

– Mi-e teamă că bănuieşte că am venit aici să jefuiesc maşina de înregistrat.

Ea îi şopti la rîndul ei:

– Sînt sigură că nu mai crede asta, acum, cînd ştie cine eşti.

– N-are încredere în mine.

– Nu te cunoaşte prea bine.

Taylor o privi în ochi; ai lui erau plini de întrebări. Oare ea are încredere în el? Oare ea îl cunoştea?

Ea întrerupse prima confruntarea privirilor, uitîndu-se la paharul cu ceai rece din mîna ei, răsucindu-l şi ştergîndu-l pe genunchii jeanşilor.

– Bear şi cu mine nu avem altă familie, ne avem doar unul pe celălalt. Sîntem puţin cam greoi cînd e vorba să ne împrietenim cu străinii, bănuiesc.

– Crezi cu adevărat că nu mă mai consideri şi pe mine un străin?

Luă o înghiţitură zdravănă de ceai.

– Nu. Dar poate, la fel ca şi fratele meu, sînt prea înclinată să judec la repezeală.

– Atunci, te-am iertat.

Ea nu putu decît să zîmbească.

– Nu-mi ceream iertare.

– Ştiu.

Ea clătină din cap. El era încă plin de surprize... şi farmec.

Ea îi întinse paharul pe jumătate plin.

– Nu vreau să-mi epuizez urarea de bun venit.

Îl urmă la uşă. El se opri lîngă banca ei de lucru, de la intrare. Proiectul la care lucra era acolo, încă într-o fază de început, dar văzu fotografia rezemată de unelte. El o luă cu grijă şi o ţinu în lumină.

Era fotografia unui teren de golf, cu o căprioară şi puiul ei stînd pe loc, iar un steag triunghiular flutura în fundal. Amintirile îi năpădiră pe amîndoi – mîinile lui calde care o ţineau de talie în timp ce se balansa periculos prin capota deschisă a maşinii lui, cu aparatul în mînă, ca să facă pozele; imaginea aceea fugitivă pe care o zăriseră amîndoi; entuziasmul ei, care îi îmbujora faţa cînd se aşezase din nou pe scaunul de lîngă el. Nostalgia îl cuprinse, la simpla privire a foto-

grafiei. El îi dădu fotografia înapoi şi zîmbi.

– E ceva deosebit, zise.

Schiță un zîmbet, iar ochii ei se îmblînziră. El ştia ce însemnase pentru ea acel moment.

Îi făcu semne cu mîna, cînd ieşi pe uşă.

Ea se uită la fotografia din mînă. Reprezenta o scenă pe lîngă care alții ar fi trecut fără a arunca măcar o privire, dar el aprecia că, pentru ea, aceste privelişti erau mici miracole.

Fără să i se spună, el a înțeles asta.

Capitolul 8

Annie încărcă atentă, în maşina ei, cutia mare cu miniaturi sculptate şi închise portbagajul. Proprietara magazinului de *Decorațiuni Interioare Nina*, îi ceruse să-i aducă un set ca să le aranjeze în vitrinele firmei şi în casele prezentate.

Aceasta nu era marea şansă pe care o dorea, dar era un început, o nouă manifestare publică a muncii ei. Sculpturile ei vor fi văzute de mai mulți oameni. Pînă acum, doar cei care intrau în magazinul ei îi cunoşteau talentul. Îşi aranjă rochia cînd se aşeză pe locul şoferului. Era important să arate bine şi să ajungă la timp. Întîlnirea la Nina era pentru ora nouă dimineața. Ea pornea cu o jumătate de oră mai devreme.

– Vezi că se poate, îşi spuse. De acum încolo, voi pleca mai devreme la fiecare întîlnire, voi

conduce în limitele de viteză admise şi voi sosi înainte de vreme. Niciodată n-o să-mi mai bată inima, grăbindu-mă prin trafic, niciodată nu voi mai sosi arătînd de parcă am încheiat maratonul de la Boston, îşi spuse.

Avea să-şi schimbe stilul. Nu e vorba că pînă acum n-ar fi apreciat punctualitatea sau n-ar fi ştiut că e nepoliticos să întîrzii. Avea însă obiceiul să creadă că are mai mult timp decît avea în realitate. Absorbită de indiferent ce făcea, îşi dădea seama brusc că mai avea doar două minute ca să ajungă undeva. Era un obicei jenant şi pe deasupra, neprofesional.

Întoarse cheia de contact şi aşteptă un moment să se încălzească motorul, apoi înaintă pe alee şi ieşi în stradă. Trecînd în viteza a doua, mai acceleră puţin. Maşinuţa ei nu era prea grozavă, dar, de obicei, era mai rapidă decît acum.

Intră în viteza a treia, debreie şi apăsă pedala de accelerație. Tot nu prindea viteză. De cînd nu mai fusese la o revizie? Ridică din umeri şi băgă în viteza a patra. Întreținerea maşinii nu era o preocupare pentru ea.

Dar nici pentru fratele ei. El nici nu avea măcar maşină. Nu voia să contribuie la distrugerea stratului de ozon. Bear Malone mergea pe jos, îl luau alții cu maşina şi, cînd era foarte grăbit, lua autobuzul. Singurul motor pe care-l întreținea era cel

al fierăstrăului mecanic.

Annie zîmbi cînd se gîndi la asta. Din nu se ştie ce motiv, Bear era convins că fierăstrăul lui mecanic nu contribuia la poluarea aerului – la poluarea cu zgomot, poate, dar nu a aerului.

La al treilea semafor, maşina lui Annie o porni încet, lucru rar pe Colorado Springs. Mersul deveni şi mai lent după următorul stop. Începu să se îngrijoreze.

– Hai, Streak, nu-mi face asta acum. Arată-ți temperamentul mîine, sau săptămîna viitoare, dar nu acum.

Acceleră puternic. Maşina porni, apoi tuşi şi aproape că nu mai mergea.

– Bine, bine, spuse ea blînd. Am să fiu mai drăguță cu tine.

De-a lungul următoarelor cinci blocuri maşina lui Annie se tîrî – fără opriri bruşte. Dar, după alte şapte blocuri, ea înțelese că avea probleme. Streak tuşi, aproape că nu mai porni deloc la trei stopuri, unul după altul. Annie se uita deja pe stradă, după un garaj.

– Unde o fi o stație de service, cînd ai nevoie de aşa ceva? mormăi ea.

Observă uşile uriaşe ale unui garaj de service, alături de un magazin de maşini noi. Avînd nevoie de ajutor urgent, intră în parcaj.

Cîteva capete se întoarseră cînd maşina ei

hurducăi şi tuşi, trecînd pe lîngă şiruri de maşini noi, strălucitoare. În ciuda situaţiei neplăcute, îşi dădu seama că aceste maşini strălucitoare erau dintre cele mai scumpe maşini-sport din lume. Se uită în sus, la firmă: *McQuaid,* scria cu litere mari, roşii.

– Grozav, mormăi Annie, este pur şi simplu, grozav.

Nu-l mai văzuse pe Taylor de cînd trecuse pe la magazinul ei, în urmă cu două săptămîni. Ultimul lucru pe care-l dorea, era ca el să-şi închipuie că îl urmărea.

Se aşeză la coadă la service şi lăsă jos geamul, cînd un lucrător în halat alb se apropie. El se aplecă şi se uită la ea.

– Pot să vă ajut, doamnă?

Annie răsuci cheia de contact, iar motorul continuă să mai pîrîie şi să bocăne încă un minut. Închise strîns ochii, pînă ce motorul se opri de tot. Se simţea foarte stînjenită. *De ce să mi se întîmple tocmai mie? De ce acum? De ce aici?*

Se uită la lucrător.

– Puteţi s-o reparaţi?

– Sigur.

Tînărul îi deschise portiera.

– Trebuie să fiu undeva peste cincisprezece minute.

Era o urmă de panică în glasul ei.

– Nici o problemă. Camioneta noastră de serviciu s-a întors din cursa de ora opt. Putem completa hîrtiile şi puteți pleca în cinci minute.

– Minunat.

Annie se uită la ferestrele colorate ale salonului de expoziție şi speră că Taylor McQuaid nu stătea înăuntru să privească. Clătină din cap. Nu fi proastă, îşi spuse, probabil că şeful nu apare pînă la amiază.

– Aveți nevoie să luați cu dumneavoastră ceva din maşină?

Tînărul lucrător se uită la diferitele obiecte de pe bancheta din spate şi de pe podea.

Annie înghiți în sec, avea gîtul uscat. Avusese de gînd să facă ordine în maşină încă de acum o lună, dar niciodată nu avea destul timp pentru treburile astea nesuferite.

– Am o cutie în spate.

Începu să ridice capacul portbagajului, dar tînărul i-o luă înainte.

– Fac eu asta, doamnă, spuse el politicos. Cutia asta?

– Dacă ai putea să o ții drept...

– Nici o problemă.

Ea îşi atîrnă geanta de umăr şi îl urmă la biroul de service. Cum îi promisese, hîrtiile fură completate în scurt timp. Îi arătă o camionetă gri parcată în fața salonului de expoziție.

– Am să-i spun administratorului de la service că aveți nevoie să mergeți undeva, iar el va trimite imediat un şofer.

Dădu să ridice cutia de pe tejghea.

– O duc eu!

Annie întinse însă mîna după cutie.

– Nu-i nevoie. Nu e grea, iar dumneata mai ai şi alți clienți.

El făcu un semn de aprobare din cap şi se îndreptă spre bărbatul care aştepta la rînd, după ea.

Annie îşi luă cutia şi ieşi afară liniştită. Doi bărbați în salopete albastre împingeau maşina ei într-un loc de lucru. Ea privi în altă parte, ca şi cînd n-ar fi văzut în viața ei maşina aceea. Streak îi acaparase suficient atenția, pentru o zi. Deşi nimeni de aici nu-şi bătuse joc şi nu se purtase urît cu ea, se simțea umilită. Maşina ei arăta ca o rablă, într-un magazin elegant ca acesta.

Se grăbi spre camionetă. Spre uşurarea ei, era goală. Se urcă pe locul pasagerului din față şi îşi puse cutia pe bancheta din spatele ei. Controlîndu-şi ceasul, calculă că, dacă pornea acum, camioneta abia dacă va ajunge la timp la *Decorațiuni Interioare Nina*.

Era îngrozită la gîndul că va trebui să explice întîrzierea cu aceeaşi veche scuză, probleme cu maşina. Majoritatea oamenilor nici nu o mai cre-

deau. Uitîndu-se din nou la ceas, începu să aibă îndoieli. Poate că tînărul şi simpaticul lucrător uitase să-i spună administratorului să trimită şoferul. Poate ar trebui să se ducă înăuntru să controleze. Era ultimul lucru pe care dorea să-l facă, dar nervii ei încordați nu-i permiteau să mai aştepte.

Deschise portiera şi puse un picior pe treaptă, cînd auzi deschizîndu-se uşa şoferului şi zări un bărbat urcîndu-se pe locul de lîngă ea.

– Slavă Domnului că ai venit, mormăi ea închizînd uşa din partea ei. Cînd se întoarse să dea adresa şoferului, ochii ei se făcură mari.

– Îmi pare bine să aflu că mi-ai simțit lipsa, spuse Taylor blînd, întorcînd cheia de contact. Încotro?

– La *Decorațiuni Interioare Nina.*

– Cunosc locul.

Întoarse camioneta şi se apropie de stradă, aşteptînd să se înscrie în trafic.

Ea se uită fix la el, fără să-şi creadă ochilor.

– Nu-i politicos să te uiți fix, îi aminti el glumeț, fără să-şi ia ochii de la circulație.

Ea roşi, amintindu-şi cum îl dojenise ea cu aceleaşi vorbe, în drum spre concursul de gătit.

– Scuză-mă, dar nu mă aşteptam ca şeful să conducă o camionetă de serviciu.

El rîse.

– Ce crezi că fac? Dorm toată dimineața şi pe urmă mă duc să-mi fac unghiile?

– Cam aşa ceva.

– Păi, de fapt, cînd nu sînt aici, sînt singurul om care nu are nevoie de un înlocuitor. Dacă te gîndeşti bine la asta, înseamnă că eu sînt persoana cea mai puțin importantă aici. Aşa că, dacă cineva lipseşte că are gripă sau altceva, eu îl înlocuiesc acolo unde e nevoie, cel puțin în orele noastre de lucru.

Ea clătină din cap.

– Nu mi te pot închipui într-o salopetă pătată, alergînd să schimbi uleiul în douăzeci şi cinci de minute sau mai puțin.

– Stai pe-aici, să vezi ce iute sînt.

Ea clipi spre el.

– Ce vorbeşti?

Amîndoi rîseră, apoi tăcură, gîndindu-se la acea dimineață, demult, cînd ea era în brațele lui, pe patul acela pentru luna de miere.

Un beculeț se aprinse la un post de emisie-recepție montat la bord.

– Taylor! Răspunde, Taylor!

El ridică microfonul şi apăsă un buton.

– Roger? Eu sînt, Taylor. Răspunde, Sally!

– Avem un apel de urgență de la Casa de copii. Autobuzul şcolii s-a defectat din nou şi copiii trebuie să fie duşi, că întîrzie la şcoală. Poți

face o cursă pînă acolo?

Privirea lui Taylor se îndreptă spre Annie şi lăsă butonul, ca să nu fie auziți.

– Ce zici? Poți întîrzia cîteva minute? E în drum.

Uitîndu-se la ceas, ea deschise gura să-i spună că, şi aşa, nu mai ajungea la timp la întîlnire; apoi oftă şi ridică din umeri.

– Bine.

Se părea că, fie că pornea devreme sau nu, era sortită să nu ajungă la timp.

Cîteva minute mai tîrziu, Taylor opri în fața unei clădiri lungi de beton. Uşa din față se deschise şi zece copii ieşiră în rînd, îndreptîndu-se spre maşină.

Taylor sări jos şi deschise uşa laterală. Cînd copiii se îngrămădiră pe cele trei bănci, Annie îşi luă cutia şi o puse jos pe podea.

–Hei, Taylor, cînd mai mergem iar la pescuit? strigă cel mai înalt, un băiat care părea să fie de origine americano-indiană.

– La circ, strigă altul, să mai mergem la circ!

Un băiat slăbuț, din ultimul rînd, se ridică vrînd să fie auzit.

– Să înotăm, spuse el, am putea merge să înotăm, ca altădată.

– Nu, strigă cel mai înalt, e prea frig pentru înotat, prostule, doar dacă vrei să-ți înghețe...

– Țineți minte regulile, băieți, îi întrerupse Taylor cînd se urcă la locul lui. Țineți-vă gura şi aveți grijă cum vorbiți față de o doamnă.

– Ah, iertați-mă, spuse băiatul cel înalt, văzînd-o pe Annie pentru prima dată. Cine eşti dumneata?

– Ea e Annie Malone, spuse Taylor, întorcînd cheia de contact. Voi, domnilor, prezentați-vă singuri.

Cînd începură să se prezinte, ieşi din clădire o femeie solidă, de vîrstă mijlocie, şi se duse la geamul lui Taylor.

– Mulțumesc încă o dată, zise ea.

El dădu din cap şi ea arătă spre autobuzul galben din alee.

– Nu din cauza bateriei noi pe care ai pus-o. Mi-e teamă că, de data asta, este ceva mai important.

Era supărată.

– După-amiază, am să-l tractez, doamnă Henderson, cînd se mai liniştesc lucrurile la magazin. O să vedem ce putem face.

Femeia clătină din cap.

– Mulțumesc. De mult am fi mers pe jos dacă nu l-ai fi dădăcit ani de zile. Nu ştiu ce-o să ne facem dacă s-a stricat de tot de data asta.

– Ei, poate că Jaycee vă va cumpăra altul anul ăsta, dacă iese afacerea.

– Sper şi eu, Taylor.

Ea făcu semn cu mîna cînd el porni.

– Hei, ce-i aici în asta? Băiatul cel înalt, al cărui nume era Chip, arătă spre cutia pe care Annie o pusese pe podea. Gogoşi?

Taylor se uită în jos.

– Asta e a doamnei.

– Putem să ne uităm? Chip ridică un colț, cu vîrful pantofului de sport.

După schimbarea expresiei lui Taylor, Annie înțelese că el văzuse şi presimțea că urmează o mustrare la adresa lui Chip.

– Sigur, spuse ea blînd, ridicînd capacul. Îmi pare rău că nu-i nimic de mîncat.

Băieții se aplecară peste scaune să vadă.

– Oh, astea sînt statui, spuse Jeff. De unde le-ai luat?

– Eu le-am sculptat, din lemn.

Băieții se uitară mai de aproape.

– Cu un cuțit? întrebă Chip, cu interes.

Ea dădu din cap.

– Ai unelte speciale pentru treaba asta?

– Arată ca nişte ființe mici, spuse o voce din spate. Poți să le ridici ca să le putem vedea?

În timp ce Annie ținea figurinele una cîte una ca tinerii să le privească şi să le aprecieze, Taylor opri în fața şcolii. Coborî, ca să deschidă uşa, apoi băieții mai mari coborîră perechi.

– La revedere, Annie, strigară ei. Ne mai vedem, Taylor. Mulțumim.

Apoi veni rîndul celor trei mai mici, din spate. Taylor îi luă jos, unul după altul. Ultimul se întoarse spre Annie, înainte de a coborî.

– Pot să văd şi eu? întrebă el, moale. Nu m-au lăsat să văd.

Annie scoase capacul. Ochii copilului se lărgiră. Întinse mîna. Pot să le ating?

Ea aprobă din cap şi puse sculptura ce înfățişa un băiețel, în palma lui.

– Ah, spuse el uimit. Ochii i se întristară cînd i-o înapoie. E frumoasă, zise el.

Copilul părea să aibă doar cîțiva ani, dar ochii lui, de un albastru pal, arătau mai maturi şi trişti. Annie îi închise degetele peste sculptura din mîna lui.

– E a ta.

Ochii copilului se aprinseră de speranță, apoi se întunecară de îndoială.

– E pentru mine?

Ea aprobă din cap.

– Vreau să fac şi eu aşa ceva. Poate am să capăt un cuțit de la bucătărie şi un băț vechi.

Ea clătină din cap.

– Nu face aşa ceva. Poți uşor să te tai, dacă nu înveți să sculptezi cum trebuie.

Copilul se întristă.

– Uite ce, dacă vii la mine la magazin, te învăț să sculptezi cum trebuie.

Fața i se lumină.

– Pe mine? Numai pe mine? Poate să mă aducă Taylor?

Annie se răsuci în scaun ca să se uite la Taylor, iar el aprobă din cap. Ea se uită la băiețel.

– Dacă te lasă cei la care locuieşti.

– Sigur. Pe domnişoara Henderson n-o deranjează.

Taylor puse mîna pe umărul băiatului.

– Va trebui să-ți faci mai întîi lecțiile.

Băiatul aprobă.

– Am să le fac. Apoi se uită la Annie. Mulțumesc.

Ea îi zîmbi.

– Cum te cheamă?

– Lumea pe-aici îmi zice Flecar... dar numele meu e Brian.

– Bine, Brian, poți să-mi spui Annie.

El o privi cu timiditate.

– Pot să vin sîmbătă?

Ea îi zîmbi şi aprobă din cap.

– Dacă te înțelegi cu Taylor şi cu domnişoara Henderson.

Brian întoarse nişte ochi rugători spre Taylor.

– S-a făcut, zise acesta. Sîmbătă. Dar mai bine şterge-o. Întîrzii la ore.

Brian se uită din nou la Annie.

– La revedere, zise el moale, cînd sări jos din maşină.

Ea îl urmări cărîndu-şi cărţile pe trotuar, ţinînd sculptura strîns în pumnişorul lui.

Cînd Taylor porni motorul, se uită la el.

– Cîţi ani are Brian?

– Nouă.

– E atît de mic pentru vîrsta lui!

Taylor dădu din cap.

– A avut probleme. E la *Casa de copii* de vreo şase luni – se întoarse să se uite direct la ea – şi pot să-ţi spun că ţi-a vorbit mai mult decît l-a auzit cineva, de cînd a sosit acolo.

– Cred că îţi petreci ceva timp cu băieţii ăştia.

– Îmi face plăcere.

Ea privi drept înainte, gînditoare, cînd el intră din nou în trafic.

– Se pare că ar vrea să vină fără ceilalţi.

– Pînă acum, a fost un singuratic. Eu încerc să iau băieţii în activităţi de grup, de cîte doi sau trei, uneori şi individual, cînd pot. Băieţii aceştia trăiesc împreună atît de mult timp, încît nu e de mirare cînd unul dintre ei vrea să fie singur cînd face un lucru deosebit.

El o privi cu ochi plini de căldură.

– Cred că tu însemni ceva aparte pentru Brian.

Ea clătină din cap, cu o urmă de zîmbet pe buze.

– Mă uimeşti mereu, McQuaid.

Annie se simți uşurată, cînd Nina fu atît de încîntată de sculpturile ei miniaturale încît nu se mai preocupă de întîrzierea ei. Cînd mai comandă încă două duzini, Annie fu extrem de bucuroasă.

– Nu era McQuaid cel care ți-a adus pachetul aici? o întrebă Nina indiferentă, în timp ce scria comanda.

Annie dădu din cap.

– Am avut probleme cu maşina, azi-dimineață, şi el a condus maşina de serviciu.

– El a condus? Ia te uită! Taylor McQuaid să conducă maşina de serviciu, cînd ar putea să folosească un Jaguar, un Porsche sau orice maşină vrea.

Annie traversă camera, pretinzînd că o interesează o figurină şi sperînd că Nina va abandona subiectul.

– Taylor McQuaid! spuse Nina, visătoare. Ce n-ar da orice femeie nemăritată să pună mîna pe el. E un vînat bun.

– Nu mă pricep.

Annie puse repede figurina jos şi sunetul avu ecou.

– Pardon.

Brusc, se simţi nesigură pe ea şi nu ştia de ce.

– Vine să te şi ia de aici?

– Poftim? întrebă Annie uitîndu-se la figurină ca să fie sigură că nu s-a întîmplat nimic rău cu ea.

– Am întrebat dacă Taylor McQuaid vine să te ia de aici. Ai spus că maşina ta e la el, la reparat, nu?

– A, da, este.

Taylor se oferise să vină să o ia; trebuia doar să-l sune. Dar, în acest moment, era ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă. Nu avea nevoie ca pe telefonul fără fir al bîrfei, numele ei să circule legat de al lui Taylor, făcîndu-se speculaţii cu privire la durata distracţiei lui cu o sculptoriţă.

Ea încercase să se ţină departe de bîrfe, dedicîndu-şi timpul muncii, pentru a studia cu unii dintre cei mai buni artişti locali. Nevrînd să ajungă în gura lumii, a preferat totdeauna să fie respectată pentru ce reprezenta ea şi nu pentru ce ar reprezenta prietenul ei.

Uitîndu-se pe fereastră, zări o staţie de autobuz în colţ.

– Mă întorc cu autobuzul, îi spuse ea Ninei.

Ştii cumva orarul acestora?

Drumul spre casă cu autobuzul îi dădu lui Annie timp să se gîndească. Taylor era mult mai mult decît se aşteptase să fie.

În foarte multe privinţe, nu se asemăna cu imaginea locală despre el. Era bun, atent, generos şi destul de modest. Dar această reputaţie pe playboy îi era atribuită fie din cauza prietenilor, fie din cauza maşinilor, fie – deşi ea nu voia să admită asta – din cauza femeilor.

Cu cît îl cunoştea mai bine, cu atît se simţea mai atrasă de el. Dar ca să se lege de Taylor McQuaid, ar fi fost o greşeală din partea ei. N-ar trebui să se gîndească decît la o simplă prietenie. Dacă ar putea rămîne prieteni platonici, atunci poate că legătura ar dura mai mult decît cîteva săptămîni sau luni. Logica şi experienţa îi spuneau că a fi iubita lui Taylor ar putea fi emoţionant, dar nu ar fi ceva de durată.

Ea avea planuri şi vise. N-avea nevoie de tulburări şi dezamăgiri. Nu era uşuratică de felul ei. Dacă s-ar îndrăgosti, ar face-o cu toată inima.

În după-amiaza aceea, sună la service şi află că maşina ei era gata. Merse pe jos de-a lungul cîtorva blocuri, pînă la staţia de autobuz. Bear o instruise în legătură cu traseul acestora şi, după ce schimbă de două ori autobuzul, ajunse la magazinul lui McQuaid.

Acelaşi tînăr care o ajutase în dimineaţa aceea, se apropie de ea la biroul de service.

– Reparaţiile sînt gata, dar mai durează cîteva minute. Acum vă spălăm maşina şi o ştergem.

– N-am cerut să fie spălată.

– Asta intră în service, doamnă.

Annie se uită la nota de plată, dar spălatul nu era trecut. Acolo unde îşi ducea de obicei maşina, nu făceau nici un fel de gratuităţi. Şi, spre surprinderea ei, chiar şi preţul reparaţiei era acceptabil.

– Deci, maşina funcţionează din nou, zise ea, completînd un cec.

– Da, doamnă, şeful a încercat-o personal, azi după-amiază.

– Nu e cam neobişnuit aşa ceva? Cuvintele i-au scăpat, înainte de a le putea opri.

– Nu chiar, doamnă. El se interesează personal de fiecare sector. Dacă doriţi, avem răcoritoare în sala de aşteptare.

Annie se uită peste capul lui prin uşile deschise. Era o frumoasă după-amiază de toamnă.

– Cred că am să aştept mai curînd afară.

Tînărul zîmbi şi ea trecu prin uşa din spate, oprindu-se o clipă să se uite la vîrful Pike. Privirea îi zbura spre nori şi dincolo de ei. În unele locuri, norii albi, pufoşi, acopereau soarele, făcînd uriaşe pete de umbră pe munte.

În spatele magazinului de maşini era o supra-

față împădurită, unde iarba dintre uriașii brazi și molizi fusese tunsă ca într-un parc. Ea se plimbă pe afară, apoi zări un autobuz galben de școală, parcat în umbra clădirii. Curiozitatea o atrase lîngă autobuz. Litere mari, negre, îi confirmară ce bănuise: *Casa de copii, Colorado Springs.*

Un geamăt se auzi de sub autobuz, în timp ce un bărbat în salopetă pătată de ulei ieși de sub mașină. Cînd se ridică în picioare, ea îl recunoscu pe Taylor McQuaid.

– La naiba, mormăi el.

– Chiar atît de rău e? întrebă ea, văzînd cauza necazului său.

Speriat, el se întoarse. Un zîmbet îi apăru pe față, cînd o văzu, apoi fața i se întristă cînd se uită la autobuz.

– Mi-e teamă că da. Motorul e pe ultimii metri și l-am mai reparat de cîteva ori. E timpul să-l dăm la fier vechi și să cumpărăm altul.

– Pot să-și permită?

– Nu. Scoase o cîrpă din buzunarul de la spate și începu să-și șteargă uleiul de pe mîini. De aceea l-am tot dădăcit mereu.

Ea își înclină capul uitîndu-se în sus la el, văzîndu-l în alt fel, recunoscînd în sinea ei, în cele din urmă, că bărbatul acesta însemna mult mai mult decît imaginea lui de playboy.

– Și, ce vor face? întrebă ea. Mai au înainte

cea mai mare parte din anul şcolar, nu-i aşa?

El aprobă din cap, arătînd cam obosit.

– Deocamdată, autobuzul şcolii o să vină să ia copiii, dar *Casa* are nevoie de un vehicul care să-i transporte şi în alte locuri. Plănuim o acţiune de binefacere, ca să adunăm bani pentru un autobuz bun, demn de încredere. Bătu cu palma în metalul vopsit în galben. Am nişte idei în privinţa asta.

– Sînt sigură că ai.

Capul lui se întoarse în direcţia ei, nu pentru că vorbele ei sunaseră sarcastic, ci tocmai dimpotrivă. Înainte, vocea ei lăsa să se înţeleagă că ea îl considera un uşuratic, tot timpul cu gîndul la următoarea sa cucerire feminină, inclusiv la ea. El recunoştea totdeauna acest ton care spunea: te cunosc, te-am catalogat; iar aceasta îl enerva al dracului. Dar acum, tonul vocii ei era total nevinovat iar felul cum se uita în sus la el, aducea aproape a admiraţie.

Chiar şi plin de ulei şi murdărie, Taylor tot i se părea frumos lui Annie. Ochii lui erau mai albaştri decît cerul din Colorado, în timp ce-şi ştergea fruntea şi se pregătea să pună cîrpa în buzunar. Din impuls, ea întinse mîna spre el. Îi curăţă o pată de pe nas, apoi alta din scobitura bărbiei.

– Gata, spuse el cu un zîmbet blînd, care dispăru cînd privirea ei o întîlni pe a lui. Expresia

indulgentă din ochii lui avea un aer de intimitate, care o găsi fără apărare. Ea încetă să mai respire cînd el făcu un pas mai aproape. Brusc, aerul rece deveni sufocant. Inima începu să-i bată atît de tare, încît o simțea pulsîndu-i în urechi, îndepărtînd ciripitul păsărelelor de deasupra capului şi gălăgia care venea de la service-ul de alături.

Fața lui ajunse la cîțiva centimetri de a ei, privirea lui trecînd de la ochii ei măriți, în jos, spre buzele care îi tremurau uşor. Amîndoi ştiau că ea ar fi putut obiecta acum, ar fi putut da înapoi... dar amîndoi sesizară că acest moment trecuse.

Fără să o atingă altundeva, el îşi lipi buzele de ale ei. Sărutul era blînd, tentant, uşor. Se trezi că se apleacă spre el, vrînd ceva mai mult. În tot acest timp, o voce surdă de undeva din interior îi spunea să plece chiar acum, să se depărteze, să pretindă că nu se întîmplase nimic, dar mesajul suna foarte îndepărtat şi neclar, un mesaj pe care nu voia să-l audă, nu acum.

Buzele lui se mişcară din nou peste ale ei, de data asta cu mai multă simțire. O sărută din nou şi din nou, explorînd, gustînd, savurînd. Mîinile ei veniră să se sprijine de umerii lui, poate pentru echilibru, poate pentru a fi sigură că această nebunie amețitoare nu se va termina prea repede.

S-ar putea să nu se lase să se încurce cu el, dar n-avea de gînd să treacă prin viață doar între-

bîndu-se cum e să-l sărute şi să fie sărutată de el. Ultima dată, ea pusese capăt prematur sărutării lui încercînd să blocheze senzaţiile pe care i le-ar fi putut oferi. Dar, de data asta, era pe deplin conştientă de fiecare senzaţie, de nevoia adîncă ce izvora din ea, de dorinţa crescîndă pe care o simţea.

Ea îi întoarse sărutul cu o fervoare care îi surprinse pe amîndoi. El nu intenţionase să o atingă, dar braţele lui o înconjurară, trăgînd-o aproape de el. Săptămînile de aşteptare se terminaseră; orele cînd lucraseră alături fără măcar să întindă mîna să o strîngă, momentele de victorie care au trecut fără o îmbrăţişare, toate dispărură într-o înlănţuire devenită cu atît mai dragă cu cît fusese reţinută atît de mult timp.

De atîtea ori voise să o atingă, nu din motive de dragoste, ci din afecţiune. Dar privirea din ochii ei, tonul vocii ei, îl ţinuseră la distanţă. Atitudinea ei defensivă îi învinsese întotdeauna impulsul natural de a fi curtenitor şi spontan.

Dar, în acest moment, simţea mai mult decît afecţiune, era tandreţe... şi pasiune. Nu se putea apropia destul de mult de ea, nu o putea săruta pe cît ar fi vrut. Voia să se afle undeva departe, singur cu ea, ore întregi.

Şi ea simţea acelaşi lucru, cînd mîinile ei se afundară în părul lui des, trăgîndu-i capul în jos,

spre ea. Sărutîndu-i gura cu o abandonare pe care nu o cunoscuse niciodată, ea se minună. De unde apăruse acest izvor de pasiune? Avusese de gînd doar să ia o mostră, să guste, poate să memoreze buzele lui pentru zilele sau anii de singurătate ce vor urma. Dar un sărut a cerut altul, pînă ce ajunse să-şi dorească să fie singură cu el, să-l exploreze, să descopere mai mult.

Începuse să înțeleagă că era imposibil să experimentezi dragostea cu Taylor McQuaid, fără să devii obsedată.

– Domnişoară Malone!

Vocea venea spre ea de la distanță şi avu nevoie de cîteva secunde ca să o recunoască.

– Domnişoară Malone, maşina dumneavoastră e...

Vocea tînărului lucrător în halat alb se opri în mijlocul propoziției, cînd o zări în brațele lui Taylor McQuaid. Tînărul dispăru discret de unde venise, exact în clipa în care Annie era gata să sară în lături, cu sentimentul vinovăției. Îşi trecu degetele prin păr şi se aplecă în față ca să inspire adînc. Mîinile lui Taylor se întinseră spre umerii ei, ca s-o liniştească, s-o reconforteze.

Ea le dădu la o parte.

– Nu, trebuie să plec, spuse ea fără suflu, dar cu convingere. Trebuie să... să-mi limpezesc gîndurile.

– E-n regulă, spuse el simțindu-i confuzia şi vrînd să o asigure într-un fel că totul era în regulă şi că poate să-şi deschidă sufletul, că poate să trăiască.

Ea îl împinse la o parte.

– Trebuie să plec imediat.

O notă de disperare pătrunsese în vocea ei. Trebuia să plece acum, ca să-şi recapete echilibrul. Întorcîndu-se, plecă fără să mai rostească nici un cuvînt.

– Ne vedem sîmbătă, spuse el.

Paşii ei fură nesiguri, o clipă. Ar fi vrut să-i spună să uite şi de asta.

– Ne vedem sîmbătă, repetă ea, ca să nu-l dezamăgim pe băiețel.

Şi nici pe bărbatul matur, se gîndi el, dar nu-i spuse nimic. Ea mai făcu doi paşi, luptîndu-se cu gîndul că n-ar vrea să rănească un băiețel care fusese respins de prea multe ori. Continuă să meargă, fără să se uite înapoi, îndepărtîndu-se în timp ce aprobă din cap.

– Bine, pe sîmbătă.

Capitolul 9

Timp de trei zile, Annie se frămîntă dacă nu era cazul să-l sune pe Taylor şi să anuleze întîlnirea de sîmbătă. Dar, de fiecare dată cînd ridica receptorul ca să se scuze, vedea ochii trişti, pierduți ai lui Brian privind-o. Dacă ar anula vizita, nu ar face decît să-i sporească sentimentele de deziluzie şi izolare. Totuşi, amintindu-şi cum se simțise în brațele lui Taylor în după-amiaza aceea nebună, o apuca disperarea şi ar fi vrut să fugă cît mai departe şi pentru cît mai mult timp.

Ce se întîmplase oare cu hotărîrea ei de a nu se lega sufleteşte de el? *A dispărut precum ceața de dimineață,* se gîndi ea, simțindu-se dezgustată de propria ei slăbiciune. Ce-i drept, Taylor McQuaid nu era un ticălos, cum crezuse ea despre el. Învățase, fără să vrea, că el nu era un bărbat

înfumurat, ci era generos şi bun la suflet. Dar asta nu schimba faptul că se învîrtea în alte cercuri, că avea prieteni pe care ea îi găsea snobi, că avea mai mult farmec şi era mai bine făcut decît i-ar fi trebuit unui singur bărbat. El atrăgea femeile fără efort, iar bîrfa îl însoţea, fie că-i plăcea sau nu. El n-a stat niciodată prea mult cu o femeie – de ce ar face-o acum, cînd existau atîtea altele care abia aşteptau în jur.

Nu se putea ataşa de el. Ea nu se pricepea la relaţii amoroase întîmplătoare. Era un lucru pe care-l ştia bine în privinţa persoanei ei. Multe artiste duceau un stil de viaţă boemă, luîndu-şi iubiţi şi descotorosindu-se apoi de ei, fără să stea prea mult pe gînduri; ea, pur şi simplu, nu putea face asta. Uneori, ar fi dorit să fie şi ea aşa, i-ar fi făcut viaţa mai simplă. Dar nu putea nici măcar să adăpostească o pisică de pe stradă, fără să se ataşeze de ea. Cum naiba să aibă relaţii cu Taylor McQuaid fără să se îndrăgostească?

Pînă în urmă cu cîteva zile, cînd îl sărutase, crezuse că putea să-şi petreacă timpul cu el menţinînd relaţia la un nivel pur platonic. Se înşelase singură.

În timp ce umbla prin magazin, punîndu-şi uneltele la locul lor, se certa cu soarta.

De ce a trebuit să fie tocmai el? De ce un tip oarecare de pe stradă nu o putea face să simtă la

fel? De ce tocmai Taylor McQuaid? Un sfărîmător de inimi!

Ochii i se opriră asupra ceasului mare, şcolar, de pe perete. Era ora zece dimineața. Poate că Taylor nu va apărea. Această perspectivă o umplu de uşurare dar o chinuia deziluzia. Prinsă în emoții conflictuale, alergă la uşa din față şi ridică jaluzeaua, ca să întoarcă anunțul de la ÎNCHIS la DESCHIS.

În acel moment, cînd ridică ochii, îl văzu prin fereastra uşii, stînd pe treptele de la intrare, privind-o drept în ochi, cu mîna micului Brian prinsă în mîna lui. Pe chipul bărbatului, văzu un amestec confuz de speranță şi nesiguranță; iar pe fața băiatului se citea acelaşi sentiment, dar într-un grad mai accentuat.

Ea deschise uşa şi schiță un zîmbet.

– Bună dimineața, domnilor, le zise ea, dîndu-se un pas înapoi. Intrați!

Ochii copilului se umplură de uimire cînd intră în magazin, iar capul i se întorcea încolo şi încoace, continuînd însă să-l țină strîns de mînă pe Taylor. O urmară pe Annie în colțul ei de lucru.

Ea se cățără pe o bancă pentru a se uita direct în ochii lui Brian.

– Ai vrea să bei ceva sau vrei o prăjitură?

Băiatul clătină din cap, apoi se uită la Taylor şi din nou la Annie.

– A, nu, mulțumesc.

Ea privi în sus, la Taylor.

– Tu ai vrea?

– Nu, mulțumesc, tocmai am terminat de mîncat la *Golden Arches.*

Annie zîmbi fără să vrea.

– Aici ai făcut băiețelul acela pe care mi l-ai dat? întrebă Brian.

Ea aprobă din cap.

– Aici sculptez mult. Clienților le place să mă privească lucrînd şi pot face multe, cînd nu este aglomerație.

Brian îşi trase mîna dintr-a lui Taylor şi începu să se plimbe încolo şi încoace, uitîndu-se la toate.

Îşi strînsese degetele într-un pumnişor şi, din cînd în cînd, îi arunca o privire lui Taylor.

– Se pare că voi doi aveți un pact, spuse ea blînd, întorcînd capul în direcția lui Brian. Se simțea mai în siguranță să privească la băiat decît la bărbat.

– Am avut o discuție despre comportare, la micul dejun, spuse Taylor liniştit, urmărindu-l pe băiat. Se străduieşte foarte tare să nu atingă nici un lucru fără permisiune.

La fel ca şi mine, *se gîndi Taylor privind-o, colțul gu*rii ridicîndu-i-se într-un fel de zîmbet.

Brian era atras de oamenii-jucărie. Un şir întreg era aşezat pe un butuc suspendat între două

mese. Fără să vrea, întinse mîna, apoi îşi aminti. Mîinile i se opriră în aer.

– Îmi dai voie, începu el timid, să-l clatin... puțin.

Brian arăta spre o sculptură de vreo douăzeci de centimetri ce reprezenta un bătrînel aşezat pe butuc. Era o replică a unei jucării vechi americane, o sculptură a unui tăietor de butuci, cu un mic topor în mîini. Din spatele lui, ieşea o sîrmă care se curba şi mergea pînă sub butuc, cu o mică greutate la capăt, ceea ce făcea ca jucăria să se legene ca un pendul.

– Sigur, spuse Annie zîmbind, pentru asta e făcut.

Brian îi dădu omulețului un bobîrnac cu degetul, iar figurina se clătină în sus şi în jos, de parcă ar fi tăiat buşteanul de sub picioarele lui.

Ochii lui Brian se luminară şi fața i se destinse într-un zîmbet. Inima lui Annie se umplu de bucurie, văzînd cum aerul de tristețe se transformă brusc în încîntare, în timp ce se juca cu jucăria pe care o sculptase ea însăşi.

El o privi hotărît.

– Vreau să fac şi eu una ca asta.

– Eşti sigur?

– A, da.

Mai atinse o dată jucăria şi rîse încet, cînd spărgătorul de butuci se clătină în sus şi în jos de

parcă ar fi spart o grămadă de lemne.

– Arată cam complicat, spuse Taylor cu o voce joasă, pe care doar Annie o putea auzi.

Ea dădu din cap gînditoare.

– Cred că o să te poți descurca.

Taylor profită de ocazie.

– Cine? Eu?

– M-am gîndit că poate vrei să participi şi tu la lecții.

În ochii ei era o sclipire de provocare cînd înclină capul ca să se uite la el.

Brian veni spre ei şi cu vocea ridicată de emoție zise:

– Ah! Taylor poate să învețe cu mine, desigur.

Inima lui avea suficient entuziasm pentru amîndoi, iar Taylor se trezi ridicînd din umeri drept acceptare.

– Grozav! făcu Brian.

Taylor constată că-i era imposibil să refuze acum, cînd băiatul arăta mai fericit ca oricînd, aşa încît îşi luă locul, după indicațiile lui Annie, în fața ei, la masa de lucru. Brian era aproape de ea.

Ea începu prin a le da cîte o bucată de lemn fiecăruia.

– Bear taie bucățile astea pentru mine, cu fierăstrăul.

Blocurile erau cam de forma şi mărimea jucăriei, dar nu semănau deloc cu produsul finit.

– Treceți-vă degetele peste lemn, ca să-l cunoașteți.

Instinctiv, Brian își plimbă degetele în sus și în jos pe bucata de lemn.

– E bine, spuse ea. Acum îl tăiem în direcția fibrei, ca să fie mai rezistent. Încercăm să nu folosim noduri sau locuri mai slabe, dar fiecare bucată de lemn își are personalitatea ei.

– Ca și oamenii? întrebă Brian.

Ea aprobă din cap.

– Ca și oamenii. Fiecare își are caracterul său propriu, slăbiciunea și tăria sa, în locuri diferite. Nu știi niciodată cum va arăta, pînă nu pătrunzi în el și îl cunoști. Fiecare are trăsăturile sale. Nu există două bucăți la fel.

– Așadar, vrei să spui că trebuie să explorăm cu atenție fiecare bucată de lemn, zise Taylor privind la ea. După cum n-ar fi înțelept să presupunem cum este cineva, fără să-i descoperim ascunzișurile. Asta voiai să spui, Annie, nu-i așa?

Ea înghiți în sec, uitîndu-se în altă parte.

– Cam așa ceva.

– Continuă, spuse el. Sînt fascinat.

Ea se uită în jos, ca să evite privirea lui pătrunzătoare, și arătă spre lăcașurile de lemn fixate în cuie, pe masă, în fața fiecăruia dintre ei.

– Este important să-ți sprijini lucrarea în aceste lăcașuri cînd lucrezi la ea. Acestea vor ține

blocul nemişcat, astfel încît să poţi folosi ambele mîini pe unealta de sculptat. Dacă ţii o mînă pe lemn şi o mînă pe unealtă, cu siguranţă că te vei tăia.

Brian o urmărea pe Annie şi îşi fixă blocul de lemn în unghiul drept al lăcaşului, în colţ, aşa cum făcuse şi ea. Ea le dădu fiecăruia un creion, apoi îşi luă şi ea unul.

– Acum, zise ea, o să desenăm mîinile tăietorului de lemne, cam pe-aici.

Trase două linii paralele pe bucata ei de lemn, iar Brian şi Taylor făcură acelaşi lucru pe ale lor.

– Aşa? întrebă Brian.

– E bine, spuse ea. Nu trebuie să te preocupe să fii foarte exact, cînd sculptezi artă populară.

Ea le dădu unelte în formă de V.

– Asta este o daltă în formă de macaroană, spuse ea. O vom folosi ca să îndepărtăm lemnul din jurul mîinilor, astfel încît acestea să iasă în relief.

Brian o urmări cum procedează şi îi imită mişcările. Îşi strînse buzele, concentrîndu-se asupra fiecărei tăieturi. Ea ridică privirea şi văzu o expresie similară pe faţa lui Taylor, în timp ce lucra.

– Exact aşa, zise ea. Totdeauna să vă ţineţi degetele în spatele uneltei, ca să nu vă tăiaţi.

Brian şi Taylor lucrau, dînd formă şi rotunjind lemnul care se cojea în bucle, în faţa dălţilor lor.

– E nostim, spuse Brian, uitîndu-se la Taylor.

– Daa, spuse Taylor preocupat, dar apăsă prea adînc şi dalta merse prea departe.

Annie înconjură masa ca să stea în spatele lui. Îşi puse mîna peste mîna lui, îndrumîndu-l cum să procedeze.

– Uşurel, spuse ea alintător. Lasă dalta să alunece doar pe lemn. Nu o forța.

Fața ei era lîngă a lui şi el nu rezistă să nu o privească. Cînd ea se uită la el, gîtul i se strînse convulsiv. Se părea că nu se mai putea apropia de el fără să reacționeze la atracția aceea magnetică. Mîna ei tremura uşor pe mîna lui.

– Cred că o să mă descurc, zise el, cu un ton mai defensiv decît intenționase, şi Annie se întoarse la locul ei, lîngă Brian.

– Nu trebuie să te simți prost, îi şopti Brian lui Taylor. Mulți copii nu prind repede la şcoală.

Gura lui Annie schiță un zîmbet reținut. Brian intenționase să-l liniştească pe Taylor, dar comentariul lui îi dădu o lovitură, fără să vrea.

– Îi spui bătrînului tău prieten că învață greu? întrebă Taylor, dar dalta lui se înfipse din nou prea tare în lemn.

Fruntea lui Brian se încreți, cînd se uită la Taylor.

– Tu ne spui totdeauna că a învăța mai încet e mai bine decît a nu învăța deloc.

– Da, asta cam sună a ceva ce am spus, aşa-i. Taylor privi la Annie, arătînd cam necăjit. E grozav cînd propriile tale vorbe se întorc împotriva ta.

– Ca acum, zise ea, gîndindu-se că, din ziua în care l-a întîlnit, nu făcuse nimic altceva decît să încalce propriile ei reguli.

Annie şi Brian îl urmăriră pe Taylor cum manevrează dalta şi cum procedează, aşa cum îi arătase ea. Ea le dădu o altă daltă, cu un mic canal, iar ei urmară îndrumările ei, dînd formă pălăriei omuleţului şi sprîncenelor lui stufoase.

– Chipul meu nu arată ca al tău, spuse Brian, ţinînd sculptura lui lîngă a lui Annie.

– Nici nu trebuie, îl asigură ea.

Taylor o ţinu în sus pe a lui.

– A mea nu arată ca a nimănui.

Annie aprobă din cap.

– Trebuie să fiu de acord cu tine în privinţa asta.

Lui Taylor i se lungi faţa într-o expresie de falsă disperare, iar Brian rîse, amuzat, de atmosfera lor de bună dispoziţie.

Annie le dădu apoi cuţite cu lamă scurtă.

– Acum e timpul să stăm jos şi să cioplim puţin.

Ei o urmară şi se aşezară pe bănci.

– Ţinem lemnul într-o mînă şi cuţitul în cealaltă, spuse ea, supraveghindu-l pe Brian în timp

ce acesta se ocupa de pantalonii omulețului ca să-i facă să intre în ghete. Ea îi arătă cum să folosească o dăltiță în formă de V ca să dea textură bărbii omulețului şi cum să-i facă ochii.

– Nu-i poți vedea fața foarte bine, spuse Brian.

– În arta populară, nu trebuie să fii exact, zise ea. În urmă cu o sută de ani, aveau nevoie de forme simple care să reziste la o folosire îndelungată. Un tată cioplea o jucărie pentru fiul său, iar băiatul îşi folosea imaginația ca să completeze amănuntele. Chiar şi Einstein credea că imaginația e mai importantă decît cunoaşterea.

Brian se uită la lemnul din mîna lui.

– Într-o bună zi, am să cioplesc şi eu unul din ăştia, pentru fiul meu.

Annie schimbă o privire cu Taylor şi amîndoi se uitară la orfanul de nouă ani care se gîndea deja la o familie a sa, cîndva.

– Pălăria e cam mare, nu-i aşa? întrebă Brian.

– Acum trebuie să fim atenți, sublinie Annie. Fibra lemnului face o cotitură, chiar aici. Dacă luăm prea mult, lemnul poate să se crape, aşa că o să ascuțim marginea ca să dăm iluzia că borul e mai mic decît e în realitate.

– Asta e una din trăsăturile lui? întrebă Brian încercînd un cuvînt nou.

Annie îi zîmbi.

– Da, răspunse ea. E una dintre acele surprize

care fac ca lucrurile să fie mai emoționante.

– Interesant că vezi lucrurile în felul ăsta, spuse Taylor.

Ea ştia ce voise el să spună. Ea afirmase că el era plin de surprize, dar era încă distantă față de el şi amîndoi ştiau asta. Ea se uită în altă parte, neputînd să-i întîlnească privirea.

Luă trei securi mici făcute de Bear; puse una lîngă Brian şi una în fața ei. Apoi, îi întinse una lui Taylor. El vru să o ia, dar ea îl privi în ochi:

– Poate ar trebui să o îngropăm şi să facem pace.

– Să îngropăm securea? întrebă el.

– E momentul, nu crezi?

Ea făcu o pauză şi el o privi în ochi. Ea înghiți în sec şi inspiră adînc, adunîndu-şi tot curajul.

– Eu am să încerc să fiu mai înțelegătoare, dacă şi tu o să încerci să fii mai răbdător.

Ochii lui se încălziră cînd îi luă securea din mînă.

– Consideră că am încheiat contractul.

Tensiunea dintre ei scăzu considerabil şi Annie începu să se bucure de lecție. Le arătă cum să facă o gaură cu un sfredel de mînă şi cum să vîre acolo coada securii, ca să stea fix, ca o scobitoare, între mîinile omulețului.

Brian făcu o gaură în spatele jucăriei şi Annie îi arătă cum să îndoaie o sîrmă de douăzeci de

centimetri, luată de la un umeraş de haine, şi să i-o înfigă în spate, apoi să o curbeze ca un arc şi să-i ataşeze la capăt o mică bucată de lemn. Puseră jucăria pe butuc şi îndoiră sîrma, ca să aranjeze pendulul, pînă ce obținură balansul.

Cu oarecare satisfacție, Brian îi dădu jucăriei lui un bobîrnac şi o urmări clătinîndu-se înainte şi înapoi, tăietorul lui de lemne lovind ascultător cu securea lemnul pe care stătea.

– Merge, anunță Brian cu mîndrie.

Taylor îl bătu pe umăr.

– Ai reuşit.

Brian se uita la Annie.

– Mulțumesc, spuse încet.

Ea îi zburli părul cu mîna.

– Acum ai vrea nişte lapte şi prăjituri?

– Poți fi sigură! spuse el, cu apetitul care îi lipsise cînd intrase pe uşa ei, dimineața.

Ea făcu şi nişte sandvişuri cu şuncă şi duse totul jos, pe o tavă mare. Între timp, Brian şi Taylor pictau cele trei jucării cu vopsele de ulei.

– Hei, Annie, strigă Brian cînd ea se apropie, omulețului tău i-am făcut cămaşă roşie şi pantaloni albaştri, aşa cum poartă Taylor.

Ea se uită la Taylor, care arăta splendid în cămaşa lui roşie sport şi în jeanşi albaştri.

– Nu e rău, spuse uşor cînd puse jos tava.

Brian lăsă deoparte pictatul începînd să mă-

nînce. După ce Taylor îşi termină sandvişul, se învîrti prin zona ei de lucru, uitîndu-se la şirurile de unelte aşezate la locul lor de pe peretele din scîndură de brad, remarcînd progresul noilor ei lucrări.

Se opri din drum, cînd recunoscu fotografia care zăcea lîngă un proiect. Era poza colorată a căprioarei şi a puiului ei, care traversau terenul de golf. Puse la loc fotografia şi se uită la lucrarea de lîngă ea. Înfăţişa o suprafaţă netedă a ierbii de pe terèn şi drumul ondulat din faţa lui. Alături, era forma, pe jumătate sculptată, a căprioarei.

Se întoarse, iar ea văzu în ochii lui lumina recunoaşterii.

– A început să capete formă. Cum o să o numeşti?

– *Rondul de dimineaţă*, spuse ea simplu.

El dădu din cap, gînditor.

– Se potriveşte.

Deşi erau la vreo trei metri distanţă, se simţea intimitatea împărtăşită a acelei amintiri comune.

– Aş vrea să o văd cînd va fi terminată.

Era gata să-i spună că o să-l cheme, dar apoi se răzgîndi. Între ei, lucrurile se puteau schimba oricînd, dintr-un moment în altul. Mai bine să nu facă promisiuni pe care să nu le poată ţine.

– O să fie aici, spuse ea, în cele din urmă.

– Şi, o să fie de vînzare?

– Probabil.

În situația în care se afla, ea știa că nu putea reține prea multe piese, fără să le dea pe piață.

– Aș dori să am prima opțiune – dacă nu ai nimic împotrivă, zise el, urmărindu-i reacția.

– În regulă, făcu ea, dîndu-și seama că se angajase la mai mult decît intenționase. Totuși, afacerile sînt afaceri, după cum îi amintea Bear.

– Uită-te la asta, Annie, spuse Brian, ridicînd ultima jucărie, după ce terminase să o picteze.

Ea își puse brațul peste umerii lui înguști, studiind cei trei tăietori de lemne.

– Nu știu care îmi place cel mai mult. Toți arată grozav.

Brian se uită în sus la ea, bucuros.

– Cred că tot al meu îmi place cel mai mult.

– Bine, spuse ea, ia-l pe care vrei.

– Pot să-l păstrez? Ochii lui erau plini de speranță.

Nesiguranța din vocea lui o întristă. Fuseseră, probabil, foarte puține lucruri în viața lui Brian pe care le putea numi ale sale, așa încît nu se aștepta să poată avea unele din ele, așa cum aveau alți copii.

– Desigur că o să-l păstrezi. Tu l-ai făcut.

El dădu din cap la logica celor spuse de ea.

– Atunci, tu îl păstrezi pe al tău și Taylor pe al lui, așa-i?

Ea zîmbi spre el.

– Dacă Taylor vrea tăietorul lui de lemne, poate să-l ia.

– Păi aşa şi speram, zise Taylor cu o figură de ultragiat. Am lucrat din greu la el, în timp ce voi făceaţi atîtea greşeli la jucăriile voastre.

Ei rîseră de el şi Annie le oferi platoul cu prăjituri. Taylor luă una cam în silă.

– Puteţi să mă faceţi să tac, cu o prăjitură, dar ştim cu toţii care e adevărul adevărat.

Brian rîse.

– Da, cred că ştim.

– Mare şmecher eşti, îi spuse Taylor, tachinîndu-l.

Clopoţelul de la uşă sună cînd intrară cîţiva clienţi în magazin. Auzind sunetul, Bear intră şi el în magazin, din camera lui de lucru, din spate.

– A, n-am ştiut că eşti aici, Annie, zise el. Se pare că ai oaspeţi. Am eu grijă de clienţi.

Ochii lui Brian se rotunjiră cînd se uită în sus, la uriaş, cu barba lui mare şi ochii căprui, strălucitori.

– Doamne, cine-i ăsta? şopti el, cînd Bear le arătă doamnelor cutia de sticlă cu miniaturi pe care voiau să le vadă.

– Fratele meu, răspunse Annie.

Brian se uită la ea, să fie sigur că nu glumeşte.

– Zău? Nu seamănă cu tine.

– Am avut acelaşi tată, dar mame diferite, zise ea simplu.

Peste masă Taylor auzea totul.

– Cînd erai mică, fratele tău te bătea? întrebă Brian, de parcă ar fi fost lucrul cel mai firesc din lume ca fraţii cei mari să-i chinuie pe cei mici.

Annie clătină trist din cap.

– Nu ne-am întîlnit, pînă n-am devenit oameni maturi.

– De ce? Era întrebarea inocentă a unui copil.

– Păi, începu Annie încet, alegîndu-şi cuvintele, tatăl meu ne-a părăsit, pe mama şi pe mine, iar mai tîrziu, a întîlnit-o pe mama lui Bear şi l-au avut pe el. Mult timp, Bear şi cu mine n-am ştiut unul de celălalt. Cînd a aflat că avea o soră, m-a căutat. M-a tot sunat la telefon, pînă ce am fost de acord să mă întîlnesc cu el într-o zi şi, curios, am devenit prieteni. Ridică din umeri. De atunci, lucrăm împreună.

– Ce s-a întîmplat cu tatăl tău? întrebă Brian.

Annie lăsă ochii în jos.

– A murit.

Brian se uită la ea, inocent.

– Acasă la fratele tău?

Annie ezită, înainte de a nega din cap.

– În vremea aceea, tatăl meu o părăsise şi pe mama lui Bear şi se căsătorise cu altcineva.

Brian dădu din cap înţelept.

– Şi tatăl meu a făcut aşa. Nici măcar nu ştiu unde s-a dus. Copilul se gîndi un moment, apoi se uită la Annie direct. Mai eşti încă supărată pe el?

– Pe tata? întrebă ea, luată prin surprindere de această întrebare neaşteptată. Se gîndi ce să răspundă, dîndu-şi seama că, dacă încerca să ocolească problema, el va simți. Ştia că, de regulă, copiii pot să detecteze minciunile. Radarul copiilor era prompt la pauze pline de înțeles şi la tonuri diferite, la nuanțele subtile.

– Am fost supărat pe el mult timp, spuse ea cu sinceritate, dar cred că încep să înțeleg unele lucruri. Poate că am să-l iert complet într-o bună zi.

Brian se uită la ea şi oftă.

– Da, poate că şi eu o să fac la fel.

Clienții ieşiră cu pachete sub brațe. Bear veni spre ei cu un aer satisfăcut pe față.

– Cum de reuşesc să-ți vînd lucrările tale, iar pe ale mele nu?

Ea îi zîmbi.

– Ei bine, află că ai noroc. După ce ai plecat ieri, am vîndut două scaune de ale tale unor copii de la colegiu, pentru clubul lor.

– Hei, asta o să te facă să fii numită vînzătoarea lunii, spuse Bear cu un zîmbet. Apropo, cine-i tipul ăsta bine? zise el, arătînd spre Brian.

Nu tu, urîtule, făcu el arătînd spre Taylor, care dădea din cap bine dispus.

Taylor întinse mîna peste masă ca să-l ia pe Brian de umăr.

– Ăsta-i omul meu de bază, îl cheamă Brian Jones. Brian, fă cunoştinţă cu Bear Malone. El e bărbatul care ciopleşte trunchiurile de copac cu un fierăstrău mecanic.

Fața lui Brian se umplu de uimire.

– Adevărat?

Bear zîmbi şi toată fața lui păru că se luminează.

– Asta fac eu.

– Pot să văd? Brian se uită la Taylor, pentru aprobare.

Taylor aprobă din cap şi Bear zise:

– Hai cu mine, atunci.

Brian îl urmă pe Bear, lungindu-şi pasul, încercînd să-l potrivească cu cel al bărbatului masiv.

Urmă o pauză neplăcută, în care Annie şi Taylor se uitară unul la celălalt. El îi zîmbi curios.

– În sfîrşit, sîntem singuri.

Ea recunoscu încercarea lui de a risipi tensiunea dintre ei şi rîse blînd.

– Vreau să-ți cer o favoare, spuse el.

– Ce anume?

– Cîțiva dintre noi am organizat o acțiune de binefacere, ceva elegant, cu cravată neagră, ca

să adunăm bani pentru un alt autobuz la *Casa de copii*. Va fi o licitație mută. O mulțime de întreprinderi din regiune au donat obiecte pentru vînzare. Mă gîndeam că poate vei fi de acord să donezi una dintre sculpturile tale.

Ea se uită în jur, întrebîndu-se ce ar fi mai potrivit.

– Ai vreo preferință?

– Vom fi bucuroşi cu orice ne vei da şi, în plus, cred că va fi o ocazie pentru ca o mulțime de oameni să-ți vadă munca.

– Pare interesant. Ce crezi că le-ar plăcea?

El se uită în jur.

– Unii dintre cei care participă, sînt amatori de sălbăticiuni, alții sînt vînători. Sînt sigur că oricare dintre păsările sălbatice în mărime naturală ar fi o lovitură.

Se duse spre păsările în mărime naturală expuse şi studie diversele sculpturi.

– Ce-ai zice de perechea de rațe sălbatice?

El zîmbi cînd se uită la masculul cu penajul verde, fantastic de irizat, şi la perechea lui cu penele ca de camuflaj şi cu ochii negri, blînzi.

– Foarte generos din partea ta. Am să fac din ele elementul principal al licitației şi voi pune o fotografie a lor pe coperta listei de vînzări.

Ea zîmbi.

– Mi-ar plăcea lucrul ăsta.

– Atunci, s-a încheiat afacerea? Îi întinse mîna, iar ea îşi puse mîna în mîna lui. El i-o strînse ferm şi adăugă:

– Desigur, ar fi în interesul tău să participi şi la licitație.

– Ar fi? întrebă ea aruncîndu-i o privire sceptică.

– Sînt sigur că, dacă te vor cunoaşte, asta va spori dorința de a licita. Şi cu cît urcă licitația, cu atît mai bine pentru tine.

Ea urmărea logica lui, dar simțea că mai există un alt motiv ascuns pe undeva.

– Înțeleg.

– Aş fi fericit să fiu însoțitorul tău în seara aceea, continuă el pe un ton obişnuit. Va urma un dineu şi dans. Sînt sigur că te-ai simți mai bine, dacă ai merge cu cineva pe care îl cunoşti.

El îi mai ținea încă mîna.

– Te gîndeşti la toate, domnule Blîndu.

El ridică din umeri, de parcă ar fi fost o chestiune în care nu putea face nimic.

– Este o propoziție afirmativă, domnişoară Malone.

– Şi cînd e mica petrecere?

– Sîmbăta viitoare.

Ea ridică din umeri.

– Cred că pot să-i fac loc în programul meu.

– Mulțumesc, domnişoară Malone. Iar copiii îți

mulțumesc şi ei.

Ea oftă, puțin supărată că el putea să o manipuleze cu atîta uşurință.

– Tu, afurisitule...

– Ei, ei, întrerupse el, fără drăgălăşenii. E un copil în camera alăturată, ştii doar.

– Atunci, o manifestare de afecțiune ca aceasta ar fi tot atît de nepotrivită, zise ea, retrăgîndu-şi mîna din mîna lui.

– N-aş fi chiar atît de sigur.

El o apucă de încheietura mîinii şi o trase spre el cu mai multă forță decît intenționase. Ea se izbi de pieptul lui, icnind. Cu fețele doar la cîțiva centimetri, ea i se uită direct în ochi şi se pierdu în acele lacuri de un albastru închis.

Încet, el îşi lăsă buzele peste ale ei şi o sărută, aşa cum dorise toată dimineața, în voie, cum trebuie. O ținu strîns, vrînd să-i alunge îndoielile care o făceau să-i reziste, să-l bănuiască, să nu aibă încredere în el.

Un moment mai tîrziu, ea se smulse de lîngă el şi se uită cu vinovăție peste umăr spre camera de lucru a lui Bear. Auzi vocea lui Brian. Deşi nu putea înțelege vorbele, tonul lui îi spunea că era încă fermecat de ceea ce îi arăta Bear.

Ea se îndepărtă şi îşi trecu degetele prin păr, încercînd să-şi stăpînească emoțiile. Taylor încercă să întindă mîna spre ea, cînd Brian veni

țopăind înapoi în cameră.

– Taylor! exclamă băiatul, Bear vrea să-mi dea mie asta.

Ridică o bucată de buștean de vreo treizeci de centimetri lungime. Pe partea din față, era cioplit un chip de indian, o față uimitoare, plină de mîndrie şi forță. Brian întoarse piesa în mîini, ca să arate că în spate coaja copacului se păstrase.

– Pot să-l iau, da?

– Dacă Bear nu se supără, spuse Taylor, cu un zîmbet indulgent.

– Ah, băiețe! zîmbi Brian. Vreau să mai vin şi sîmbăta viitoare.

– Tu şi băieții mergeți la pescuit cu consilierul orăşenesc, sîmbăta viitoare, îți aminteşti? zise Taylor.

– O!

Fața copilului se înnoură de perspectiva neplăcută de a dori să facă două lucruri, şi de a nu avea timp decît pentru unul singur. Apoi fața i se lumină brusc.

– Poate că vin sîmbăta cealaltă. Mă lași să mai vin?

– În sîmbăta aia mergem în excursie.

Ochii copilului se lărgiră cînd îi veni un gînd.

– Ştii... Annie ar putea să meargă şi ea cu noi. Şi ceilalți băieți o plac.

Impulsiv, el îşi băgă mîna într-a ei şi se uită în

sus, cu o expresie plină de speranță.

– Vrei să mergi cu noi, nu-i aşa?

– Păi... desigur că vreau, dar...

Fruntea lui Brian se încruntă, cînd auzi că urmează un „dar".

– Şi Taylor vrea să vii cu noi.

El se uită la Taylor ca să obțină un sprijin. Acesta dădu afirmativ din cap.

– Cred că e o idee foarte bună.

Taylor îşi încrucişă brațele şi se uită la Annie cu o expresie, de parcă se întreba cum va reuşi să iasă ea din încurcătura asta.

Brian o bătu pe Annie pe umăr.

– Mergem sus pe munte, unde este atît de frumos şi de curat. O să fie foarte răcoare. Te rog, vino şi tu!

Umerii îi căzură, învinsă. Nu putea, în sufletul ei, să-l dezamăgească pe Brian.

– Bine, vin.

– Grozav! izbucni băiatul strîngîndu-i brațul.

Privirea din ochii lui Taylor îi spunea că Brian nu era singurul mulțumit de hotărîrea ei.

Capitolul 10

A. M

Annie se uită la oglinda mare din spatele uşii dormitorului ei şi se analiză cu un ochi critic. Rochia neagră de cocktail îi dăduse bugetul peste cap, dar linia era clasică şi îşi spuse din nou că va putea să o poarte şi cu alte ocazii – deşi îşi cumpărase rochia doar cu gîndul la cum va reacționa Taylor McQuaid.

Chiar şi ciorapii negri, simpli, şi pantofii negri de antilopă pe care-i purta şi geanta de seară simplă gen plic, din mîna ei, erau alese ca să fie pe gustul lui, în aceeaşi măsură ca şi pe al ei.

Îşi tapă părul care îi încadra fața ca un nor, întrebîndu-se de ce a mai fost la un salon de coafură. Oftă, închise uşa de la dormitor şi intră în camera de zi, să vadă cît e ceasul.

De ce oare s-a angajat nu doar la o singură

întîlnire cu Taylor McQuaid ci la două? Diseară avea loc dineul cu dans şi licitaţia, iar săptămîna viitoare, excursia în munţi. Puteau oare să aibă întîlniri şi să menţină o prietenie îndelungată? Annie spera din tot sufletul că e posibil.

Răspunse la uşă, la a doua bătaie a lui. Cîteva secunde, nu putu decît să stea în uşă fără glas în faţa uluitoarei lui siluete în smochingul negru. Gulerul alb îi sublinia bronzul sănătos, îi punea în evidenţă zîmbetul de reclamă de pastă de dinţi şi îi adîncea albastrul ochilor. Aceştia, la rîndul lor, o apreciară deosebit cînd o priviră din cap pînă-n picioare.

Vorbele lui veniră încet.

– Eşti frumoasă, Annie!

Nu obişnuia să arunce automat complimente. Felul în care le rostea, le făcea să sune sincere.

– Mulţumesc.

Aş putea spune acelaşi lucru despre tine, se gîndi ea, dar lăsă cuvintele nerostite. Cînd ea se dădu într-o parte să-l lase să intre, el îi oferi o cutie cu o orhidee albă. După ce i-o prinse la rochie, cîteva momente mai tîrziu, el nu rezistă să nu-i fure un sărut rapid şi ea nu rezistă să nu-l lase.

După douăzeci de minute de mers cu maşina, sosiră la destinaţie. Un om de serviciu le deschise portiera şi apoi un valet luă maşina lui Taylor să o

parcheze. Pe Annie o izbi eleganța locului, cînd Taylor o conduse în *Broadmoor*, unul din cele mai vechi cluburi de odihnă din toată țara, așezat la poalele Munților Stîncoși.

Sala de bal era deja plină de oameni îmbrăcați de seară, care beau șampanie și se învîrteau în jurul meselor, ca să vadă obiectele expuse. Completau foi de hîrtie, pe care le aruncau în pălării negre de mătase, ca să participe la licitația fără strigare. Annie era uimită de varietatea obiectelor donate pentru licitație și bucuroasă de faptul că rațele ei sălbatice, sculptate manual, erau plasate la vedere.

Așa cum îi promisese, Taylor făcuse din ele obiectul principal al licitației. O fotografie color înfrumusețea lista obiectelor de vînzare, iar rațele ei se aflau pe primul loc pe listă, cu o frumoasă descriere a muncii ei și cu adresa magazinului.

Masa rotundă, îmbrăcată în alb, pe care erau rațele ei sălbatice, se afla în centrul camerei. Annie ar fi preferat să se uite de la distanță, dar Taylor o duse în centrul acțiunii și o prezentă licitanților interesați, care înconjurau masa.

Mulți păreau cu adevărat încîntați să o cunoască, comentînd cu entuziasm detaliile realiste ale sculpturilor. Biletele cu licitări continuau să umple pălăria întoarsă, așezată lîngă rațe.

– Tînără doamnă, i se adresă un bărbat cu păr

argintiu, dacă licitarea mea nu cîştigă această frumoasă pereche în mărime naturală, doresc să vă comand să-mi sculptaţi şi să-mi pictaţi o altă pereche, pentru mine.

– Voi fi fericită să o fac.

Încă alte cinci comenzi se adăugară, cu sugestii de noi lucrări.

– De fapt, raţele obişnuite sînt favoritele mele. Sînt mai colorate, spuse un tînăr de lîngă ea. Avea părul blond, lung şi un diamant mare îi strălucea la o ureche. Privirea din ochii lui, cînd se uită la ea, dovedea admiraţie nu doar pentru frumuseţea sculpturilor.

– Aveţi raţe de lemn în colecţie? întrebă el.

Ea dădu din cap.

– E o pereche chiar în vitrina magazinului nostru.

– Cu siguranţă că voi trece pe acolo, zise el apropiindu-se, pînă cînd Taylor făcu un pas aşezîndu-se între ei, ca din întîmplare.

– Sînt cîteva persoane pe care aş vrea să le cunoşti, spuse Taylor, luînd-o de acolo.

Cînd fură mai departe, el se aplecă la urechea ei.

– Trebuie să fii mai atentă la lucrurile astea. Unii beau prea mult, iar alţii sînt în căutare de cuceriri.

– Nu mai spune, zău? făcu ea cu o urmă de

ironie în glas, cînd se uită la el printre gene.

Taylor o așează la masa principală, alături de el, și o recomandă celorlalți de acolo. Masa a fost delicioasă, iar compania din jurul lor, prietenoasă. Annie crezuse întotdeauna că oamenii aceștia de societate se purtau rece și erau snobi față de o persoană ca ea, dar ei părură că o acceptă cu ușurință, unii fiind chiar uluiți de talentul ei.

După dineu, Taylor o conduse la ringul de dans. Lumina era slabă, iar el o strînse în brațe. Mîna ei se sprijinea de umărul lui. Sub stofa fină a smochingului, îi simțea mușchii puternici. Tîmpla ei îi atinse maxilarul și ea inhală parfumul atrăgător al coloniei lui. Simțea în ureche răsuflarea lui, mai limpede decît notele melodiei pe care o cînta orchestra din colț.

Abia de li se mișcau picioarele, dar coapsele li se atingeau. Căldura căuta căldură, în timp ce curbele ei moi se cuibăreau între unghiurile lui musculoase. Băgîndu-și capul în scobitura gîtului lui, îi asculta ritmul pulsului în ureche. Cumva se potriveau perfect, dansul lor fiind o tandră îmbrățișare pe muzică.

Se aprinseră luminile și maestrul de ceremonii bătu în microfon, ca să fie ascultat.

Taylor o luă pe Annie de mînă și se îndepărtară unul de altul.

– Acordați-mi atenție, doamnelor și domnilor...

rezultatul licitației a fost stabilit şi sînt gata să-i anunț pe noii proprietari ai minunatelor obiecte licitate în seara aceasta. De asemenea, am plăcerea să vă anunț că licitația a depăşit suma de anul trecut şi că, deci, *Casa de copii* va avea imediat autobuzul cel nou!

Urmă o rundă de aplauze, apoi începu citirea listei licitatorilor care au cîştigat.

Sculpturile lui Annie i-au revenit domnului cu părul alb, care îi lăudase opera în urmă cu cîteva ore. Ea se uită prin sală şi îl văzu stînd lîngă perechea de rațe sălbatice. Cu un zîmbet, el ridică paharul spre ea. Aerul de plăcere de pe fața lui era mulțumirea de care avea ea nevoie.

Serata se termină cînd oamenii îşi luară noile achiziții şi scriseră cecurile. Zeci de noi admiratori îşi notară numele magazinului ei şi adresa. Exact aşa cum prezisese Taylor, seara făcuse mai multă propagandă muncii ei, decît săptămîni de reclame.

– Vor trece luni pînă cînd voi putea realiza comenzile pe care le-am primit în seara asta, îi spuse ea lui Taylor, în drum spre casă.

– Ei, sper că totuşi vei avea timp şi pentru mine!

Ea făcu o pauză ca să pătrundă sensul vorbelor lui. El nu menționase niciodată un viitor pentru ei. De fiecare dată cînd se văzuseră, părea că

ar putea fi pentru ultima oară.

El încetini şi se uită la ea cu sprîncenele ridicate întrebător. Un zîmbet îi îmblînzi buzele.

– Cred că o să-ți fac şi ție loc printre toate astea.

Colțurile gurii lui se ridicară.

– Sînt bucuros să aud asta.

– Nu l-am văzut în seara asta pe Nathan Patrari, zise ea, ca din întîmplare.

El acceleră la o curbă, înainte de a răspunde.

– Domnul Patrari nu a primit invitație anul ăsta.

– Asta ai aranjat-o tu?

El rîse.

– L-am şters şi de pe lista mea de felicitări de Crăciun.

– Vai, vai, eşti nemilos!

– Sper că ți-ai dat seama deja că nu sînt ca el.

Fața lui căpătă un aer serios.

– Cred că am învățat atîta lucru.

El aprobă din cap, cu satisfacție.

– Ştii, tipul ăla cu părul lung, care spunea că te vizitează în seara asta, seamănă destul de mult cu Patrari, de parcă ar fi frați.

– Zău?

– Un băiețel bogat care se joacă de-a starul muzicii rock.

Annie simțea la el o notă de gelozie şi găsi că acest lucru e curios de reconfortant.

– Atunci, presupun că n-are nevoie de încă un membru în grup.

Taylor aprobă din cap.

– Îmi pare bine că îți dai seama de asta.

Umerii i se lăsară şi tensiunea din el păru să dispară.

E gelos, se gîndi Annie în sinea ei, şi o mică speranță păru să-i înflorească în inimă.

În fața apartamentului ei, Taylor se sprijini de cadrul uşii, în timp ce ea descuia.

– Doamne, mi-ar prinde bine o ceaşcă de cafea. Căscă şi îşi puse mîna la gură. Nu-mi place gîndul să conduc tot drumul pînă acasă, aşa adormit.

Annie deschise larg uşa şi îi făcu semn să intre.

– Înțeleg un apropo.

– Mulțumesc, spuse el trecînd pe lîngă ea, nu mă deranjează.

– Eşti imposibil, îl necăji ea, urmărindu-l şi aprinzînd lumina.

– Ține-o aşa şi s-ar putea să nu mai plec, spuse el glumeț, făcîndu-i semn cu degetul.

– A, ba da, ai să pleci, răspunse ea din bucătărie, altfel îl chem pe fratele meu.

Taylor îşi drese glasul.

– Acum nu joci cinstit.

Nici tu, se gîndi Annie, cînd se uită spre el şi

puse cafetiera în priză. A fi singură cu Taylor McQuaid, devenise o situație periculoasă pentru ea. Cînd era în brațele lui părea că-şi pierde autocontrolul. *Voi fi tare,* îşi promise, dar se întrebă pentru cîtă vreme.

În timp ce era ocupată în bucătărie, Taylor se învîrti prin apartamentul ei. Spera să găsească gata proiectul pe care ea îl numea *„Rondul de dimineață"*, dar acesta nu se afla acolo. În schimb, găsi o sculptură pe care nu o văzuse înainte.

Ridicînd mîna deasupra bibliotecii, în capătul îndepărtat al peretelui, luă mica sculptură. Avea forma unui cap de bărbat şi încăpea în palma mîinii lui. Se uită un moment la chipul acela, pînă să-l recunoască; era al lui.

În spatele lui se auzi zgomotul unei ceşcuțe puse pe farfurioară şi se întoarse. Ea privi la sculptura din mîna lui iar privirile lor se întîlniră un moment, înainte ca ea să se aplece să pună cele două ceşti pe măsuța de cafea.

Încercă să înghită, dar simțea un nod în gît, iar pulsul îi bătea nebuneşte. N-ar fi trebuit să lase sculptura aceea într-un loc unde el putea să o găsească. Ar fi trebuit să ştie că era riscant. Acum o găsise şi ce o să gîndească despre ea? Se simți stînjenită... descoperită... şi vulnerabilă, în timp ce el ținea în mînă sculptura care îl reprezenta.

Se întreba dacă sentimentele ei față de el se citeau uşor în lucrarea ei. Putea oare să vadă cît de mult începuse să-l admire? Putea oare să-şi dea seama după timpul pe care-l cheltuise sculptînd, cît de des fusese el prezent în mintea ei? Va şti oare, după acuratețea fiecărui detaliu, cît de bine îi memorizase chipul?

Ea schițase caracterul lui, pe care începuse să-l recunoască, în pomeții înalți, în nasul ferm, în maxilarul puternic. Prinsese sinceritatea din privirea lui directă. Aspectul lui serios îl prinsese în liniile de pe frunte, iar partea glumeață, în colțurile ridicate ale gurii. Totul era acolo, în lemn, ca oricine să poată vedea; singura persoană din lume care n-ar fi trebuit să vadă, după părerea ei, era însuşi Taylor.

Pentru că i se muiaseră genunchii şi pentru că spera să schimbe subiectul, ea se cufundă în canapea şi îşi fixă privirea spre uşa din față, în partea opusă a camerei. Trupul ei se încordă, cînd simți că el se aşează alături de ea. El îşi mişcă mîna aşa fel încît sculptura care-l reprezenta ajunse chiar sub privirile ei. Ochii o trădară, cînd se uită în jos.

– Are un nume? întrebă Taylor, cu voce joasă.

Ea scoase un oftat prelung şi privi spre el, apoi din nou la bucata de lemn din mîna lui.

– Cînd am început-o, intenția mea a fost s-o

numesc *„Studii de aroganță"* Pentru o clipă făcu o pauză ca să-şi adune curajul, apoi continuă: Acum, ştiu că titlul nu e potrivit.

Taylor întoarse chipul pe care-l ținea în mînă.

– Nu mai crezi acum că arată chiar atît de arogant?

Ea dădu din cap.

– Pe măsură ce prindea viață în mîinile mele, pe măsură ce mi-am cunoscut mai bine subiectul... mi-am dat seama că aroganța nu era trăsătura esențială pe care încercam s-o prind.

– Şi ce trăsătură ai găsit în schimb? întrebă el blînd.

Ea îl privi şi în ochii ei se citea confuzie.

– Cred că mai încerc încă să mă lămuresc.

El puse cu grijă sculptura pe masă şi întinse mîna să-i prindă bărbia în palmă. Întrocîndu-şi fața spre ea, îşi lăsă privirea să-i studieze ochii, ochii verzi care îi urmăreau viziunile noaptea ca şi ziua, cînd visa cu ochii deschişi. Privirea îi trecu peste fața ei, o față pe care o considerase foarte frumoasă încă din clipa în care o văzuse prima dată, o față care, de atunci, ajunsese să însemne mult mai mult pentru el. Încet, îşi aduse gura asupra gurii ei. Buzele lui le atinseră pe ale ei cu blîndețe, gustînd, memorînd.

Ea şedea nemişcată, absorbind senzațiile atingerii lui. Se simțea total vulnerabilă şi deschisă în

fața lui. El îi putea citi emoția pe buze, la fel de ușor cum putea citi sentimentele sculptate în lucrarea ei. El știa ce știa și ea. Nu aveau nevoie de vorbe, doar de atingeri.

Cu blîndețe, o cuprinse în brațe și o ținu așa, mîngîindu-i părul, lăsîndu-și vîrful degetelor să o mîngîie în jos, pe spate, unde rochia avea un decolteu generos. Capul ei era sub bărbia lui, iar fața îi era lipită de rever.

Încet, Annie se îndreptă și se uită în ochii lui. Într-un fel, avusese un presentiment, din prima seară cînd intrase în apartamentul ei, că acest moment va fi inevitabil. Pe undeva, pe parcursul drumului, se îndrăgostise de Taylor McQuaid. Reușise să arate încredere, să nege, să ignore – pînă în momentul cînd el descoperise sculptura. Cînd a privit sculptura care îl reprezenta, a înțeles adevărul. Acum nu mai avea rost să-și ascundă dragostea și astfel, cu un oftat de resemnare, acceptă situația.

Poate că el era neisprăvitul pe care îl suspectase ea, sau poate că nu era. Nu mai avea importanță. Important era ce simțea ea și, pentru prima oară de multă vreme, avea să acționeze doar pe baza sentimentelor. Lumea nu-i oferea niciodată garanții, deși ea dorise totdeauna să fie altminteri. S-ar putea să nu mai existe o a doua noapte cu el, dar măcar va avea amintirea acestei

nopți, o va păstra pentru totdeauna în inimă.

Ea întinse mîna şi trase de un capăt al cravatei lui, pînă cînd nodul se desfăcu şi cravata căzu. El rămase nemişcat, cu ochii în ochii ei, în timp ce ea îi descheia primul nasture de la cămaşă, apoi unul cîte unul, pe ceilalți.

După ce aşteptase atît, era foarte surprins de cele ce se întîmplau. Săptămîni în şir, aşteptase ca ea să-l îndrăgească, să uite imaginea pe care şi-o făcuse despre el şi care îl deforma, să înceapă să-l cunoască şi să țină la el, aşa cum şi el începuse să țină la ea.

De atîtea ori voise să o grăbească, dar se străduise să fie răbdător. Îşi dăduse seama de mult că această decizie trebuie să fie a ei, altfel ar fi urmat regrete. Şi ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit să-l vadă a doua zi în ochii ei, era remuşcarea.

Ridicîndu-se încet în picioare, ea îl luă de mînă. Fără o vorbă, îl duse la uşa dormitorului ei. Împinse uşa şi aceasta se deschise larg. Razele lunii ce se strecurau prin perdelele de dantelă, luminau cuvertura albă de pe patul cu baldachin. El rămăsese în deschizătura uşii.

Era o cameră mică, modestă, plină de lucruri simple. Aici nu erau saltele în formă de inimă, nici cearceafuri de mătase, nici duş *Jacuzzi,* nici lumînări aprinse – nici unul din lucrurile pe care le

experimentase el înainte. Cum s-ar putea compara ceea ce avea ea de oferit, cu interludiile romantice de care se spune că se bucură cei din societatea înaltă?

– Nu e prea elegant, spuse ea.

– Locul nu are importanță.

– Important este cel care este aici, nu-i așa? zise ea căutînd puțină încurajare. În ciuda sentimentelor ei pentru el, nu voia ca ea să fie doar o linioară în plus la baldachinul patului lui, un nume în plus în carnețelul lui negru.

– A, da, fu el de acord, răguşit, important este *cine* şi *cînd*...

Abia atunci îşi dădu ea seama de cîtă reținere a dat dovadă, în atît de multe ocazii... chiar şi în apartamentul nupțial.

– Acel *cînd* pare inevitabil, şopti ea, dar şi acel *de ce* trebuie să aibă importanța lui.

– De ce? repetă el, privind-o în ochi. Pentru că aşa a fost scris.

Privirea plină de dragoste din ochii lui era de ajuns. Ea se predă dorinței pe care şi-o reținuse atît de multă vreme, în timp ce îşi înfăşură brațul pe după gîtul lui. Băgîndu-şi degetele în părul lui des, decise să se lase în voia oricărei fantezii. În seara asta, nu vor exista rețineri.

El se lăsă, dus de instinct, să facă ceea ce dorise din prima seară cînd o vizitase în apar-

tamentul ei: o luă în brațe şi o duse la pat.

Acolo n-avea de gînd să se grăbească; o va alinta. Va avea grijă să-i arate că era ceva aparte pentru el. Îi scoase pantofii pe rînd, apoi îşi trecu degetele peste gleznele ei şi îi mîngîie picioarele frumoase. Masînd-o în dosul genunchilor, degetele lui rămaseră la nivelul tivului şi i se uită în ochi. Ea stătea complet întinsă, cu capul pe pernă, cu părul împrăştiat în jurul obrazului.

Degetele lui lungi dispărură sub rochie şi el văzu colțurile gurii ei ridicîndu-se, cînd îi mîngîie pulpele tari. Eliberă un ciorap de nailon şi îl trase încet, de-a lungul piciorului, lăsîndu-şi vîrfurile degetelor să alunece pe pielea ei netedă, mătăsoasă. Aruncă în sus ciorapul şi se duse după al doilea, cînd primul mai plutea încă în aer.

Cînd se aşeză pe pat lîngă ea, ea se ridică şi îl sărută. Blînd, el îi sărută uşor gîtul, ca o atingere de fluturi, în timp ce îi trăgea de pe umeri bretelele rochiei. Degetele lui descoperiră fermoarul într-o parte şi îl deschiseră. Rochia îi căzu în falduri. Ea se culcă, şi el i-o scoase peste şolduri şi peste picioare.

În lumina lunii, o privi îmbrăcată doar în lenjeria de corp de dantelă neagră, pe care o alesese avîndu-l pe el în gînd.

– Ah, Annie, exclamă el, încîntat, cu o voce răguşită.

Ea se ridică să-i stea în față.

–Acum e rîndul meu, zise ea, şi întinse mîna spre marginea patului, să-i scoată pantofii şi ciorapii. Muşcîndu-şi buza inferioară, ea îşi băgă degetele sub cămaşa lui descheiată şi i-o scoase peste umeri. Degetele ei tremurară uşor cînd îi desfăcură cureaua. Îi descheie nasturele din talia pantalonilor şi inspiră adînc cînd îi trase fermoarul.

El îşi lăsă jos cămaşa şi se ridică în picioare, stînd lîngă pat. Ea îşi auzea inima bătîndu-i în urechi cînd îşi băgă degetele în betelie. Trăgîndu-i în jos pantalonii şi şortul, îl auzi gemînd uşor, cînd mîinile ei îl găsiră şi îl mîngîiară intim. Din nou îşi dădu seama cît de mult se controlează el, lăsînd-o să-şi aleagă calea asta lentă.

Ea se ridică în genunchi, mîngîindu-l cu degetele ei sensibile. El îi cuprinse faţa în mîini şi îşi duse gura pe gura ei, plin de dorinţă. În timp ce sărutările lor se adînciră, degetele lui înlăturară ultimele bucăţele de dantelă de pe trupul ei şi mîngîiară locurile pe care le acoperiseră, tachinînd-o, înflăcărînd-o, umplîndu- i fiecare por cu o dorinţă fierbinte.

Cu numele ei pe buze, se lăsă jos pe pat, alături de ea, unde o iubi cu mîinile şi cu gura, arătîndu-i ce avea în suflet. Picioarele li se împletiră şi el se ridică deasupra ei. Ochii ei se

întunecară. Sărutîndu-i buzele, îl îndrumă spre ea. Apoi începu ritmul fără timp care le potolea focul şi totodată îl aţîţa.

Ajunseră la mai multe extazuri, pînă cînd se părea că plăcerea nu mai putea creşte. Atunci, ceva înflori în ei şi îi făcu să depăşească orice închipuire.

Mai tîrziu, ea stătea culcată în braţele lui, cu trupul satisfăcut şi cu inima plină de mulţumire. Nu-şi închipuise că el putea fi un iubit atît de tandru, nu se gîndise niciodată că o va iubi cu mîinile, cu trupul şi cu vorbele blînde.

Cînd îl întîlnise prima dată, presupusese că, la fel ca orice playboy, va fi preocupat de propriile lui necesităţi. Cînd îl cunoscuse mai bine, îşi dăduse seama că în multe privinţe nu era un bărbat egoist; dar abia în ultima oră descoperise cît de mult putea oferi.

Azi, inima ei era plină de admiraţie şi dragoste pentru el. Va fi dificil să renunţe la el şi imposibil să-l uite. El o alintase în aşa măsură, încît nimeni altcineva nu va mai putea suferi comparaţia. O întrista gîndul că l-ar putea pierde. Înlătură acest gînd, luptîndu-se să trăiască din plin această singură zi, să se bucure de acest timp petrecut cu el, să lase să se întîmple ce se va întîmpla.

– Trezeşte-te, leneşo, îi şopti el, sărutîndu-i pleoapele.

– Sînt trează, făcu ea visătoare.

El o luă în brațe şi o sărută, pînă se trezi de tot.

– De ce ai făcut asta?

– Ce am făcut? zise el privind în ochii ei.

– M-ai făcut să-mi fie din nou foame, tocmai cînd mă simțeam atît de satisfăcută.

– Chiar te-ai simțit, zău? Expresia de pe chipul lui reflecta mîndrie masculină. Bine, acum că am început ceva, pariez că te aştepți să şi termin.

– Ai ghicit. Se instală bine în brațele lui.

El oftă.

– Munca unui bărbat nu se încheie niciodată.

– Da, niciodată.

Ea întinse mîna după o pernă să o arunce în el dar, cum el o săruta fierbinte, mîna ei se opri în aer şi îşi schimbă cursul, cuprinzîndu-l.

Era aproape de amiază cînd o trase, în cele din urmă, sub duş. Dragostea o lăsase amețită şi leneşă.

– Grăbeşte-te, o împinse el cu afecțiune. Avem de făcut un drum lung cu maşina.

– Ce?

– Pentru că trebuie să mîncăm ceva şi să ne îndreptăm spre munți, aşa că să-ți iei aparatul de fotografiat.

Ea se întoarse spre el.

– Am şi eu un cuvînt de spus în toate planurile astea?

Mîinile lui începură să o săpunească în cercuri mici, de la umeri în jos, tot aşa cum făcuse cu spatele ei.

– Un cuvînt de spus? întrebă el, în timp ce mîinile lucrau mai jos.

– Sigur, poți avea ceva de spus. Ce voiai să sugerezi?

Ea închise ochii şi înghiți ca să-şi stăpînească dorințele pe care el le aducea din nou la suprafață.

– Nu-mi mai aduc aminte.

– Ce-o să mă fac cu tine?

Ea ridică din umeri.

– O să te gîndeşti tu la ceva. Sînt sigură.

O oră mai tîrziu, erau afară în răcoarea proaspătă a unei dimineți de noiembrie. Se urcară în maşina lui şi merseră cîteva intersecții mai departe pînă la un restaurant. După o gustare între micul dejun şi prînz, se îndreptară spre munți. Annie îşi puse cutia cu aparatul de fotografiat la picioare şi se lăsă pe spate, să se bucure de privelişte. Ceva mai tîrziu, intrară pe un drum particular şi trecură printr-o pădure de plopi, pini, molizi şi zadă, unde frunze uscate şi ace de brad făceau un covor pe întinsul pădurii.

Taylor încetini cînd se apropiară de o cabană

rustică, cu o verandă acoperită, uriaşă, care avea o priveliştе spre munte ce-ţi tăia respiraţia. Întinzînd mîna în compartimentul de mănuşi, el apăsă un buton de acţionare de la distanţă şi uşa garajului se ridică. El băgă maşina înăuntru şi închise uşa.

– Aşteaptă aici pînă aprind lumina.

Coborî şi apăsă un buton, înainte de a veni la portieră.

Cu un aer de mîndrie vizibilă, o duse sus, în interior.

– Aici e acasă.

Ea făcu un tur lent prin camera deschisă, uitîndu-se la ferestrele înalte dinspre priveliştе şi la uriaşul cămin de piatră care acoperea un perete.

– Îmi place, spuse ea, îndreptîndu-se spre etajera lungă de deasupra căminului. Buzele ei se ridicară într-un zîmbet, cînd descoperi jucăria cu tăietorul de lemne sculptat în ziua în care îl adusese pe Brian la magazin, la ea. Dădu jucăriei un bobîrnac uşor şi micul tăietor se clătină pe etajeră.

– Mă întorc imediat, spuse el îndreptîndu-se spre uşă. Trebuie să descarc maşina.

Ea dădu din cap absentă, îndreptîndu-se spre capătul etajerei ca să se uite la un grup de fotografii înrămate. Văzu un Taylor mult mai tînăr stînd în picioare alături de un bărbat mai în vîrstă,

lîngă o rablă pe jumătate asamblată. Bărbatul mai vîrstnic semăna atît de mult cu Taylor, încît trebuia să fie tatăl lui. Mai era şi altă fotografie cu ei, de data asta împreună cu o femeie, stînd pe treptele din faţa unui mic bungalou alb. În spatele lor, o coroană de Crăciun, din pin, atîrna pe uşă.

Stăteau braţ la braţ şi zîmbetele lor erau asemănătoare. Pe feţele celor trei strălucea unitatea familiei. Femeia purta o haină de casă, modestă, bărbatul era îmbrăcat în haine de lucru albastru închis iar Taylor, tînăr, purta jeanşi şi o cămaşă în carouri. Arătau cu toţii fericiţi, dar ceva nu se potrivea.

Asta nu era casa cu coloane în care îşi imaginase ea copilăria lui. Casa din fotografie putea să se afle în multe locuri, în şi în apropiere de Colorado Springs, dar era sigură că nu era într-un cartier de lux, sau lîngă un teren de golf.

Ea îl zări pe Taylor ducînd în bucătărie o pungă cu zarzavaturi. Un moment mai tîrziu, se îndrepta spre cămin, cu o cutie mare de carton sub braţ.

– Ce-i asta? întrebă ea.

– O să vezi.

Se opri să aprindă hîrtia şi surcelele deja aşezate sub nişte buşteni, pe grătar. Cînd flăcările izbucniră, el îşi îndreptă atenţia spre cutia de carton. O deschise şi o despachetă cu grijă.

Gura lui Annie se deschise în timp ce o pereche de rațe sălbatice, sculptate, apărură din cutie.

– Cum le-ai căpătat pe astea? Am crezut că domnul acela în vîrstă, Martin, le-a cîştigat la licitație.

El zîmbi în timp ce le aşeza pe etajera lui.

– Le-a cîştigat.

– Atunci, cum de le-ai căpătat?

– I-am făcut o ofertă...

– pe care nu a putut-o refuza, încheie ea.

– De fapt, n-a fost aşa. Domnul Martin e un om cumsecade, cu un oarecare sentimentalism. Cînd i-am explicat că pentru mine aceste sculpturi au o semnificație specială, s-a oferit să mi le dea la prețul la care le licitase.

Ea clipi, confuză.

– Ai fi putut cumpăra o pereche cu mai puțini bani, la magazinul nostru.

– N-ar fi fost acelaşi lucru. Aceste sculpturi îmi vor aminti întotdeauna de ziua în care le-ai donat, de licitație... de tine.

Zîmbetul ei era tandru.

– Tu eşti cel sentimental.

– Sînt vinovat, aşa-i. Îşi ridică palmele. Pentru orice eventualitate, domnul Martin va veni săptămîna viitoare să-şi aleagă o altă pereche de sculpturi. El îți admiră arta, cu adevărat. O mul-

țime de oameni te admiră. De fapt, nu m-ar mira ca săptămîna viitoare să fie aglomerație la magazinul tău.

– Desigur, tu nu vei avea nimic de-a face cu asta.

Ea îi zîmbi şiret.

– După cum ți-am zis, licitația a prezentat cumva activitatea ta. Tu eşti cea care dă lucrului tău o asemenea calitate.

– Nu mi-ai spus niciodată aşa ceva.

Ea făcu un pas spre el.

– Nu ți-am spus?

El o strînse în brațe.

– Nu mi-ai spus partea aceea despre calitate.

– Am crezut întotdeauna că eşti o femeie de calitate, Annie, dar bănuiesc că mai sînt unele lucruri în legătură cu mine, de care nu eşti sigură.

– Mai exact, mai sînt încă unele lucruri în legătură cu tine, pe care nu le cunosc.

El o studie un moment.

– Încă mă mai crezi un playboy răsfățat, în formare?

Ea clătină din cap.

– Asta n-a fost corect din partea mea, aşa-i?

El ridică din umeri.

– Bănuiesc că este vorba de filozofia potrivit căreia cine se aseamănă...

– Tot n-a fost corect din partea mea. Nimeni

nu-şi alege prieteni care să-i semene perfect.

Atîta lucru învăţase şi ea în aceste săptămîni.

– Am făcut cîteva judecăţi pripite despre tine, Taylor, şi îmi cer scuze. Presupun că asta dezvăluie mai multe despre nesiguranţa mea, decît orice altceva.

– Asta înseamnă să recunoşti foarte multe. Îi sărută vîrful nasului. Se acceptă scuzele. O sărută pe buze. Apropo, scuzele îmi fac întotdeauna foame. Te-aş putea atrage la un pahar de vin, la un tur al casei şi la un *Pui Malone?*

– Cine găteşte? întrebă ea.

– Noi.

– Vrei iar să avem probleme cu gătitul?

– Nu, dacă am şi eu un cuvînt de spus.

– Atunci, accept.

O conduse la bucătărie, unde deschise o sticlă rece de *Piesporter* şi umplu două pahare. Apoi se întoarseră la cămin.

– Îmi place cum e aranjat, spuse ea, iar privelişte a din fiecare cameră e spectaculoasă.

– Eu am desenat planurile şi am urmărit construcţia. Am şi un apartament în oraş, dar ăsta-i căminul meu, de fapt.

Ea arătă spre fotografia lui Taylor cu rabla semidistrusă.

– Bănuiesc că ţi-au plăcut totdeauna maşinile.

– Da, totdeauna. Tata şi cu mine găseam pe

undeva un 1914, o refăceam la sfîrşituri de săptămînă şi o vindeam apoi cu un cîştig. Toată lumea dorea un Porsche, iar acest model era simpatic şi ţi-l puteai permite. Asta din fotografie era o adevărată rablă cînd am găsit-o. Zîmbi puţin. Cînd treceai de la o viteză la alta, parcă făceai cartofi piure, dar am reparat-o, înainte de a o vinde.

– Deci nu te-ai născut în agenţia de maşini de lux a familiei?

El clătină din cap.

– Cînd eram încă la universitate, am moştenit o mică sumă de la o poliţă de asigurare, iar după absolvire am început cu maşini uzate. Un lucru a dus la altul şi, în cele din urmă, am fost în situaţia de a cumpăra agenţia. Aşa că, nu, nu m-am născut cu linguriţa de argint în gură, dacă asta credeai.

Aşa crezuse, dar nu era obligată s-o spună. Fusese clar tot timpul. Ea întinse mîna după altă fotografie de pe etajeră, cea a celor trei.

– Asta e familia ta?

El dădu din cap, expresia lui devenind întunecată.

– A fost familia mea.

– O, zise ea uimită. Îmi pare rău, Taylor.

El clătină din cap cînd se uită la fotografie.

– S-a întîmplat cu mult timp în urmă... cînd mai eram încă la colegiu, la Boulder. În fiecare toamnă,

alor mei le plăcea să plece la cabana unchiului meu, în Woodland Hills. Într-un sfîrşit de săptămînă, erau pe drumul de întoarcere, cînd a început o furtună timpurie de zăpadă. Trăsăturile lui se încordară de regret. Ar fi trebuit să tragă pe dreapta şi să aştepte să se facă ziuă, dar tatăl meu nu s-a gîndit niciodată că ar putea lipsi o zi de la lucru. Ştirea despre accident spunea că au derapat în faţa unui camion. Taylor înghiţi în sec şi se uită în altă parte. Cel puţin, a fost rapid. Mi s-a spus că n-au suferit.

Degetele ei îi cuprinseră braţul.

– Nu trebuie să te învinovăţeşti pentru ce s-a întîmplat. A fost un accident.

El o privi surprins.

– Eşti perspicace. Dar gîndeşte-te, Annie, dacă aş fi venit acasă în acel sfîrşit de săptămînă, eu i-aş fi condus şi aş fi insistat să ne oprim în ziua aceea.

Ea clătină din cap şi ridică din umeri.

– Cine ştie? Poate nimic nu s-ar fi schimbat. Nu poţi să ştii ce a fost în mintea tatălui tău în ziua aceea. Tu doar crezi că ştii motivele pentru care a făcut ce-a făcut. Şi nu trebuie să te învinovăţeşti pe tine. Ei n-ar vrea ca tu să faci asta.

– Nu... n-ar vrea. El îi atinse faţa şi expresia lui deveni gînditoare. Bănuiesc că totul e să înveţi cum să ierţi.

Ea aprobă din cap.

– Tu ai învățat cum să faci asta, Annie?

Cu degetul mare, se plimba înainte şi înapoi pe bărbia ei.

– Poftim?

Expresia ei deveni depărtată.

– Ai învățat cum să ierți... pe tatăl tău... şi pe tine însăți?

Privirea ei se depărtă şi inspiră adînc.

– Nu, încă nu pot să spun că am învățat.

– Ei bine, cînd reuşeşti, să mă anunți şi pe mine.

Ea nu putu decît să dea din cap aprobator şi să spere că el va continua să fie răbdător cu ea.

Capitolul 11

A doua zi dimineață, Annie închise uşa apartamentului ei şi ieşi la soare, pe palierul deschis. Tremura în răcoarea toamnei tîrzii, cînd se uită la munții din depărtare, amintindu-şi de plăcerea de a fi stat alături de Taylor pe terasa casei lui, cu o zi înainte.

Se uitaseră în jos, în albastrul adînc al unui lac glacial, cînd vîntul trecu brusc prin defileu şi învolbură liniştea lui de oglindă transformîndu-l într-o mare agitată.

Se gîndi la Taylor McQuaid, la forța şi blîndețea lui şi îşi dădu seama că, în ultima vreme, nu se prea gîndise la altceva. Totuşi, avea de condus o afacere. *Era timpul să se apuce de lucru,* se gîndi ea cînd o porni în jos, pe scară, spre uşa din spate a magazinului.

– Hei, o strigă Bear cînd o zări.

– Lasă-mă să te ajut. Sări pe ultimele două trepte să-i deschidă uşa, în timp ce el căra o cutie de mostre de lemn.

El mormăi cînd depuse greutatea pe masa de lucru. Luă un cuțit curbat şi tăie legăturile.

– Nu te-am prea văzut în ultima vreme. Se uită la ea, în timp ce desfăcea cutia, observînd strălucirea luminoasă a ochilor ei şi roşeața obrajilor. Ai avut un sfîrşit de săptămînă plăcut?

– Grozav. Zîmbetul ei era cald. Dar tu?

– Daa! Am deschis magazinul pentru cîteva ore, ieri după-amiază. Am făcut afaceri bune. O mulțime de persoane care au participat la licitația aceea, au avut vorbe bune despre tine.

– M-am distrat acolo. Rațele sălbatice pe care le-am donat noi, au luat un preț foarte bun.

– Am auzit. E o reclamă bună. A adus o grămadă de noi clienți din aceia care au bani de cheltuit. Ce face băiețelul acela, Brian? întrebă el.

– Nu l-am mai văzut, dar o să fiu cu el săptămîna viitoare, în excursie la munte.

– Ei, atunci cred că pot să întreb şi de băiatul ăla mare... Taylor, parcă?

– E bine.

Ea se agită, ajutîndu-l să descarce mostrele de lemn şi să le întindă pe masă.

– Voi doi, o să fiți împreună de acum înainte?

Tonul lui era obişnuit, dar ochii îi erau atenţi şi o urmăreau să-i dea răspunsul.

Ea ridică din umeri.

– Greu de zis... poate.

El îi zîmbi, într-un fel care spunea că o cunoştea mai bine.

– Ei, era şi timpul.

Ea ridică mîinile în semn că să nu o ia prea repede.

– Da, mă întîlnesc cu el... acum. Probabil că mă pregătesc singură de o mare deziluzie.

– Optimiştii nu te-ar primi în clubul lor cu o asemenea atitudine.

În ochii lui negri era o licărire de tachinare.

– Tu trebuie să ştii. Tu eşti doar incurabilul optimist al deceniului.

– Păi, dacă n-ai curaj, n-ai glorie. Îi zîmbi.

– Dar aminteşte-mi de vorba asta după ce mă prăbuşesc şi iau foc, vrei? Puse cutia deoparte.

Privirea lui se îmblînzi.

– Adevărat, Annie, e timpul să începi să trăieşti, e timpul să-ţi asumi nişte riscuri. Eşti prea tînără ca să fii atît de prudentă şi convenţională. Lasă să intre şi puţină emoţie în viaţa ta.

– Am partea mea de emoţie, mulţumesc.

– Zău? Ochii lui căpătară o strălucire poftioasă. Hmm, ia povesteşte-mi.

– Calmează-te. Nu divulg amănunte.

El îşi scărpină barba, în timp ce expresia lui se schimbă în uimire.

– Iartă-mă că sînt cam prost, dar nu înțeleg.

– Ce nu înțelegi?

– Dacă îți place cu adevărat tipul ăsta, de ce prevezi nenorocire şi tristețe?

Ea ridică din umeri şi îi evită privirea.

– Cred că din cauză că e genul de bărbat care e. Se opri şi îşi pocni palmele de masă. Bine, am văzut că nu e copilul răsfățat care a primit totul pe o tavă de argint, aşa cum am crezut, dar e atît de frumos şi fermecător...

– Şi ce-i cu asta? Nu îşi doreşte orice femeie un asemenea bărbat?

– Asta-i problema. Te întreb, cum poate un bărbat ca acesta să-i rămînă credincios unei singure femei? El va atrage femeile toată viața lui – cam multă tentație, aş spune.

Îndoiala îi înnoură ochii şi un aer de durere îi apăru pe trăsăturile feței.

Bear clătină din cap.

– Cam confunzi lucrurile, surioară.

– Mi-e teamă doar că...

– Temerile nu mai sînt atît de mari, cînd le exprimi cu glas tare.

Bear ridică interogativ din sprîncene.

– Ei bine, cînd un bărbat e frumos şi încîntător şi bogat, ca Taylor...

– Da, o încurajă Bear.

– Ce poate să-l rețină să ajungă ca tatăl nostru? Un bărbat care n-a putut să stea cu o singură femeie, un bărbat care era îndrăgostit de stilul de viață al oamenilor de bani gata...?

Bear dădu din cap.

– Tu privești doar la suprafață, surioară. Tatăl nostru şi Taylor McQuaid nu sînt croiți din acelaşi material.

– Cum poți fi atît de sigur?

Ea se opri şi îl privi.

El luă două bucăți de lemn.

– Ia de exemplu aceste două mostre. Se aseamănă, nu-i aşa? Aceeaşi culoare, aceeaşi varietate, aceeaşi textură.

Ea dădu din cap.

– Dar aici se termină asemănările lor. El întoarse cele două mostre şi le examină cu grijă. Îi dădu una dintre ele. Controlează micul nod în capătul de sus.

Ea îl găsi şi îşi frecă degetul de el.

– Slăbiciune de structură. Mai mult ca sigur că se va rupe aici cînd îl vom lucra. Acum controlează-l pe celălalt.

El îi dădu cealaltă mostră.

Ea o răsuci în mîini, pipăind-o cu degetele, uitîndu-se critic la ea. Se uită în sus cu o întrebare în priviri.

– Calitate bună, replică el. Rezistă la presiune şi durează în timp.

Ea puse jos lemnul.

– Şi, ce vrei să spui cu asta?

– Nu confunda oamenii, unii cu alții, cum faci tu. Dădu din cap. Fiecare e diferit în lucruri mici care determină însă o mare deosebire.

– Dar cum poți fi sigur că l-ai ales pe cel potrivit?

Mîna i se sprijini pe lemnul fără defect.

– La fel cum alegem lemnul. Experimentezi. Nu există înlocuitor pentru asta.

Ea îi zîmbi.

– Experiența poate fi dureroasă – cine ştie, poate chiar fatală.

– În cazul cel mai rău, vei supraviețui. Ai supraviețuit unei copilării dificile, nu-i aşa?

Ea dădu din cap.

– Amîndoi am supraviețuit.

– Eu cred că asta e doar o parte a problemei, dacă mă întrebi pe mine. Ridică din umeri. Ştiu, ştiu, nu m-ai întrebat. Dar, draga mea, trebuie să renunți să compari orice bărbat frumos pe care-l întîlneşti şi care vorbeşte elegant, cu tatăl tău. El era nestatornic, recunoaşte. Asta era hiba lui. Nu orice bărbat care arată bine şi e fermecător trebuie să fie ca el. Îi zîmbi. Ia-mă pe mine, de exemplu.

Ea rîse.

– Am prins ideea.

Ea ocoli masa şi îi strînse braţul.

– Sper că ai dreptate, fratele meu mare, chiar sper să fie aşa.

Un moment mai tîrziu, ea înălţă capul şi se uită în sus la el, curioasă.

– Întotdeauna mă faci să mă simt mai bine.

El o îmbrăţişă.

– Sînt bucuros să aud asta.

– Nu-l mai urăsc atît de mult pe tata. Poate că slăbiciunile lui erau structurale, cum spui tu. Se uită la lemnul cu defect. Poate, în mare măsură, nu se putea opune... era, pur şi simplu, slab.

Îşi dădu seama că *slab* nu era un cuvînt pe care l-ar folosi vreodată ca să-l descrie pe Taylor McQuaid.

– Cred că ai prins bine ideea. Îşi înconjură sora cu braţul. Tata era slab şi dedicat mai multor lucruri decît vom şti vreodată.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

– Poate că ar fi timpul ca eu să iert şi să uit tot în privinţa lui.

– O să fii mai fericită cînd vei reuşi asta. Ştiu că eu aşa sînt. Îi strînse umerii. Avea intenţii bune, ştii, dar nu reuşea să le ducă la îndeplinire pînă la capăt.

Cred că ne iubea pe amîndoi, dar nu putea să

ne privească în ochi, pentru că ar fi trebuit să se privească şi pe el însuşi.

Ea dădu din cap şi lacrimile ce-i izvorau din ochi îi curseră în jos, pe obraji. De obicei plîngea singură, în camera ei, dar în brațele lui Bear, deschise zăgazurile şi dădu drumul durerii pe care o reținuse în ea o viață.

Cînd emoțiile se epuizară, se simți mai uşoară cu cîteva kilograme. În sfîrşit, îl iertase pe tatăl care o rănise cu atîta timp în urmă şi, făcînd asta, începuse să dărîme zidurile care o despărțeau de ceilalți din viața ei.

– Acum mă simt mai bine.

Ea înălță capul şi încercă să schițeze un zîmbet slab pentru fratele care o ajutase din nou.

El o mîngîie pe cap.

– Eşti o încăpățînată, dar mi-am închipuit că o să-ți treacă într-o bună zi.

Îi zîmbi şi ea se dădu înapoi să se uite la el.

– Aşa-i, îi spuse ea.

– La ce-i bun un frate?

Îşi şterse lacrimile de pe față cu dosul mîinilor şi se duse la oglindă, să se aranjeze.

Clopoțelul sună la uşa din față a magazinului.

– Ei, făcu Bear, se pare că mai mulți clienți ne trec pragul. Au curs noi comenzi, după licitația de binefacere. Afacerile mergeau cam greu... Spune-mi, Annie, vrei să stau în magazin un timp?

Annie îşi înfoie părul şi oftă uşurată. Cînd se întoarse spre el, în ochii ei era o forţă nouă.

– Pot să mă descurc. Rămîi aici. Mulţumesc.

Ridică din umeri şi intră în magazin să salute noul client.

– Annie, dragă, sînt atît de bucuroasă că eşti aici.

Nina întinse mîinile să o ia pe Annie pe după umeri, să-i dea o sărutare uşoară pe obraz.

Annie fu puţin uimită de întîlnirea caldă, dat fiind că ea şi Nina nu se cunoşteau prea bine.

– Am fost aici ieri şi vreau să ştii că îmi place micul tău magazin.

Nina se învîrti în jurul obiectelor expuse şi arătă spre colţ.

– Ai sala ta de lucru?

Annie aprobă din cap.

– Cum merg miniaturile?

– Le-am vîndut pe toate, dragă. De asta am venit aici. De la dineul de binefacere cu licitaţie, se pare că a crescut interesul pentru munca ta.

Se duse în faţă, unde se uită la colecţia de păsări în mărime naturală, din vitrină.

– Măi, măi, ce frumoase sînt! De zile întregi, nu aud decît de preţul pe care l-au obţinut sculpturile tale la licitaţie.

Nina luă o piesă şi i-o dădu lui Annie.

– Am să o iau pe asta şi perechea ei. Fac stoc de sculpturi Malone.

Annie duse sculptura la tejghea.

– Desigur, continuă Nina, telefonul fără fir zumzăie că ai devenit noua favorită a lui McQuaid.

Annie ridică din umeri cu indiferență.

– Aşa sînt zvonurile! Rareori sînt adevărate.

– A, ai dreptate. Nina se opri să mîngîie spatele unei sculpturi în mărime naturală. Desigur, de obicei este un grăunte de adevăr pe undeva.

– Pot să te mai ajut cu ceva? întrebă Annie, cu un ton ce spera să fie plăcut.

– Da! Mai fă o cutie cu miniaturi şi mai pune o duzină din aceste drăguțe jucării din lemn. Doamnei Eagleston îi va face plăcere să le pună în camera copiilor, pe care i-o decorez pentru noul ei nepoțel.

Annie se duse în spatele tejghelei şi deschise vitrina ca să aleagă un sortiment de miniaturi.

Nina se duse în fața vitrinei.

– Vreau patru din astea, patru din astea şi cîte o jumătate de duzină din fiecare dintre acelea. Bate fierul cît e cald, aşa spun eu totdeauna. Nina îi zîmbi. Ascultă, dragă, o vorbă înțeleaptă, vrei? Tu eşti ultima şi cea mai grozavă cucerire a lui McQuaid. Bucură-te! Toată lumea ştie că el poate

trata o fată ca pe o regină: să-i dea dineuri, să o ducă în munți, în călătorii de afaceri. Şi ce dacă nu durează pe vecie? Ce durează oare?

– Presupun, spuse Bear cu o voce tunătoare în spatele lor, că veți avea nevoie de asta.

Annie se întoarse şi îl văzu stînd în deschizătura uşii, ținînd cutia în care fuseseră mostrele de lemn.

– Mulțumesc, spuse ea luînd-o din mîna lui.

El îi aruncă lui Annie o privire care o întreba dacă se simte bine. Bănuia că auzise schimbul ei de cuvinte cu Nina şi dădu uşor din cap. El se aşeză alături de ea şi începu să împacheteze miniaturile în foiță, în timp ce Annie căptuşea cutia cu hîrtie. Nina controlă nota de plată şi completă un cec. Cînd Bear plecă, ea îi spuse lui Annie, plină de căință:

– Ascultă, Annie, sper că nu te-am supărat. Oamenii au să vorbească totdeauna despre cineva atît de interesant ca Taylor McQuaid. Dar, uneori, gura mea începe să melițeze şi nu ştiu cînd să mă opresc.

Annie ridică din umeri, dar cînd Nina plecă, se încruntă gînditoare.

Săptămîna trecu repede. Taylor o invită pe Annie la cină de cîteva ori şi gătiră împreună cîteva

seri. Ea lăsase deoparte remarcile bîrfitoare ale Ninei. Bear îi spusese să analizeze sursa lor şi ea ştia foarte bine că era mai bine ca zvonurile să fie ignorate.

Devreme, în sîmbăta următoare, Taylor o luă cu maşina agenției, înainte de a se opri la *Casa de copii*. Acolo, şase băieți, dintre care patru de origine indiană, se adunară în spate.

Brian se asigură să stea cît se putea mai aproape de Annie.

Băieții se bucurau de călătoria cu maşina pînă la Vail, mai cu seamă că Taylor le arătă o turmă mică de berbeci de munte care păşteau de-a lungul şoselei. Cînd ajunseră în oraş, Taylor întrebă:

– Vreți să mîncăm aici sau luăm ceva pentru un picnic, mai tîrziu?

Îi făcu semn cu ochiul lui Annie.

Dornici să meargă la cai, toți optară pentru picnic. Taylor trase la un magazin unde se cumpăra din maşină şi luă pui fript, cartofi prăjiți şi nişte sticle de apă gazoasă.

Cînd se îndreptară spre cai, Brian întinse mîna între Annie şi Taylor, arătînd cu degetul spre un hotel mare din fața lor.

– Ăsta-i frumos, făcu el.

– Da, într-adevăr, fu de acord Taylor, liniştit.

Annie şi Taylor schimbară priviri pline de în-

țeles. Brian arăta spre hotelul *Raphael,* unde împărțiseră ei apartamentul pentru luna de miere, doar cu cîteva săptămîni în urmă.

Zece minute mai tîrziu, băieții se învîrteau într-un manej, alegîndu-şi caii dintre cei opt, bine antrenați, care stăteau răbdători, legați de stîlpi, fără şa.

Taylor făcu prezentările.

– Annie, aş vrea să ți-l prezint pe Quent Hale, proprietarul şi administratorul acestei excursii în grup. Quent, aceasta este prietena mea, Annie Malone.

Dădură mîna.

– Aveți cai frumoşi, domnule Hale, spuse Annie, uitîndu-se la caii lucioşi, bine făcuți, legați de stîlpi.

Quent îşi mută scobitoarea în celălalt colț al gurii.

– Sînt prietenii mei şi în acelaşi timp îmi cîştig existența cu ajutorul lor. Acum s-a încheiat sezonul. Mîine îi duc în vale, la iernat.

Taylor îl bătu pe umăr pe cowboy.

– Drăguț din partea ta, că ne-ai lăsat să-i folosim azi. Băieții abia au aşteptat.

– Ei, las-o baltă, omule, spuse Quent. Doar călărim pe terenul tău din primăvară şi pînă-n toamnă. Cel mai neînsemnat lucru pe care-l pot

face e să te las să faci o plimbare călare, oricînd dorești.

Annie privi spre Taylor. Acesta mai avea încă surprize ascunse în mînecă. Nu-i spusese că era proprietarul terenului aceluia. Stăteau la poalele unui munte frumos, nedistrus, la marginea orașului Vail.

– Ne recomanzi niște cai anume? întrebă Taylor, făcînd un gest spre cai.

Quent dădu din cap.

– Îți sugerez ca tu să iei murgul. E calul de cap de coloană, pe care îl călăresc eu de obicei. Ceilalți sînt destul de blînzi pentru copii, așa că-l pot alege pe care vor.

Se duse în manej cu mersul lui legănat din șolduri și, cînd intră, băieții se uitară la el uimiți. Imediat le aranjă scările, îi urcă în șa și îi atinse. Brian era încîntat că el călărea chiar în fața lui Annie care, ca expertă, propusese să rămînă ultima.

O porniră pe o cărare îngustă în sus, spre munte, făcînd curbe printre pini și brazi, stîrnind uneori iepuri și păsări. După o jumătate de oră de urcuș continuu, se adunară într-un luminiș aproape de vîrf, ca să se uite în jos la locul de unde plecaseră. Sub ei, Vail arăta ca un oraș făcut din cutii de chibrituri. Șoseaua pe care călătoriseră,

strălucea ca o panglică de argint aruncată fără atenție şi uitată.

– Vai, aşa cred că trebuie să se vadă din rai! exclamă Brian.

Taylor privi spre Annie, care călărea alături de el, în timp ce copiii se uitau în jur şi arătau spre pantele de schi, acoperite cu iarbă, de pe muntele Vail, din fața lor. Fără un cuvînt, el întinse mîna să i-o prindă pe a ei şi îi aruncă o privire care îi spunea ce amintire de neuitat va deveni acest moment pentru ei.

După ce caii se odihniră, porniră iar la drum, urcînd mai sus şi făcînd meandre spre coama muntelui. Aici erau puține semne ale civilizației.

Se opriră la un rîuleț, ferit de copaci, unde apa curgea rece în tot cursul anului. Taylor arăta în sus, la cîțiva metri mai încolo, spre o cascadă.

– Cînd indienii *Ute* trăiau pe aici, spuse el, ei procedau în mod înțelept atîrnînd cerbii şi alt vînat pe care îl prindeau, deasupra unei căderi de apă, ca aceasta, pentru că astfel carnea rămînea rece multă vreme şi nu se strica.

Annie se uită la băieții de origine indiană. În timp ce Taylor le explica modul de a se baza pe forțe proprii al poporului lor, ei păreau că se înalță în şa. Şi ei îi crescu inima, văzînd că Taylor le insufla stima pentru ei înşişi, făcîndu-i să se mîn-

drească de moştenirea lor. El părea să ştie cît de important era, pentru aceşti copii fără părinți, să se simtă bine, mîndri de strămoşii lor.

Le spuse cum strămoşii lor îşi construiau cabanele de iarnă ca să reziste la ninsorile abundente, pînă primăvara. Le vorbi despre dragostea indienilor Ute față de sălbăticiuni, spunîndu-le cum le mulțumeau ei peştilor şi animalelor pentru că îi hrăneau, înainte de a le consuma carnea, ca aliment.

Nu era nevoie să le spună că acei *Ute* fuseseră alungați de pe pămînturile lor, care acopereau o mare partea Munților Stîncoşi, şi că au fost mutați în Sud, în Colorado şi în Atah. Ei ştiau deja asta, iar din această cauză sufereau de un sentiment de dezrădăcinare şi abandonare.

Trecură apa în şir indian şi intrară într-o tabără goală, care avea cîteva cabane părăsite.

– Cine locuieşte aici? întrebă unul dintre băieți, cînd se adunară în grup.

– O să vedeți, dacă stăm cu toții liniştiți, răspunse Taylor.

Tăcură, uitîndu-se în jur cu atenție. Curînd, apărură ca din pămînt cîteva capete cu blană, urmate de altele. Creaturile curioase ieşiră din ascunzătorile lor, stînd pe picioarele din spate şi uitîndu-se la străini. Fiecare avea vreo optzeci de

centimetri înălțime şi o coadă lungă stufoasă.

– Ce sînt astea, Taylor? întrebă Billy, prietenul lui Brian.

– Marmote. Sînt din familia rozătoarelor de pădure. Nu descălecați, le atrase atenția Taylor, altfel fug să se ascundă în bîrlogul lor. Sînt curajoase pentru că toată vara şi toamna excursioniştii călare se opresc aici. Deoarece călăreții nu descalecă şi nu le deranjează, marmotele presupun că nici acum nu se va întîmpla nimic. A trebuit să treacă un timp, explică el, privirea lui întîlnind-o pe a lui Annie, dar pînă la urmă, ne-au acordat încrederea lor.

Marmotele deveniră mai îndrăznețe şi înaintară cîțiva paşi şezînd şi privind, curioase, la băieții, care se mai uitau încă la ele.

Chip întrebă:

– Alte animale vînează marmotele?

Taylor negă din cap, asigurîndu-i.

– Nu, animalele astea mici au nişte dinți ascuțiți şi sînt destul de iuți ca să facă să se retragă majoritatea animalelor de pradă. Uneori, cîte un vultur mai ridică sus cîte una, dacă nu este atentă.

Chip se uită în sus la cerul de deasupra, dar nu văzu nici un vultur deasupra pîlcului de copaci.

– Foloseşte cineva cabanele? întrebă Annie,

uitîndu-se la cele trei căsuțe primitive aşezate în şir.

Taylor dădu din cap.

– După ce cade zăpada, Quent închiriază automobile de zăpadă la poalele muntelui. Unele cărări sînt marcate special pentru ele. Cîțiva oameni stau aici sus şi oferă ciocolată fierbinte şi se asigură că toată lumea e sănătoasă şi în siguranță.

– Şi marmotele? întrebă ea cu un zîmbet.

– Ele sînt adînc în adăposturile lor, hibernînd; pot să vă asigur că nimeni nu le deranjează, spuse el.

Ea îl privi cu ochii strălucind de admirație. Era atît de bun cu băieții, atît de sensibil față de nevoile lor, atît de înțelept şi de înțelegător, încît inima i se umplu de dragoste pentru el. În acel moment, era convinsă că Taylor McQuaid era cu adevărat un bărbat în care se putea încrede, un bărbat care nu o va înlătura pentru o altă femeie, după cîteva luni fierbinți.

Bear avea dreptate. Bărbatul acesta nu avea aceleaşi slăbiciuni ca ale tatălui ei. Deşi era, în unele privințe, la fel ca tatăl ei. Era frumos, era atrăgător; cînd intra într-un loc, toate femeile de acolo întorceau capul. Dar Taylor McQuaid era un om de caracter, şi în asta consta toată deose-

birea. Ea bănuia că era acel tip de om care putea fi credincios, dacă îşi propunea să fie. Şi, în plus, era deja îndrăgostită de el, fără speranţă.

Continuară să călărească, pînă ajunseră la un luminiş cu iarbă, lîngă un izvoraş. Taylor le propuse să facă acolo picnicul, iar băieţii, flămînzi, fură imediat de acord.

Annie şi Taylor despachetară mîncarea şi o aşezară, în timp ce băieţii răcoriră caii. Apoi, Baylor îi supraveghe cum adapă caii şi îi leagă, în timp ce Annie făcea poze.

După o masă însufleţită, băieţii se plimbară peste deal, la rîu, unde săriră peste pietre şi încercară să prindă peşti cu mîinile. Taylor o ajută pe Annie să strîngă totul, apoi se aşeză pe un buştean lîngă ea şi o cuprinse cu braţul.

– Doamne, mi-ai lipsit, spuse el.

– Am fost cu tine toată ziua.

– Nu, aşa ca acum n-ai fost.

El o sărută nesătul.

– Uşurel – se trase ea puţin mai departe – mai jucăm încă rolul de modele, îţi aminteşti?

– Nu ne pot vedea, şopti el, aducîndu-şi din nou buzele peste ale ei. Doar încă o dată, te rog, altfel cred că am să mor.

Dorinţa lui îi făcu plăcere. Voia să fie în braţele lui, acum şi întotdeauna.

Brian apăru în vîrful dealului şi cei doi săriră în lături, simțindu-se vinovați.

– Am prins o broască! Vreți să o vedeți?

El întinse mîna şi desfăcu puțin degetele. Ei dădură amîndoi din cap, văzînd creatura capturată.

– Poți să te joci cu ea aici, spuse Taylor, dar cînd o să fie vremea să plecăm, nu crezi că ar trebui să-i dai drumul şi să o laşi să trăiască în singurul loc pe care-l cunoaşte?

Brian se încruntă.

– Bine, dar pînă atunci e a mea!

Cu asta, plecă din nou peste deal, să se alăture celorlați, la rîuleț.

– A fost pe aproape, remarcă Annie.

Taylor aprobă din cap.

– Aşa-i, dar e ceva ce trebuie să discutăm, oricum.

Ea se îndreptă.

– Ce anume?

– Trebuie să plec pînă la New Orleans, săptămîna viitoare, la expoziția națională de automobile. M-am angajat cu luni în urmă şi totul este aranjat deja.

– Cît timp? întrebă ea.

– Zece zile. El oftă. Stau şi pentru cîteva întîlniri cu clienții potențiali de peste ocean.

– Sper să te simți bine, spuse ea cu sinceritate.

– N-o să mă simt bine... decît dacă vii cu mine. Privirea din ochii lui era rugătoare. Ştiu că timpul e scurt, dar crezi că ai putea veni şi tu – dacă nu toată perioada, măcar o parte?

– Nu... ştiu.

– Mi-am permis să mă informez la linia aeriană şi mai sînt locuri la zborul acela. Aş fi bucuros să mă ocup de asta şi de orice altă cheltuială...

– Nu ştiu, Taylor, îl întrerupse ea, cînd o îndoială începu să o roadă. Îți iei de obicei prietenele cu tine, în călătorii de afaceri?

Îi ieşise din gură lucrul ăsta fără să se gîndească.

El o privi surprins.

– Asta ce mai înseamnă?

Ea se uită în altă parte şi ridică din umeri.

– Zvonuri goale, presupun.

– Ei bine, spuse el cu ceva mai mult decît doar o urmă de iritare în glas, presupun că, de cîteva ori, am luat cu mine un oaspete afară din oraş. Nu e ceva ce fac de regulă – sau frecvent. Dar, cînd am fost în legătură cu cineva la care am ținut cu adevărat... Se opri şi îi studie profilul, un moment.

– Ce s-a întîmplat, Annie?

Ea ridică din umeri şi încercă să afişeze un zîmbet curajos, dar toate fantomele vechilor îndoieli, alimentate de bîrfele locale, reînviară brusc în mintea ei.

– Nu e nimic, adevărat.

El scoase un oftat prelung.

– Am crezut că am trecut de toate astea.

– Şi eu am crezut. Îi atinse braţul. Îmi pare rău, nu ştiu ce mă apucă uneori.

– Atunci, ai să vii cu mine? Privirea din ochii lui era atît de rugătoare, încît se forţă să se uite în altă parte.

– Eu... aş prefera să nu vin.

Tăcerea umplu distanţa dintre ei.

– Te deranjează să-mi spui de ce? întrebă el, în cele din urmă.

– Am aflat prea tîrziu şi am o mulţime de comenzi pe care le-am primit acum. Spre deosebire de tine, nu-mi pot permite să angajez pe cineva care să-mi ţină locul cît sînt plecată.

Voia să se arunce în braţele lui şi să-i spună că l-ar urma pretutindeni, şi la capătul pămîntului, dacă voia el. Dar mai era o parte a ei, o parte legată de sentimentul ei de autoapărare, care o atenţiona că era deja implicată prea adînc şi se scufunda şi mai adînc.

El îşi trecu degetele prin păr, aşa cum făcea

totdeauna cînd era furios.

– Întotdeauna revenim la asta, nu-i aşa? În vocea lui era o răceală care îi sfîşia inima. Întotdeauna trebuie să-mi subliniezi deosebirile dintre noi. Trecutul meu, prietenii mei, afacerea – în special, banii mei – te enervează al naibii de tare! De ce nu poţi înţelege...

El nu-şi termină propoziţia. Copiii veniră alergînd peste deal, rîzînd, înghiontindu-se şi boxînd în joacă.

Băieţii sporovăiră pe drumul de întoarcere, dar Annie şi Taylor erau neobişnuit de tăcuţi. Cei mici adormiră în maşină, în cele din urmă, în timp ce Annie rămase trează, pierdută în gîndurile ei singuratice.

Capitolul 12

A. M

Următoarele cîteva zile la magazin au fost lungi şi nefericite pentru Annie. Ea încercă să înceapă noi proiecte, dar nu avea dispoziție să le continue. Fusese întotdeauna în stare să-şi exprime pasiunea față de artă. Viitorul ei în lumea artei fusese piatra de temelie a viselor ei, ani de zile, dar acum nu i se mai părea atît de important.

De o sută de ori dorise să se fi dus la New Orleans cu Taylor. Ştia că închidea astfel uşi în viața ei în loc să le deschidă, dar nu se putea abține să se gîndească la faptul că, deşi Taylor McQuaid nu se născuse cu lingura de argint în gură, îşi putea permite să aibă una acum. Era un om care s-a ridicat singur şi devenise bogat, după standardele ei. Ea şi cu Bear duceau o existență destul de modestă. După ce împărțeau profitul din

vînzări, erau luni cînd era bucuroasă dacă avea bani de mîncare.

Cum putea o fată fără relații sociale şi cu mijloace modeste, să se potrivească în lumea lui Taylor? Această întrebare o rodea zi şi noapte şi o rosese de la început. Chiar dacă Taylor voia să facă permanentă relația lor, cum putea să funcționeze asta, avînd în vedere marea deosebire dintre stilurile lor de viață?

Bear îi spusese că raționamentul ei nu avea nici un sens, după părerea lui, dar după conversația lor inițială, el rămăsese tăcut în această privință. Era vizibil că ea suferea şi oricine care o cunoştea putea vedea că, dacă era împinsă de la spate, se proptea şi mai adînc în călcîie şi devenea şi mai încăpățînată.

De aceea, el încerca să meargă în jurul ei în vîrful picioarelor, chiar şi la o săptămînă de la plecarea lui Taylor McQuaid la New Orleans. Annie ridică privirea cînd el intră ca vijelia pe uşa din spate a magazinului.

Bear veni la colțul ei de lucru şi lăsă două pungi pe masa ei de lucru.

– Pentru tine, surioară dragă.

– Ce-i acolo? Şedea, uitîndu-se în gol, simțindu-se prea leneşă pentru a se mişca.

– E o surpriză. Vocea lui suna de parcă vorbea unui copil. Trebuie să le desfaci, ca să le

descoperi conținutul. Apoi trebuie să exclami oh şi ah în legătură cu generozitatea şi atenția mea.

Ea îi expedie o privire tăioasă care însemna întotdeauna că n-avea nevoie de nimeni să-i spună ce să facă.

În stilul lui prietenos, el o ignoră însă.

– Ei, n-ai de gînd să le deschizi?

Ea îi urmă dorința, cu un aer de prefăcută durere.

– Ah, bine!

O desfăcu întîi pe cea mai mare şi descoperi rulouri cu brînză daneză, brînza ei favorită. Cînd se uită la fratele ei, avea ochii mai blînzi.

Bear credea că mîncarea era un leac pentru majoritatea durerilor. De obicei, îi aducea ierburi şi alimente sănătoase ca s-o vindece de răceală, dar i se păruse evident că rulourile erau mai potrivite pentru o inimă frîntă.

– Mulțumesc, Bear.

– E timpul să despachetezi alimentele, să ştii. Luă pungile. Duc astea sus şi te aştept, în timp ce fac cafeaua.

Ea dădu afirmativ din cap. N-avea rost să se opună. Ştia că-i va pune în față mîncarea, fie că voia, fie că nu. Nu-şi amintea cînd mîncase ultima oară, şi totuşi n-avea poftă. Îl auzise tropăind pe sus. Nu aşteptase ca ea să deschidă şi a doua pungă, ceea ce nu prea era în felul lui. Acest

lucru îi trezi curiozitatea. O deschise şi descoperi un pachet de fotografii.

Desfăcu pachetul şi se uită la prima. Lacrimile îi inundară ochii, cînd văzu imaginea lui Brian zîmbindu-i, în timp ce-şi adăpa calul. Se uită prin ele, ajungînd în cele din urmă la fotografiile pe care le făcuse în ziua în care Taylor o dusese la cabana lui.

Trecuseră prin pădure pînă jos la lac, unde făcuse cîteva fotografii grozave, cu păsări de apă şi alte sălbăticiuni. Motive de inspiraţie pentru noile ei proiecte. Inspiraţie pentru realizarea noilor comenzi pe care le primise după licitaţie. Ajunse la ultima fotografie şi simţi că i se pune un nod în gît. Era o fotografie pe care i-o făcuse lui Taylor în timp ce făcea pe clovnul, fluturînd din braţe pentru a simula un zbor, pretinzînd că e una dintre raţele pe care nu putuse să le fotografieze, pentru că zburaseră deja spre sud, pentru iernat.

Ar fi dorit să poată zbura şi ea undeva, să fie departe de orice loc care îi amintea zilnic de Taylor McQuaid.

Bear sosi cu o tavă cu cafea şi rulouri cu brînză daneză şi cu corespondenţa din ziua aceea, băgată sub braţ. După ce îi dădu o cană şi farfuria cu rulouri, îi înmînă vraful de corespondenţă.

Annie frunzări plicurile.

Bear se aplecă peste masă.

– Ce mai avem acolo – iar note de plată?

Ea dădu din cap absentă.

– Da, dar şi cîteva noi comenzi. Se pare că magazinul nostru face, în sfîrşit, un profit constant şi încă unul destul de bun.

Bear zîmbi.

– Exact ce ți-ai dorit întotdeauna.

– Da, exact ce mi-am dorit întotdeauna.

Vocea ei era mai curînd o şoaptă. Ce se întîmpla oare cu ea? Pentru asta lucrase doar, murise de foame, visase. Atunci, de ce nu era nici pe jumătate atît de încîntată ca Bear? De ce nu dansa prin cameră? Oare Taylor îi întorsese toate lucrurile din viață cu susul în jos?

Cumva, inima ei nu era de acord cu această logică. Ştia de ce era prost dispusă. În străfundul ei, ea încă mai dorea să fie plecat la New Orleans cu Taylor, iar asta o făcea să fie nemulțumită.

Se uită afară pe fereastră şi văzu cum un vînticel mişca resturi de gunoaie, transformîndu-le în mici diavoli de praf prin curte. Fîntîna stătea goală, jetul familiar fiind oprit acum, cînd temperatura scădea noaptea sub zero. Priveliştea o făcea să fie şi mai deprimată.

Se uită în jos şi începu să sorteze noile cataloage primite. Mîna i se opri, cînd ajunse la o

revistă. Ochii i se măriră, cînd văzu titlul: *Creative Cuisine*. Uitase de concurs. Ea şi Taylor nu cîştigaseră, probabil, călătoria la Paris, dar nu se simţea foarte deziluzionată.

Deschise numărul de vacanţă şi se uită la tabla de materii, apoi începu să răsfoiască paginile. Ajunse la secţiunea despre concursul de gătit.

Era emoţionant să vadă că ea şi Taylor obţinuseră o *Menţiune* şi era foarte plăcut să vadă tipărită reţeta ei. Era şi o fotografie ce o însoţea.

Se lăsă pe spătar, uitîndu-se la fotografia lui Taylor ţinînd-o de talie şi zîmbindu-i. Brusc, ea văzu în fotografie ceva ce nu fusese capabilă să recunoască altădată.

Aerul de pe chipul lui, cînd se uita la ea, era de pură încîntare. Era un bărbat îndrăgostit şi rămase uimită descoperind că trebuie să se fi îndrăgostit de ea încă de pe atunci... şi tot timpul de atunci.

De ce nu putuse ea oare să vadă asta mai devreme? Oare fusese atît de cufundată în propriile ei sentimente faţă de el? Desigur, el nu-i spusese niciodată ce simte, dar asta nu însemna că nu încercase.

Se gîndi la momentele din trecut, cînd îi spusese că era ceva ce voia să-i spună şi îşi aminţi că ei îi fusese teamă să audă, teamă să-i facă

față, așa încît găsise totdeauna o cale să-l sustragă sau să schimbe subiectul. Poate că își închipuise că, dacă nu-l lasă să-i spună despre sentimentele lui, atunci nu va trebui să se ocupe de ele... sau de implicațiile lor cu bătaie lungă.

Tot timpul, ea fusese aceea care se temuse să privească viitorul în față și se îngrozise de ce le-ar putea aduce acesta. Cu o groază care îi făcea rău, contemplă faptul că era ea aceea, și nu el, care aruncase mereu obstacole în calea lor. Ea îl pedepsea pentru lucruri pe care nici nu le făcuse, pentru lucruri pe care s-ar putea să nu le fi făcut niciodată.

O dezamăgi faptul că fusese lașă, nevrînd să-i dea o șansă celui mai bun bărbat pe care-l întîlnise, din cauza propriilor ei temeri mărunte. Ce însemna pentru Taylor acest lucru? Lipsa ei de încredere fusese cu siguranță o lovitură pentru mîndria lui. Visele privind recunoașterea ei ca artistă se realizaseră, dar fără Taylor, ca să sărbătorească acest lucru cu ea, nu mai păreau atît de valoroase ca înainte. Avusese pe cineva deosebit în viața ei dar își arătase neîncrederea în el, îl insultase și îl îndepărtase.

De data asta, încurcase cu adevărat lucrurile și, în acel moment, se hotărî să facă ceva în legătură cu asta. Puse revista sub braț și se îndreptă

spre apartamentul ei.

Se uită la calendarul din bucătărie şi numără zilele. Taylor se va întoarce curînd de la New Orleans. Trebuia să găsească un plan perfect, prin care să-i spună ce avea de spus.

Cu o seară înainte de întoarcerea lui Taylor, Annie îşi aranjă cu atenţie deghizarea. A doua zi dimineaţa, aranjă ca o limuzină să o lase la magazinul lui McQuaid, puţin înainte de ora închiderii. Îşi petrecu restul zilei făcîndu-şi pregătirile.

Cînd şoferul trase pe alee, ea aştepta la intrare, purtînd o rochie strîmtă cu bretele, o pălărie cu boruri largi şi ochelari mari de soare. Îi făcu semn şoferului cu batista de dantelă. El se opri şi ocoli maşina ca să-i deschidă portiera, în timp ce ea cobora atentă treptele, cu tocurile înalte.

– Bună ziua, încotro, doamnă?

– La magazinul *McQuaid*, mulţumesc.

Ea se aşeză în spate, iar el inhală dîra de parfum scump, franţuzesc. Pe drumul spre magazinul lui McQuaid, ea îşi repetă în gînd planul. Ca în majoritatea planurilor de atac, succesul lui depindea de factorul surpriză. Dar şi de o bună interpretare.

– Vreţi să vă aştept, doamnă?

După cum îi indicase, şoferul trăsese în faţa uriaşelor ferestre ale salonului de expoziţie. El îi

deschisese uşa şi ținea mîna întinsă.

Întinse şi ea mîna, purtînd mănuşi lungi, negre, şi îşi puse mîna în mîna lui.

– Nu va fi nevoie.

Ea îl lăsă să o ajute să iasă, apoi îi dădu o bancnotă împăturită.

– Mulțumesc.

El plecă, în timp ce ea se apropia de uşile duble. Imediat, doi vînzători, care văzuseră toată scena, alergară să-i deschidă uşile. În birouri se răspîndise deja ştirea că apăruse un client adevărat în expoziție.

– Vă mulțumesc, domnilor. Ce drăguț din partea dumneavoastră, spuse Annie, cu o voce dulce ca zahărul.

– Putem să vă ajutăm, domnişoară...?

– Am venit, o lungi ea, să cumpăr un automobil... azi.

Se străduí să imite mersul lent al lui Marilyn Monroe prin salon.

Vînzătorii, cu ochii cît cepele, se grăbiră să o urmeze.

– Spuneți-ne ce ați dori.

– S-ar putea să vă surprindă, băieți, dar eu sînt obişnuită cu ce e mai bun. Vocea ei coborî seducător.

– Sînt sigur de asta, spuse cel mai înalt dintre cei doi tineri.

– Atunci, arătați-mi. Desigur că ce e mai bun e şi mai scump, nu-i aşa?

– Da, doamnă, făcu cel mai scund dintre cei doi. Aşa merge treaba în general.

Ea îşi duse mîna la pieptul, pe care îl reliefa din plin.

– Asta e şi experiența mea.

– Această maşină mică, nouă-unsprezece Turbo, e drăguță. O conduseră prin salon. Are tot ce v-ați putea dori.

Annie se aplecă mai aproape să citească prețul afişat. Ameți brusc. Un fleac de o sută de mii.

– Da, mi-ar plăcea să conduc modelul ăsta.

Majoritatea salariaților biroului ar fi trebuit să plece deja, dar se adunaseră în spatele tejghelei de la primire, ca să urmărească spectacolul.

– E frumoasă, dar n-aş cumpăra nimic fără să încerc mai întîi, nu-i aşa?

– Sigur, doamnă, spuseră cei doi la unison.

– Mă duc să iau cheia, spuse cel mai înalt, iar Fred o să vă deschidă portiera şi împreună vom conduce maşina chiar de aici, din expoziție.

Fred rămase cu gura căscată.

– Ah, băieți, n-aş vrea să vă deranjez pe nici unul din voi.

– Nu e nici un deranj, doamnă, spuse Fred repede, eu am să deschid uşa.

– Vă rog să mă iertați că vă spun asta, dar sînt

obişnuită să tratez cu şeful.

Zîmbetele lor părură să dispară.

– Sper că mă înțelegeți, dar nu m-aş gîndi să cumpăr maşina asta frumoasă dacă nu mă însoțeşte patronul în persoană, în cursa de încercare. Doar aşa fac eu afacerile.

– Desigur, proprietarul, replică cel mai înalt. Fred, caută-l pe domnul McQuaid, în timp ce eu îi ofer doamnei o cafea.

Fred se grăbi prin salon şi se opri apoi în hol.

– Cum doriți cafeaua, doamnă?

– Cafea?

Îşi mişcă greutatea pe celălalt şold, mişcare pe care vînzătorul nu o scăpă.

– E prea tîrziu pentru cafea. La ora asta, de obicei beau şampanie.

Vînzătorul îşi drese glasul.

– Nu e o idee prea bună, înainte de a conduce.

– O! îi atinse ea brațul şăgalnic, ai dreptate. Îmi pare bine că eşti aici să nu mă lăşi să intru în bucluc.

El aproape că-şi înghiți limba.

– Desigur, doamnă.

Fred bătu elegant la uşa biroului lui McQuaid.

– Intră, spuse Taylor, morocănos, uitîndu-se la ceasul de pe birou.

– Domnule McQuaid, nu v-aş fi deranjat dacă

n-ar fi fost ceva important. Avem un client în expoziție care vrea să conducă mașina Turbo.

– Foarte bine, duceți-l să facă un drum de probă.

Fred inspiră adînc.

– Clientul e o femeie – și ce femeie – și e gata să cumpere, prețul nu contează.

– Atunci, care-i problema, Fred?

– Insistă să trateze cu șeful. Nu cumpără o mașină, dacă nu o însoțiți.

Uitîndu-se din nou la ceas, Taylor oftă.

– Nu poate altcineva să facă treaba asta?

– Aș fi bucuros să mă ofer voluntar, dar e una din acelea mofturoase, șefule. Nu merge decît cu dumneata.

– Bine. Împinse scaunul de la birou și întinse mîna după haină.

– Bănuiesc că ăsta-i riscul meseriei, domnule. De fapt, s-ar putea să nu vă deranjeze întreruperea. Femeia are cel mai frumos...

– Scuteşte-mă de descriere, îl întrerupse Taylor. Înlăturase femeile, deocamdată. Vin în cîteva minute.

Cînd Taylor intră în salonul de expoziție, Annie era în spatele volanului, încălzind motorul.

Tocurile lui Taylor făceau gălăgie pe podea, în timp ce se apropia de mașină.

– Bună ziua, eu sînt Taylor McQuaid, spuse el

plat, întinzînd mîna să i-o strîngă.

– Ține-te bine, domnule McQuaid, să nu cazi. Annie debreie brusc, în timp ce apăsă pe accelerator şi lăsă urme de cauciuc pe podeaua expoziției. Vînzătorii rămaseră cu gurile căscate, văzînd-o plecînd din față, în scîrțîit de roți.

– Doamne, Dumnezeule! exclamă Taylor, ținîndu-se de portieră. Ochii i se făcură mari cînd maşina intră ca săgeata în circulație.

–Ține-ți firea, McQuaid, am să încetinesc. Dădu drumul la radio. Simpatic stereo.

Taylor se aplecă spre ea.

– Stai puțin. Te-am cunoscut? Îmi pare ceva familiar.

– Păi... cu un deget, îşi lăsă ochelarii în jos de pe nas, îşi flutură genele spre el, apoi ridică la loc ochelarii. S-ar putea spune că, dacă încă nu sîntem familiari, o să fim.

– Ah, la naiba, Annie, gemu el. Ar fi trebuit să ştiu că tu eşti. Nu sînt în dispoziție de joacă. Întoarce.

– Încă nu. Făcu o cotitură, apoi o luă pe o alee pustie. Este drumul meu de încercare, îți aminteşti?

– Bine, atunci opreşte şi lasă-mă să cobor.

– Eşti cu adevărat supărat pe mine, nu-i aşa?

– La naiba, Annie, n-ar trebui să fiu? Sînt îndrăgostit de tine şi tu îmi arăți clar că nu am nici o

şansă. Acum opreşte, îi ordonă el, cînd ea nimeri într-o groapă care îi făcu pe amîndoi să dea cu capul de plafon.

– Nu. Ea ieşi din alee şi, printr-o poartă deschisă, se îndreptă spre marginea unei păduri.

Un moment mai tîrziu, ea opri motorul, scoase cheia, trase de rochie şi dădu drumul cheii în sîn.

– Nu ştiu ce dovedeşte asta, zise el. Nu am de gînd să caut cheia aia.

Ea ridică din umeri şi ieşi din maşină. Scoţîndu-şi pantofii cu tocuri înalte, îi aruncă pe banchetă şi se aplecă să se uite la el prin geamul deschis.

– Contez pe asta, McQuaid.

Porni spre pădure, mişcîndu-şi provocator şoldurile.

Asta era prea mult! Taylor coborî din maşină şi trînti uşa. Ce credea ea că face? Asta nu se potrivea deloc cu caracterul lui Annie Malone.

Cînd Taylor porni pe cărarea îngustă pe care o luase ea, o văzu stînd în mijlocul unei frumoase poieni. Ochii lui se lărgiră cînd văzu o masă mică, rotundă, acoperită cu o faţă de masă albă. Pe ea erau vase de servit de argint şi lumînări. De ambele părţi, erau scaune mici de lemn, pe care le recunoscu ca fiind din bucătăria lui Annie.

Ea se întoarse, scoţîndu-şi pălăria şi ochelarii şi întinse braţele spre el. În ciuda intenţiilor lui

contrare, se repezi direct între ele.

– Mă înnebuneşti. Ştii asta? mormăi el lîngă părul ei.

Ea îi zîmbi.

– Asta e pentru că te iubesc atît de mult.

Privirea furioasă din ochii lui se îmblînzi.

– Mai spune o dată asta.

Trebuia să fie sigur că auzise bine.

– Te iubesc, Taylor McQuaid. Şi m-am gîndit mult la tine în ultimele cîteva zile.

El o sprijini de coapsa lui şi o privi în ochi, gata să o asculte.

– Ştiu acum că temerile mele faţă de tine îşi aveau rădăcinile în trecutul meu. L-am uitat pe tatăl meu şi am analizat îndelung incorectitudinea vechilor mele atitudini. Căram după mine o grămadă de bagaje emoţionale pe care nu le mai vreau în viaţa mea. Nu am resentimente faţă de succesul tău, sau de banii tăi, sau de stilul tău de viaţă şi îmi pare rău că te-am judecat greşit. Vreau un viitor pentru noi doi. Crezi că ne mai poţi oferi o nouă şansă?

El o trase spre el, sărutînd-o cu toată fervoarea adunată din cauza unei reţineri prea îndelungate. Era dragostea pe care crezuse că o pierduse. Aceasta era femeia pe care o dorea mai mult decît orice. Acestea erau cuvintele pe care aşteptase să le audă de la ea.

– Ştiu că e ruşinos ca eu să-ţi fac propuneri, dar...

Sărutările lui pline de dorinţă îi înlăturară orice îndoieli pe care le-ar fi putut avea în legătură cu acceptarea lui.

– Te vreau doar pe tine, Annie Malone, de zile, poate de săptămîni întregi, şopti el sugestiv, cînd buzele ei se depărtară cîteva momente mai tîrziu. Am să-ţi arăt ce gîndesc eu despre „propunerea" ta.

Ea îl strînse tare în braţe, neputînd să ajungă destul de aproape, neputînd să se sature de el. El era singurul bărbat pe care-l va iubi vreodată şi fusese cît pe-aci să-l piardă. Cînd buzele li se despărţiră, cîteva momente mai tîrziu, el îi zîmbi.

– Caut o femeie cu care să mă însor, Annie.

Ea zîmbi şmechereşte.

– Asta e o coincidenţă remarcabilă, domnule McQuaid. Întîmplător, şi eu sînt în căutarea unui soţ.

Îşi înfăşură braţele în jurul gîtului lui şi îl sărută cu pasiune. Cînd buzele li se îndepărtară, ea se uită în ochii lui.

– Vrei să formăm o echipă?

– Am făcut o înţelegere, doamnă.

Ea îşi ridică din nou gura spre el şi se sărutară cu toată pasiunea, o pasiune despre care crezuseră că nu se va mai întoarce.

– Mai spune-mi o dată, ceru el cîteva minute mai tîrziu.

Ochii ei străluceau de bucurie.

– Te iubesc... şi am să mă căsătoresc cu tine.

– Bine, spuse el cu o sclipire diavolească. Ştiu unde este un apartament drăguț pentru luna de miere la Vail.

Ea se uită la el printre gene.

– Da, şi am auzit că a rămas nefolosit ultima oară cînd a fost acolo o pereche.

Chicotitul lui suna delicios şi tentant.

– Pot să-ți garantez că, de data asta, nu se va mai întîmpla aşa. Hai să mergem.

Făcîndu-i semn cu ochiul, Annie îl atrase din nou spre ea.

– Desigur, dragul meu. Vom pleca de îndată ce vei găsi cheia de la maşină.

SFÎRŞIT